sfârșitul somnului

Rowan Somerville

ROWAN SOMERVILLE

SFÂRŞITUL SOMNULUI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SOMERVILLE, ROWAN
Sfârșitul somnului / Rowan Somerville; trad.: Călina Popovici.
București: Editura RAO, 2011
ISBN 978-606-609-010-0

I. Popovici, Călina (trad.)

821.111-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

ROWAN SOMERVILLE
The End of Sleep
Copyright © Rowan Somerville, 2008
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
CĂLINA POPOVICI

© RAO International Publishing Company, 2008
pentru versiunea în limba română

2011

ISBN 978-606-609-010-0

ROWAN SOMERVILLE

SFÂRȘITUL SOMNULUI

editura rao

„Răsăritul nu vine de două ori ca să trezească omul."

Proverb beduin

Pentru
Crispin
Lorne
Kate
Jane
și
Walter

1

Saïd Chelul! Pentru satul lui Mena, un slab visător,
pentru Farouk, prieten vechi și drag.
Saïd Chelul! Născut cu mâhnirea de a fi menit măreției și,
dacă nu măreției, gloriei.

(Extras din cântecul satului, atribuit tânărului ștrengar Hasan)

Fin încă doarme. Poate exista un răstimp, dacă Fin a băut exact atât cât trebuie, când totul să fie în regulă. Așa e somnul pentru Fin, însă curând somnul se va sfârși.

Fin e rănit. Pe piciorul lui e o vânătaie care începuse ca un mânios semn din naștere, roșu aprins, însă înflorise într-o pată multicoloră în timp ce dormea.

– Iarăși ți-ai făcut de cap la beție, îi spusese șefa la telefon, trezindu-l în dimineața târzie a zilei de ieri. Ba chiar te-ai luat la bătaie, cu un american. Și nu unul oarecare, ci unul cu legături la Ambasada Statelor Unite! Este...

– Uite ce-i, răspunsese el patetic, n-a fost tocmai o bătaie.

– Pentru numele lui Hristos, nu mă întrerupe! se răstise ea. (Era creștină, coptă. După câțiva ani petrecuți în Cairo, Fin aflase că religia oamenilor se dezvăluia cel mai rapid prin intermediul blasfemiilor lor.) Nu e o noutate

pentru nimeni că felul cum arăți și cum te porți a devenit, în ultimele șase luni, tot mai... – femeia își dresese glasul, apoi precizase – decadent. (Fin se întrebase în acel moment de câtă vreme își dorise ea să folosească respectivul cuvânt.) Adevărul este că ți-am suportat atitudinea indiferentă doar pentru că... ei bine, ești ieftin. Acum, am tot primit telefoane de la oameni importanți și, ca să fiu sinceră, eu sunt pusă într-o situație jenantă și tu ești... – dregându-și iar glasul, discret – concediat.

Fin era mahmur. Se simțise prea rău ca să replice, așa că închisese telefonul, dar nu într-atât de rău încât să nu îi pese, astfel că vizitase suficiente baruri, băuse suficiente cocktailuri și avusese suficiente conversații insipide încât să-și înece nevoia de autocompătimire și să se prăbușească în brațele indulgente ale inconștienței, unde acum se frământă și se zvârcolește.

Fin încă doarme. Mai sunt doar câteva clipe până în zori, când numele Domnului va fi strigat din cele trei mii două sute optzeci și patru de minarete din Cairo, unele construite acum mai bine de o mie de ani, altele neterminate încă, însă toate având la temelie ruinele și spărturile, fragmentele și molozul, resturile altor lumi, altor religii, altor visuri.

Mai sunt doar câteva clipe până-n zori, dar s-au scurs trei ani de când Fin venise în Egipt ca să ocupe postul de senior reporter la *Cairo Herald,* al doilea ziar de limbă engleză din Egipt ca importanță.

Postul fusese o dezamăgire. Sperase să existe întâlniri în unghere întunecate ale *souk*-urilor, piețele arăbești. Sperase să se fumeze țigări rulate manual și să se poarte costume șifonate de pânză. Sperase să bată povești-care-contau la mașini de scris negre și lucitoare până târziu în

noapte. Întotdeauna bătea la mașină în aceste fantezii. Bătea, purta costume de pânză și fuma. Deși n-avea mașină de scris și nici măcar nu fuma țigări.

În tot cuprinsul orașului, bărbații care încă rostesc *Salaat el-fajr,* rugăciunea ce urmează zorilor, se mișcă în trei mii două sute optzeci și patru de feluri. Unii caută pe tabureți de metal o *galabeya*[1] preferată; alții sorb ceaiul din pahare micuțe prea fierbinți să fie ținute între palme; unii trag apa sau o toarnă în latrine pe care tocmai ce le-au folosit; alții își masează mădularele bătrâne, readucând la viață încheieturi pocnitoare; unii pregătesc baia după ce au făcut dragoste cu proaspăta nevastă sau cu cea care le e soață de mulți ani; alții citesc versete din Sfântul Coran în geana de lumină a dimineții; alții aruncă grăunțe porumbeilor gânguritori; unii curăță un măr, alții caută știrile de la radio prin furtuni de interferențe.

Majoritatea bărbaților care vor trezi marele oraș nu se mai mișcă în vreun fel sau altul. Glasurile lor nu au trup și, dacă există suflet, ei nu au așa ceva. S-au prins într-o mașinărie, cu luni sau ani în urmă, și vor repeta rugăciunea fără de greșeală până când motorul se îneacă sau se rupe banda.

Fin încă doarme. Eliberat pentru alte câteva clipe de conștientizarea tiranică a faptului că viața nu devenise încă filmul falnic din închipuirea sa. Eliberat de realitatea că își petrecuse orele de muncă ținând la curent comunitatea expatriaților cu ultimele rezultate ale partidelor de cricket din Marea Britanie sau căutând discret pe internet povești pe care să le transforme în știri. Eliberat de cunoașterea faptului că, deși fusese senior reporter la

[1] Veșmânt egiptean tradițional, purtat de bărbați (n.tr.)

Cairo Herald, nu existaseră junior reporteri. De fapt, până când nepotul şefului nu sosise cu o diplomă în jurnalism de la o universitate privată costisitoare din Pennsylvania, nu existase nici un alt reporter.

E drept că Fin avea un costum de pânză. Zace jumătate pe pat, jumătate pe podea, cât se poate de şifonat, lepădat ca o piele veche. Costumul reuşise întru câtva să îl scape pe Fin de realitatea anostă, însă nu îl salvase. Şi poate că era parte componentă a problemei. Dar – se întreba el noapte după noapte, privind mijit la univers prin discul opac al unui pahar ce se golea – care era problema? Era destul de sănătos, destul de tânăr – mai bătrân decât părea, mai bătrân decât sugera purtarea lui, însă destul de tânăr. Avea o slujbă. Avusese o slujbă. Apoi, desigur, survenise bătaia.

Dacă Fin nu s-ar găsi în ultimele faze ale unui somn jilav şi tulburat, ar putea oferi argumente pentru un alt cuvânt. „Bătaie" nu era corect sau, cel puţin, era imprecis. „Încăierare" putea fi un termen mai potrivit, însă tot nu constituia, aşa cum ar spune el, *le mot juste*[1]. „Atac" ar fi cuvântul pe care l-ar folosi Fin. Fusese atacat de un american. Un bărbat musculos şi dur, cu buze subţiri descriind un zâmbet plin de proteine, care la prezentare se pretinsese a fi „consultant" ataşat unui birou dubios de pe la Ambasada SUA – însă nu adăugase nimic atunci când îl lovise pe Fin în picior cu un baston telescopic de metal.

Fin încă doarme. În curând va fi smuls din somn de către un vizitator, însă acum doarme. Doarme şi bolboroseşte – adresându-se poate lui Munkar sau lui Nakir,

[1] Cuvântul corect (în lb. franceză, în orig.)

doi îngeri ai Islamului care stau la căpătâiul morților și le fac socoteala păcatelor. Poate că Fin resimte efectele violenței recent îndurate. Poate că el geme după cum durerea surdă din piciorul său avansează și se retrage ca fluxul Mării Roșii la Sharm el-Sheikh[1].

În curând, Fin se va trezi, însă acum el doarme.

Când Fin sosise în Cairo, totul se umpluse în el, nemailăsând loc pentru ceturi întunecate și gânduri abstracte. Ca și cum praful care acoperea totul și care părea, la prima vedere, a fi supt culoarea din obrajii orașului nu oferea vreo suprafață pe care stările lui de dezolare să prindă cheag. După câteva luni, soarta îi adusese un prieten egiptean, Farouk, care îi arătase că sub acea pătură cenușie se afla o paletă exotică de posibilități. Cairo era, la suprafață, un oraș al murdăriei, al haosului și al ruinelor. Însă pentru aceia care se puteau cufunda în el, Cairo era al-Kahira – Orașul Triumfător, plin de lume, clocotitor, învăluit în trecut, etern mișcător, care cedează, se prăbușește și se reconstruiește constant din propriul moloz.

Cu aleile și curțile sale, cu ruinele construite pe ruine, Cairo era un oraș al ungherelor și al pasajelor, un loc care părea să promită că posibilitatea, poate chiar împlinirea, aștepta după următorul colț.

Zorii aproape au sosit, iar cei care vor chema orașul Cairo la rugăciune se purifică în numele Domnului. Sunt spălate mâini și încheieturi; se face gargară și se trage apă pe nas; fețe, urechi, capete și gâturi sunt stropite și apoi șterse cu mâini umede; picioare și glezne sunt spălate de la dreapta la stânga, de la dreapta la stânga și din nou de

[1] Oraș de coastă în peninsula Sinai, renumită stațiune turistică (n.red.)

la dreapta la stânga. Trei mii două sute optzeci și patru oameni, o singură operațiune.

Cu câteva ore înainte, Fin intrase împleticit pe ușa din față, rănit și fără slujbă, disperat în a găsi alinare. Șchiopătase prin apartament, scotocind în fiecare cameră, uitând ce anume căuta și trecând poticnit în următoarea cameră, în speranța că avea să fie acolo. După încă un ceas de preumblat în timp ce sorbea ce mai rămăsese pe fundul unei sticle, Fin nu mai simțise nevoia să se gândească la ce era de făcut. Îl sunase pe Farouk.

În vreme ce se făcea legătura, el trăgea nădejde că Farouk uitase sau măcar nu băgase de seamă felul în care Fin rupsese relațiile dintre ei. Se simțise oprimat de Farouk, de îngustimea vederilor, de certitudinile acestuia, de spiritul lui critic, de lipsa de răbdare, de solicitările lui bănești, de încăpățânarea opiniilor lui. În final, Fin nu mai era sigur dacă Farouk era cea mai lipsită de onestitate persoană pe care-o întâlnise vreodată sau cea mai cinstită. Știa doar că voia să scape de el.

Ajunsese la concluzia că Farouk era un fundamentalist, deși nu unul în sens politic, și nici măcar în sens religios. Nu: Farouk era un fundamentalist prin firea lui. Era un om care nu suporta păreri diferite celor ale sale; un om care desființa nemilos orice opoziție; un om convins de adevărul absolut al perspectivei sale, al tuturor impresiilor sale, indiferent cât de mult s-ar contrazice între ele ori s-ar schimba odată cu dispozițiile lui. Pe scurt, Farouk era un stat totalitar, redus la un singur individ.

Și totuși, iată că-l suna, fără a ști motivul. Poate din pricina lipsei de opțiuni.

– Farouk, alo, mă auzi? Cu Farouk vorbesc? La telefon e prietenul tău: Fin!

– Da.

– Sunt FIN! Știi tu.

Fin auzea un cal nechezând în fundal. În ciuda jurămintelor făcute la beție și a promisiunilor de prietenie, nu îl sunase pe Farouk vreme de vreo două luni, poate mai mult. Farouk nu răspunsese.

– Sunt Fin, Fin necredinciosul. Nu îți mai...

– Știu cine ești, *habibi*. Ce anume vrei?

– Cum adică, ce VREAU? Voiam doar să te salut... Ești ocupat în momentul ăsta? Îmi pare rău că nu am mai sunat... Ce mai faci – ești prin zonă?

– Nu e necesar să suni. Eu sunt tot timpul de găsit în satul Mena. Casa mea e și casa ta. Îl voi trimite pe Waled. Mâine.

– Nu, nu, nu-ți face griji, nu-i nevoie de Waled... O să iau un taxi dimineață și o să ajung... la prânz?

– Nu îmi fac griji. Waled va veni. Are propriul taxi acum.

După care închisese.

„Fir-ar să fie", își zisese Fin în sinea sa. Nu avea nevoie de apariția lui Waled. Nu în chestiuni legate de transport, având în vedere starea lui Fin. Îi plăcea de Waled. Îi plăcea mult. Waled plesnea de bunăvoință. Era cea mai importantă reușită a hașișului. Dar, ca șofer de taxi, era inacceptabil. Waled nu concepea timpul în perioade mai scurte de douăsprezece ore, iar acest lucru putea însemna așteptare din belșug. Fin nu se pricepea să aștepte. Ura așteptarea. Forțat să umple intervaluri de timp fără pregătire prealabilă, Fin se simțea condamnat.

Mereu se-ntâmpla așa, cugetase el. Farouk părea să îl oblige la lucruri care nu îi plăceau, descoperind cumva aversiunile lui Fin și apoi făcându-l să plonjeze în miezul

lor. Fusese o ușurare să nu îl mai vadă o vreme pe Farouk, dar acum omul se întorcea în viața lui.

Totuși, Fin știa că nu prea avea rost să reflecteze, fiindcă Farouk nu lăsa loc de discuții. Chestiunea era lămurită. „*Ellei faat maat*", după cum ar spune prietenii lui egipteni. „Ce a trecut a murit."

Cerul se învinețește. Zorile au trecut. Imamii urcă în turnuri pe trepte în spirală, urcând spre Dumnezeu, spre Allah. Degetul unui bărbat este în dreptul soneriei. Fin a ajuns la sfârșitul somnului.

SALAAT EL-FAJR

2

Soneria străpunse visele lui Fin, prefăcută-n strigătele autoflagelatorilor șiiți care-și izbesc carnea lividă cu saci plini de sticlă spartă. Fin urcă spre conștiență, deschizând brusc ochii, dar fiind încă supus pedepsei visului de țipetele înverșunate ale soneriei. Nu își putea mișca picioarele. Erau prinse, legate fedeleș. „E mâna americanului", se gândi el, lăsându-se pradă panicii. Americanul îl legase și acum izbea în sonerie, răscolindu-i violent prin minte. Fin bâjbâi în căutarea întrerupătorului și nimeri peste un pahar pe jumătate plin cu apă, deja crăpat; paharul se vărsă peste un teanc de cărți, însă păru, din rațiuni suprarealiste, să oprească țipetele soneriei. Bărbatul se întinse în față și își lăsă degetele mâinii să alunece pe piciorul rece, din fier forjat, al lămpii.

Lumina schimbă totul, aduse înțeles și, odată cu el, primele chemări la rugăciune ale zilei. Fin își privi picioarele: legăturile nu erau altceva decât așternuturile patului, înfășurate în jurul său ca pânzele unei mumificări de mântuială. Poate c-ar fi râs, dacă asta n-ar fi adus amenințarea de a i se face capul țăndări.

Soneria reveni, în pulsuri agresive de țârâit și tăcere, țârâit și tăcere, țârâit... Fin își prinse un cearșaf în jurul taliei și porni șchiopătat spre ușa din față, bumbacul încrețit atârnându-i în urmă ca trena unei rochii de

bal japoneze. În drumul său, trecu pe lângă un ciocan de tâmplărie și o hartă înrămată a Orientului Mijlociu, abandonate alături de niște ținte împrăștiate pe podeaua de beton a holului său îngust. Fin se aplecă și luă ciocanul. La ușă, dacă era într-adevăr americanul, trebuia să fie pregătit. Deschise, strângând din dinți și ținând ferm arma.

O dată la două dimineți, atunci când Fin deschidea ușa apartamentului său ce dădea în scurta alee care constituia strada El-Mahahdi, aceeași privelițte i se întindea dinainte. Solul era uscat și prăfuit, totuși solid, nu tocmai pavat, dar nici țărână. O mică prăvălie avea-n vitrină obiecte de uz gospodăresc și dulciuri, cutii roz, roșii și de un verde aprins, mături portocalii de plastic și fărașe galben-deschis. Culori care, pentru Fin, rămăseseră încuiate în camera prunciei sale, până să vină la Cairo. Peste drum era frizeria lui Abnedi, de un alb murdar, cu înscrisuri în arabă, roșu cu albastru, de fiecare parte a cadrului ușii. Fin își tot propunea să îl întrebe pe Abnedi dacă simbolurile respective descriau stilurile de frizură oferite sau reprezentau citate din Sfântul Coran. În fața firmei obișnuia să stea chiar Abnedi cel Gras, zi și noapte, în pantaloni strâmți, cenușii, și un pulover ponosit, verde-închis. La capătul aleii se găsea un magazin de telefoane mobile păzit de un celular gonflabil de un metru jumătate, cu picioare din carton. Celularul gonflabil fusese peticit cu bandă izolatoare neagră după ce un băiat, cu pâinea pentru strada El-Mahahdi ținută în echilibru pe cap, intrase în el cu bicicleta.

Asta ar fi trebuit să vadă Fin din punctul său de observație de la parter, atunci când deschise larg ușa. Însă nu și astăzi. Astăzi nu era nimic în afară de o pustietate

plată, albă. Fin clipi descumpănit, încercând să acorde sens acestei absențe. Pustietatea se mișcă puțin și îi apăru în jur o graniță, o periferie, care deveni un cadru, îngroșându-se rapid cu lumea pe care se așteptase să o vadă. Într-o clipă, Fin pricepu că șocul optic nu era nimic mai mult decât o bucată de carton alb, ținută în dreptul chipului unui bărbat care purta o *galabeya* lungă, de culoarea pergamentului. Iar Fin băgă de seamă că, trecute în creion pe acea bucată de carton, cu liniile tremurătoare ale cuiva nedeprins cu scrisul romanic, erau cele trei litere ale numelui său:

FIN

Bărbatul nu se clinti, însă veșmântul său fremătă ușor în briza dimineții, îndreptând mireasmă de iasomie înspre Fin ca pe niște antene curioase. Fin simți pe piept răcoarea vânticelului de început de zi, strecurându-i-se blând pe la subsuori și topindu-se în aerul stătut al apartamentului său. Auzi fiecare sunet din împrejurimi – o portieră închizându-se, un copil plângând după lapte, porumbei gângurind pe acoperișul său, rugăciuni târzii. Fin slăbi strânsoarea degetelor ce țineau ciocanul, simțind cum cauciucul mânerului recăpăta, sub mâna lui, forma firească.

– Ce vrei?

Bărbatul nu răspunse, însă, cu încetineala teatrală a unei dansatoare din buric, îngădui bucății de carton să coboare. Apărură un mănunchi stufos de păr alb-argintiu, o frunte lată la fel de maronie și de lucitoare ca și sosul, ochi vioi care nu mai dormiseră de zile

întregi și, la capătul unui nas lung și regal, un zâmbet larg, extatic. Waled.

– Waled?! exclamă Fin.

Waled întinse mâinile, îl apucă pe Fin de umeri și îl sărută de trei ori pe fața încruntată, după care îl trase într-o îmbrățișare extravagantă. Fin se smulse înfuriat din brațele lui, simțind pe spinare împunsătura și zgârietura unui colț ascuțit al bucății de carton. Waled, neinvitat și indiferent la orice altceva în afară de propria încântare, fără să vadă haosul de sticle, de *shwarma* pe jumătate mâncate și de carnete de notițe, fără să observe furia tot mai acută a lui Fin, pătrunse în apartament, traversă holul și se așeză în biroul lui Fin, zâmbind plin de mulțumire.

– Waled, e cinci jumate dimineața, fir-ar să fie! Ce cauți aici?

Waled îl privi pe Fin și ridică bucata de carton. Îl legănă dintr-o parte într-alta ca pe un volan și, cu o expresie ce nu se găsea prea departe de extaz, proclamă:

– Waled-Taxi!

Fin se uită încruntat la Waled. Voia mai multe explicații, chiar dacă ar fi avut ca efect doar sporirea enervării sale, însă Waled își epuizase cunoștințele de engleză și explicase situația cu o parcimonie care constituia felul său natural de exprimare. Fin părăsi șontâcăind încăperea și rămase în hol, pe când amintiri legate de telefonul din noaptea precedentă se ridicau la suprafață ca niște pești năuciți. Își zise că nu avea nici un rost să încerce să adoarmă iar.

– Al dracului Waled, murmură în barbă Fin, străbătând șchiopătat holul și având grijă să evite țintele împrăștiate și harta înrămată ce zăcea pe pardoseala de piatră.

O cumpărase din bazarul Khan el-Kalili, după ce observase că înfățișa teritoriul pe care britanicii îl promiseseră arabilor după Primul Război Mondial. Fusese intrigat de ea, captivat de povestea sa istorică. O vreme, aproape că nu vorbise despre nimic altceva. Acum harta zăcea cu fața în jos, neatinsă de zece zile, de când Fin, bătând neîndemânatic primul cui, desprinsese din perete o bucată de tencuială cât pumnul de mare.

Fin intră în bucătărie.

– Al dracului Waled, repetă el, trăgând de ușa frigiderului cu o forță deloc necesară.

Era un aparat electrocasnic vechi, posedat de o mie de demoni păcănitori, însă, prin vreun miracol întunecat, continua să funcționeze. Până și lumina din interior funcționa încă. Vălătuci groși de condens se rostogoliră atunci când Fin deschise ușa grea, iar strălucirea aurie a interiorului scânteie în albastrul pal al dimineții. Fin zâmbi pentru că acolo, după cum sperase, rece ca gheața în centrul raftului din mijloc, se găsea o sticlă de Sakkara, cea mai bună bere din Egipt.

Fin examină sticla cu proporții generoase, reprezentarea străvechii piramide pe etichetă, literele mândre, scrisul arab veșnic misterios și cuvintele cele atât de adevărate: „Berea de calitate a Egiptului". Stella, Meister, Heineken din Egipt – toate aceste mărci aveau calități; însă, pentru Fin, cea mai grozavă dintre toate era Sakkara. Și iat-o cum stătea pe raft, sclipind și chemând, plutind pe valuri de condens. Era o comoară, iar Fin o dorea. Corpul său deshidratat și bătut tânjea după ea mai mult decât după orice altceva, în afara mântuirii. Însă Fin era un om curtenitor și trăise printre arabi suficientă vreme, pentru a-și însuși unele dintre obiceiurile lor. Știa

ce trebuia să facă. Prinse sticla de gâtul său rece, o apăsă pe fruntea străbătută de migrene, închise frigiderul cu genunchiul și porni înapoi spre birou, unde Waled stătea la masa de lucru, la fel de încântat ca un bărbat îndrăgostit.

Fin îi oferi sticla înghețată lui Waled, însă acesta zâmbi și își feri privirea, exprimând prin gesturi un refuz politicos. Fin cunoștea manevra respectivă. Făcea parte din dansul zilnic al dăruirii și primirii specifice egiptene, însă acum nu avea dispoziția necesară pentru așa ceva. Fin agită sticla prin dreptul chipului lui Waled, reamintindu-i că era Sakkara, băutură rece menită anume și în mod special dragului său prieten, Waled. Waled își feri iarăși privirea, scuturând puternic din ambele mâini.

– *La', la', shokran.*

„Nu, mulțumesc!"

Fin puse sticla pe masa de lucru, în fața lui Waled, și îi scoase capacul cu o brichetă de plastic. Waled se întoarse teatral dinspre sticlă, iar Fin ajunse la capătul răbdării.

– Ah, drăcia dracului, Waled! Ia-o odată!

Și, cu aceste cuvinte, aruncă sticla în poala lui Waled.

– *La', ana Muslim!*

Waled se ridică și împinse sticla la o parte. Fin roși. Era *haram,* interzis. Alcoolul era *haram* pentru toți musulmanii. Desigur, Fin era conștient de asta, întrucât, cu excepția a trei prieteni copți și – de-acum – a fostei sale șefe, toți egiptenii pe care îi cunoștea erau musulmani. Totuși, experiența îl învățase că abstinența de la alcool părea să rămână în urma altor îndatoriri, precum datul de pomană și efectuarea pelerinajului la Mecca. Majoritatea oamenilor pe care îi cunoștea beau ocazional.

Fin înălță din umeri și studie sticla. Băgă de seamă strălucirea provocatoare a acelor mici picuri de condens

ce-i apăreau așa irezistibili. Se uită apoi la Waled și văzu că acesta avea expresia tristă, resemnată a unui părinte dezamăgit. Fin își ceru scuze, implorând iertare, atingându-și inima cu palma, după cum învățase, și rostind *„wallahi"*, termen al cărui sens nu îl știa sigur, deși intuia că prin el se înmulțea sau se concentra orice s-ar fi spus. Lui Waled îi reveni zâmbetul. Își sărută dosul mâinii, o întoarse și își sărută palma, zvârlind apoi sărutul în aer și, odată cu el, făcând să dispară problema din viețile lor.

Mulțumit din nou, Waled se reașeză, scotocind prin buzunarele veșmântului și punând ordonat pe masa de lucru conținutul acestora. Chei de mașină, un pachet de țigări Ambassador, un pix vechi, crăpat, o cutie turtită de chibrituri, o scobitoare, un pumn de semințe prăjite de bostan, un portofel legat cu elastic, plin cu bancnote de valoare mică. Waled privi aceste obiecte cu o nemulțumire evidentă, apoi își afundă mâinile în ambele buzunare cu o concentrare care deveni curând neliniște. Își goli buzunarele întorcându-le pe dos și lăsându-le să atârne ca niște urechi clăpăuge și, încruntat, începu să se percheziționeze cu mișcări delicate. Când ajunse la glezna stângă, un zâmbet larg îi înflori pe chip și, cu mândria unui grădinar englez prezentându-și dovlecelul premiat, scoase din șosetă un cocoloș mare de hașiș de culoarea nisipului.

Fin apucă sticla de Sakarra și luă trei înghițituri zdravene, simțind cum amăreala aspră îl invada pe dinăuntru cu o delicioasă senzație de consolare. Waled atinse ghemotocul de hașiș cu flacăra brichetei, fărâmițând apoi o creastă groasă de rășină încălzită pe un articol de ziar care zăcea pe birou. Era un articol pe care Fin îl scrisese cu câteva luni în urmă și reprezenta singura lucrare

pe care se obosise vreodată să o păstreze; câteva sute de cuvinte despre bizara îngrămădire de magazine de kebap de clasă mondială de pe strada Regele Faisal. Șefa sa, care rareori citea știrile din ziarul ei, catadicsise într-un rând să comenteze acel articol de față cu Fin, informându-l că scriitura era „nepotrivit de pasională" având în vedere subiectul abordat.

Waled fărâmă o țigară în grămada de hașiș și, amabil ca întotdeauna, îl privi pe Fin pentru a obține confirmarea că ziarul era un înveliș acceptabil pentru un joint. Fin privi bucata de hârtie. Lui, marginea ei ferfenițită îi sugera aripa unui fluture, și se gândi cu un amuzament detașat la metamorfoza în sens invers pe care Waled era pe cale să o pună-n practică – un fluture prețios răsucit într-o omidă mică și puternică de hașiș. Fin scoase un oftat. Articolul lui despre magazinele de kebap de pe strada Regele Faisal nu avea nimic special. Reprezenta doar un document al frustrării sale. Dădu din cap în semn de încuviințare către Waled și o porni cu pas târșâit și șchiop spre baie, cu gând să facă un duș. Astfel, cel puțin, articolul său avea să stârnească zâmbetul cuiva.

3

Udat, însă nu și spălat de picurul nesatisfăcător al dușului său, Fin căută halatul în jur. Nu îl vedea și nici nu avea să îl mai vadă vreodată. Halatul se găsea la zece kilometri depărtare, în partea cealaltă a orașului, agățat pe spatele ușii menajerei sale – furat și oferit soțului drept cadou de zi de naștere cu trei săptămâni în urmă.

Ca în cazul multor altor lucruri, Fin nu înțelegea rațiunea pentru care lipsea halatul. Smuci de nodul răsucit al unui cearșaf, trăgându-l de pe o etajeră și resimțind o fulgerare de calm sufletesc atunci când acesta se umflă ca o pânză de corabie într-o briză caldă și coborî plutind cu un soi de serenitate. Cearșaful avea dungi de transpirație, închipuind un model zebrat în pliseurile cutate ale bumbacului nu tocmai alb. Se găsea acolo un fel de frumusețe neașteptată, alcătuită cumva de el, irepetabilă. Fin își înfășură cearșaful în jurul umerilor ca pe o mantie și se așeză pe pat.

Aruncă o privire în oglindă, contemplându-și părul des și creț, neatins de perie sau de pieptăn de o mulțime de ani, iar acum imposibil de netezit, umerii înguști și pieptul slăbuț, aproape băiețesc, însă abdomenul lui... Se întoarse dinspre oglindă. Avea burtă, mică, e drept, dar hotărâtă. O iubită îi zisese că era drăguță, că punea în valoare finețea șoldurilor sale. El nu știa ce voise ea să

spună, însă o vreme încetase să-și mai sugă burta. Lepădă cearșaful și se ridică, gol, scoțând un geamăt atunci când vânătaia neagră-albăstruie de pe coapsă se trezi ca un foc înăbușit de artificii.

Îmbrăcând costumul șifonat și cea mai curată cămașă murdară, Fin intră în biroul său lipsit de aer. Acesta era sufocat de voaluri palide-albăstrui de fum, iar Waled zâmbea iarăși larg. Fin își dezgropă portofelul de sub un volum de rețete medievale arăbești și își îndesă carnețelul în buzunarul sacoului. Se gândi dacă să încălzească bolul de *ful medames*[1] cu crustă pe care îl văzuse ascuns în spatele sticlei de bere. Era felul de mâncare cel mai nimerit pentru un început de zi, și Fin era superstițios când venea vorba să plece într-o călătorie fără să-și pună burta la cale. De fapt, considera că nu era recomandabil să se înceapă ceva fără o masă. Privi ochii lui Waled, injectați de la hașiș, și decise că ar fi înțelept să lase lucrurile așa cum erau.

– *Yallah,* Waled, spuse el asigurându-se că nici o parte a mesei de lucru nu ardea.

Waled se ridică de parcă ar fi levitat prin intermediul unor forțe angelice. Slobozind pe nări fumul ultimelor fărâme de joint, Waled pluti prin hol, radiind o intensitate benignă, fără să-i pese de podeaua de sub el, trecând peste hartă și peste ținte și ieșind pe ușa din față. Fin șchiopătă după el, uluit de izul puternic de iasomie și de hașiș pe care Waled îl lăsase în urmă.

Fin îl însoți pe Waled în josul străzii El-Mahahdi, iar toate erau cum ar fi trebuit să fie. Abnedi venea încet

[1] Aperitiv tradițional egiptean, datând încă din vremea faraonilor, rețeta constând în fasole cu bob negru ținută în ulei de măsline, cu lămâie și chimen (n.red.)

înspre ei, frecându-se la ochi cu arătătorul și cu degetul mare de la mâna dreaptă.

– *Sabah el-asr,* spuse Fin, fără să se plictisească vreodată de saluturile poetice din Cairo, unde nu se ura doar bună dimineața, ci ca dimineața să fie plină de miere.

– *Sabah el-noor,* răspunse Abnedi, a cărui înfățișare era însă departe de cea a „dimineții de lumină" pe care i-o dorea, la rândul său, lui Fin.

– Ce mai faci? întrebă Fin în trecere.

– *El-hamdelillah,* răspunse Abnedi pe când ridica obloanele din metal.

Mașina lui Waled era parcată la capătul străzii El-Mahahdi și, atunci când Fin îl ajunse din urmă, Waled deja ridicase capota, ciocănind și împungând motorul, negociind problema delicată a pornirii acestuia. După o jumătate de oră, o porniseră la drum, troncănind și șerpuind prin traficul static din Cairo, cufundați într-o tăcere confortabilă. Atunci când conducea, Waled dădea la o parte toate priceperile legate de simțuri în favoarea intuiției și răspundea claxoanelor și blestemelor uimite ale altor șoferi cu un zâmbet de bunăvoință infailibilă. Fin se afundă într-un somn cu intermitențe, capul lovindu-i-se de geamul încă răcoros al mașinii, până când oprirea motorului care troncănea îl trezi, anunțându-le sosirea în satul Mena.

Waled îl lăsă pe Fin înaintea ceainăriei lui Khayam, asigurându-l prin gesturi încântate că Farouk avea să-l întâlnească în răstimpul reprezentat de bucățica de spațiu liber dintre degetul său mare și arătătorul său. Fin se târgui în privința costului drumului, înțelegându-se asupra unui preț ușor mai mare decât tariful local. Plati totuși dublu, fiindu-i recunoscător lui Waled pentru ca

îi permisese demnitatea prețului local și pentru că, deși cea mai mare parte din populație se chinuia și asuda ca să-și satisfacă nevoile de bază, lucrurile erau ieftine pentru un apusean.

Waled porni la drum, sărutând aerul și lăsându-l pe Fin într-un sat pe care ajunsese să-l cunoască bine.

Ceainăria lui Khayam era singura din satul Mena, iar sătenii își beau ceaiul acolo de sute de ani. Se găsea cu fața spre o stradă denivelată, pavată pe jumătate, cu o ditamai grămada de pietriș, și spre dosul frizeriei, unde, în acest moment, era priponită o cămilă. Cafenelele pentru turiști de pe acea stradă serveau coca-cola și mâncare vestică letală și aveau vedere la una dintre cele mai faimoase priveliști ale lumii, însă ceainăria lui Khayam reprezenta nucleul social al întregului sat Mena. De fapt, al unei jumătăți din sat, își reaminti Fin privind clientela. Nu avea habar unde se duceau femeile.

Încă îl durea piciorul vânăt și trecu șchiopătând pe lângă o masă unde niște bărbați jucau domino, așezându-se lângă peretele ceainăriei. Chemă ospătarul și privi doi bărbați care discutau la un ceai, cel mai în vârstă purtând o *galabeya* de lână gri, ca de afaceri, iar cel mai tânăr fiind îmbrăcat cu blugi și cu un pulover în culori deschise. Amândoi purtau baticuri roșii înfășurate larg în jurul gâturilor. Un bărbat cu o mustață tunsă fin și având pe cap o șapcă de baseball, înfășurată în muselină albă, stătea în picioare lângă ei. Fin își imagină că vorbeau despre el.

Îi sosi ceaiul – o ceașcă ciobită și un pliculeț prăfuit de ceai plutind într-o baie de apă călduță. Fin clătină din cap în semn de refuz și îl înapoie chelnerului. Voia *shay:*

ceai de mentă, nu ceai pentru turiști. Chelnerul luă ceașca fără să comenteze. Fin se uită în jur. În spatele cămilei, zidurile aveau culoarea pastei de caise pentru bebeluși, iar obloanele erau de un verde precum al Mării Irlandei vara. Un bătrân stătea pe o piatră căzută, cu brațele duse la spate, sprijinindu-l ca un șezlong, și supraveghea strada cu o concentrare tăcută.

Prima dată când vizitase satul, Fin sosise fără să o știe. Destinația lui, ca a multor altora, era Sfinxul și complexul de piramide de la Gizeh. Nu îi trecuse prin cap că rândurile haotice de case și de grajduri care se îngrămădeau în jurul unei laturi a piramidelor erau cunoscute locuitorilor de-acolo ca satul Mena. Și totuși, dacă ar fi să urce într-un taxi din Cairo și să ceară să ajungă în satul Mena, șoferul nu ar ști unde să-l ducă. Dacă ar fi să caute Mena pe o hartă, nu l-ar găsi. Niște locuitori mai în vârstă din Cairo cunoșteau zona sub denumirea de Nazlit el-Semman, Locul Prepelițelor. Însă Fin nu văzuse și nici măcar nu mâncase vreo prepeliță acolo, în ciuda faptului că, pe lângă capre și iepuri, acoperișurile plate ale tuturor caselor din sat erau înțesate de orice alt soi de pasăre domestică, inclusiv găini, gâște, rațe și porumbei. Nu; doar locuitorii din Mena cunoșteau satul după nume; ei și prietenii lor.

Chelnerul trecu prin dreptul lui, ducând cinci pahare de ceai de mentă, dintre care nici unul nu era pentru Fin. Când trecu din nou prin dreptul său, Fin îi reaminti de ceai și ceru să fie trimis cineva în josul străzii pentru a cumpăra *tahina*[1] și *pitta*[2] prăjită.

---

[1] Pastă de semințe de susan măcinate (n.tr.)

[2] Pâine specific arabă (n.red.)

Fin se întrebă când avea să sosească Farouk. Simțea o oarecare nerăbdare de a-l vedea. Nu se putea nega faptul că Farouk era un om extraordinar de generos, isteț și cu idei limpezi. În plus de asta, ca toți bărbații din satul Mena, era un călăreț de un talent sublim.

Dacă satul Mena ar fi fost faimos, s-ar fi datorat cailor săi. În anumite nopți favorabile, caii, împodobiți cu bijuterii de argint și pășind pe poante ca niște balerine patrupede, erau conduși în deșert acompaniați de o muzică plină de pasiune și de dor. Caii dansau, în timp ce bărbații făceau prinsori pe frumusețea și pe îndrăzneala prestației lor. Aceste animale erau mai valoroase decât oricare altă posesiune – sau, cel puțin, așa spusese Farouk.

Fin privi vârful Marii Piramide înălțându-se ca un rod al închipuirii dincolo de un șir prăfuit de clădiri. Precum toți cei care nu sunt arabi, atunci când Fin se gândise prima dată la Cairo, îi veniseră în minte piramidele. Însă, după doar câteva săptămâni petrecute aici, își dăduse seama că orașul Cairo însemna piramide în aceeași măsură în care Parisul însemna Turnul Eiffel, iar Washington DC, Casa Albă. Orașul Cairo era definit de oamenii care trăiau acolo: arabi, copți, berberi, mongoli, turci, etiopieni, albanezi, slavi, greci, francezi și britanici.

Nici măcar peisajul din Cairo nu era dominat de piramide, ci de domurile boltite și minaretele moscheelor orașului, care se înălțau în spirale, țuguindu-se, având curbe netede și octogoane perfecte și fiind făcute sendviș între panouri de reclame țipătoare și construcții înalte de beton crăpat.

Fin se afla de o lună în Cairo atunci când aruncase prima privire la Marea Piramidă. Extenuat de viața concentrată a orașului, uzat de murdărie, de zgomot și de ceea ce el socotise greșit a fi agresivitatea oamenilor, de-abia băgase de seamă când taxiul său traversase podul Gizeh. Piramida strălucea printr-o aură gălbuie ca ureea de gaze de eșapament, precum o săgeată îndreptată spre Dumnezeu. Un frison ca un acord de xilofon îl furnică pe șira spinării. Nu mai văzuse niciodată asemenea dimensiuni și claritate. Silueta – două linii care convergeau – exprima completitudinea edificiului și, într-o logică inversă, misterul său creștea pe măsură ce Fin se apropia.

Șoferul îl trezise pe Fin din reverie solicitând un tarif care i-ar fi dus până în Sudan. Rămășițele uimirii sale eșuaseră la văzul strălucirii unui restaurant fast-food în stil american care oferea „Pui Prăjit Piramidă"[1]. La intrare, o mulțime de turiști, majoritatea egipteni, stăteau la coadă pentru a beneficia de o experiență de secol douăzeci și unu care promitea mâncăruri într-un climat interior controlat așa-cum-vezi-la-televizor și, dacă se comandau anumite combinații de proteine, grăsimi și zaharuri, o jucărie viu colorată din plastic.

Coada pentru vizitarea complexului de piramide fusese mai scurtă și se mișcase mai repede. Fin plătise taxa de intrare și avansase spre piramide pe un drum de macadam fierbinte. Își petrecuse următoarele câteva ore ferindu-se de atenția febrilă a negustorilor, a ghizilor și a vânzătorilor de antichități falsificate. Se strecurase

[1] În original: „Pyramid Fried Chicken", trimitere ironică la cunoscuta marcă „Kentucky Fried Chicken" (n.red.)

în cavouri claustrofobice care miroseau a urină și se plimbase pe lângă piramidele mai mici, tot mai deshidratat, dar nefiind dispus să cumpere apă din cauza stresului presupus de târguială. Părăsise complexul ametit și însetat și hoinărise prin sat în stânga și-n dreapta, până când gălăgia oamenilor care îi ofereau parfumuri, tururi și comori se stinsese și văzuse dinaintea lui o cafenea, aceeași cafenea unde ședea acum, așteptându-l pe Farouk.

În acea după-amiază, cu doi ani sau mai bine în urmă, băuse ceașcă după ceașcă de ceai aromat și dulce, până se obișnuise cu profunda dezamăgire adusă de ultima Minune a Lumii rămasă în picioare. Piramidele, înțelesese Fin, pe când al treilea ghemotoc umed și călduț de mentă alunecase, din ceașcă, pe buzele lui crăpate de soare, era mai bine să le vezi de la distanță.

Își amintea că plătise ceaiul și apoi umblase prin sat în căutarea a ceva de îmbucat. Era momentul de căldură nemiloasă a după-amiezii târzii, iar chioșcurile cu mâncare erau închise și străzile prăfuite, aproape pustii. Fin continuase să meargă până ajunsese la marginea satului, unde se sfârșeau clădirile și începea deșertul. Acolo erau priponite cămilele, iar un cal fără coadă umbla liber de colo-colo în căutarea unui loc în care să moară. Mai departe, înspre prima movilă de nisip, se găsea un cort, a cărui pâslă verde-închis contrasta cu galbenul spălăcit al solului. Fin se apropiase de el, călcând pe pietrele sterpe care-i scrâșneau sub tălpi, atras de culoarea și de forma sa ca în poveștile arabe. În vreme ce se apropia, auzea vocile bărbaților și ale femeilor dinăuntru, înăbușite de pânza groasă. Marginile materialului erau

acoperite cu o împletitură aurie, și o pală de vânt uscat dezvăluise preț de o clipă căptușeala roșie. Fin încercase să arunce o privire printr-o deschizătură îngustă a ușii cortului, însă zărise doar forme nedefinite și sclipiri de lumină slabă. Se simțea o aromă puternică de chimen și de cărnuri prăjite, iar Fin închisese ochii, adulmecând, gustând atmosfera dinăuntru.

Un bărbat mărunt și subțirel, cu ochi negri, aprigi, se repezise afară din cort agitând un telefon mobil care suna. Fin făcuse un salt îndărăt, încercând să pară că tocmai ajunsese. Bărbatul îl cercetase cu privirea câteva secunde, apoi îi întorsese spatele și răspunsese la telefon. Fin se dăduse încet înapoi, însă bărbatul încheiase convorbirea și se postase în fața lui.

– *Salaam aleikum,* spusese bărbatul, bătându-se peste frunte cu degetele mâinii drepte.

– *Wa'aleikum essalaam,* răspunsese Fin, tușind în mod inutil.

– Ce vrei? îl întrebase bărbatul în engleză, atât de abrupt, încât abordarea îi păruse ostilă lui Fin.

– Nimic, răspunsese Fin schițând un zâmbet. Nu vreau nimic. Doar pierd timpul.

Bărbatul clătinase din cap.

– Doar morții nu vor nimic. Și îți mai spun, prietene, că nu poți pierde timpul. Timpul este cel care te pierde pe tine.

Bărbatul se întorsese dinspre el, ridicând ușa de pânză a cortului.

– Ce se întâmplă...? rosti Fin, oprindu-se în mijlocul întrebării.

Bărbatul, ale cărui purtare directă și aer de siguranță de sine nu erau compromise de fragilitatea sa fizică, lăsase materialul greu să cadă.

– Este nunta nepoatei mele. Fata surorii mele. Vino, te invit!

Fin se trăsese înapoi, jenat că forțase invitația.

– Nu, nu, bolborosise el, trebuie să mă întorc la Cairo.

– Ai timp de pierdut neapărat la Cairo? întrebase zâmbind personajul cel subțirel.

Fin ridicase din umeri, iar fața egipteanului se întunecase sub o căutătură încruntată.

– Crezi că inima mea e neagră? îi ceruse el socoteală cu voce scăzută. Dorești să îmi insulți familia? Satul?

Fin scuturase din cap și din mâini, îngăimând niște scuze.

– Bun, zisese bărbatul.

Căutătura încruntată se prefăcuse într-un zâmbet larg atât de iute, încât Fin se întrebase dacă omul fusese serios în vreun moment.

– Eu sunt Farouk al-Mabsoud bin Faisal. Apoi ridicase ușa cortului și îi spusese: Urmează-mă!

Fin îl urmase.

Iar când ieșise din acel cort, Fin mâncase, vorbise, ascultase și dansase până ce ultimele urme ale căldurii soarelui păliseră de pe nisipurile deșertului. Se procopsise cu o nouă familie, fusese rebotezat cu ospitalitate arabă și, pentru viitor, avea certitudinea faptului că urma să rămână în Egipt.

Sosirea chelnerului cu ceaiul său – brun precum caramelul, proaspăt ca menta, dulce până dincolo de

capacitatea papilelor gustative – îl aduse pe Fin în prezent. Ceaiul lui Khayam era o băutură a extremelor. Dulceața sa acută echilibra tăria pronunțată a licorii, iar un pumn de mentă alunga puținătatea lichidului. Era o băutură care putea schimba o dispoziție, schimba cursul unei zile, ascuți vârful unei sulițe.

Fin sorbi din ceai și își opări gura. „Pe unde umblă Farouk?" se întrebă în sinea sa.

Privi în susul și în josul străzii. Un bărbat se apropia de cafenea, cu capul învelit într-o eșarfă, mișcându-se încet în căldura tot mai intensă. Se opri în dreptul cămilei, o dezlegă și o duse în tăcere de acolo, luând astfel umbra unui pisici bătrâne. Aceasta din urmă miorlăi în semn de protest, întinse un picior pentru a-l dezmorți, desfăcându-și lăbuța în formă de stea, apoi trecu leneș drumul înspre umbra trotuarului, lângă un zid prăbușit și grămada sa de moloz.

Fin coborî privirea în podea: o fisură îngustă îi despărțea piciorul stâng de dreptul și înainta până pe peretele cafenelei, unde se ramifica într-o mie de afluenți. Examină crăpăturile nervoase ale peretelui, care se întindeau dintr-un colț într-altul, definindu-i viitorul, definind, cugetă Fin, viitorul a toate cele. Clădirile din Mena erau renumite pe plan local prin faptul că, ocazional, dar subit, se prăbușeau. Aspect bizar, se gândea el, întrucât elementul central al satului, Piramida lui Khefren, cunoscută și ca a lui Kheops sau ca Marea Piramidă, reușise să rămână în picioare vreme de 4 600 de ani, fiind construită din același fel de piatră. Însă, pe când casele din sat erau ridicate pe nisip susținut de o rețea de tuneluri străvechi și neexplorate, Marea

Piramidă fusese concepută a se situa exact în buricul Pământului, pe un munte subteran de granit solid.

În ciuda inconvenientelor și a pericolului, cetățenii satului Mena erau mândri atunci când o parte din căminul lor familial se prăbușea. Considerau, îi precizase Farouk, vorbind, cu deplină convingere, în numele tuturor locuitorilor din sat, că era o dovadă a legăturii lor directe cu cea mai mare dintre minunile lumii, o mărturie a valorii istorice inestimabile a satului lor.

Pisica miorlăi din nou. Fin îi reaminti chelnerului aflat în trecere de micul său dejun. Privi două femei care mergeau pe stradă vorbind una cu cealaltă, cu capetele acoperite de baticuri galbene ca banana, legate strâns sub bărbie. Un cal păștea în buiestru, fără grabă, în susul drumului, de parcă ar fi făcut vizite la domiciliu. Un bărbat trecu pe lângă animalul solitar, îndreptându-se spre cafenea. Nu încăpea îndoială, nu putea fi nimeni altul: Farouk al-Mabsoud bin Faisal, adus de spate ca un corb slab și bătrân, trăgând dintr-o țigară până îi albea capătul incandescent și mergând pe mijlocul străzii încinse de soare.

Farouk îl văzu pe Fin și începu să dea din cap de parcă ar fi confirmat o bănuială pe care o avea de mult. Fin se ridică și, strecurându-se printre mese, se apropie șchiopătat de prietenul său. Se îmbrățișară sărutându-se de trei ori pe obraz, în maniera tradițională. Farouk se uită cu luare-aminte în ochii lui Fin.

– Pari îmbătrânit... și de ce mergi așa? Ca o femeie gravidă.

– A avut loc o bătaie...

– O bătaie?

– Eram într-un bar...

Farouk îl întrerupse cu o fluturare a țigării.

– Nu contează. Plecăm acum. Trebuie să-l vedem pe Bătrânul Șeic, treburi importante. L-ai cunoscut?

– Nu. Poate că da... Adică, ia-o tu înainte și te prind cu din urmă. Aștept micul dejun.

Farouk clătină din cap.

– Vom mânca mai târziu.

Îndepărtându-se cu un pas de masă, aruncă o monedă și câteva cuvinte șuierate către chelner. Lui Fin nu îi plăcea să sară peste micul dejun, însă îșI urmă prietenul. „Ce altceva pot face?" se întrebă, lovind țărâna cu piciorul și ridicând un norișor de nisip prăfuit.

4

Farouk și Fin ședeau în fața casei Bătrânului Șeic, pe un zid străvechi, masiv și fărâmicios precum bomboanele fondante. Atât de adânc înspre hotarul satului, drumurile erau înecate de nisipul gros al deșertului, absorbind zdruncinăturile călătoriei și atenuând bocănitul încălțărilor și păcănitul roților. În ciuda plecării lor repezite din cafenea, Șeicul încă dormea și, deși Farouk ar fi fost bine-venit să aștepte în umbra casei sau a curții, el îi spusese lui Fin că era mai respectuos să aștepte afară, în bătaia soarelui de dimineață.

Fin stătea și transpira, cu gâtlejul uscat ca mortarul dintre cărămizile inegale ale zidului, pielea de pe încheieturi și de pe dosul palmelor întunecându-i-se vizibil. Le era recunoscător, îi explică el unui Farouk complet neinteresat de subiect, marinarilor naufragiați din Armada spaniolă, care, găsindu-se prinși pe teritoriu irlandez în 1588 și descoperind existența unor fecioare catolice docile, făcuseră lucrul cuvenit și aduseseră ceva culoare în tenul unei rase altfel cam pălit.

Farouk stătea pe zid cu un aer absent, nemișcat precum un sarcofag. Căldura deveni crâncenă, însă nu-l făcu pe Farouk să dezbrace puloverul albastru cu anchior, care purta, ilogic, logoul unui club scoțian de golf. Nu-i adresă

nici un cuvânt lui Fin. Pentru Farouk, răstimpurile de tăcere dintre adulți reprezentau ceva firesc.

– Cum e cu noua ta soție, Farouk? întrebă Fin într-un final.

– De ce vorbești despre soția mea?

– Întrebam și eu.

– Iar tu, englezule, ești însurat acum?

Fin nu era, desigur. Nici englez, nici însurat... și nici măcar pe-aproape. În mod inevitabil, existaseră soiuri de iubiri. Cunoscuse și se întâlnise cu femei – doctorițe expatriate, corespondente străine, amice ale amicilor în trecere prin oraș, câteva egiptence sofisticate, o aristocrată belgiană care studia hieroglifele Regatului de Mijloc –, dar, în ciuda alurii sale neîngrijite și a foamei de mângâiere care furaseră unele inimi, rămăsese un absent.

– Nu ai știi dacă aș fi fost însurat?

– De unde să știu? Multe luni, nu te văd. Cunosc ceea ce văd, ce aud, nu mai mult decât atât.

Urmă un alt moment de tăcere. Strălucirea nemiloasă a soarelui agresa ochii lui Fin, iar stomacul său plângea după alinare.

– Am pierdut-o... slujba, adică.

– Ai pierdut-o? întrebă Farouk.

– Am fost concediat. S-a terminat, *halaas* jurnalist!

Slujba păruse destul de impresionantă pe cărțile de vizită pe care le trimisese prietenilor din Dublin și, chiar dacă ar fi roșit admițând acest fapt, încă îi aducea mândrie de sine. La început, înfășurat în costumul său de pânză, Fin investise timp și energie în cercetarea subiectelor care păreau importante. Era un visător, într-adevăr, însă nu era complet rupt de experiența colectivității. Până la urmă, ajunsese să înțeleagă că pasiunea și integritatea sa

n-aveau ce căuta în cazul unei publicații al cărei singur scop era oferirea unor anunțuri și reclame expatriaților anglofoni. Din acel moment, munca devenise doar un inconvenient necesar al sarcinii de a mânca bine și de a bea până târziu, în vreme ce căuta altceva sau pe altcineva asupra căruia să își poată proiecta visurile.

– Nu-mi pasă de slujbă, dar, cumva...

Fin clătină din cap. Preț de o clipă, fusese copleșit de convingerea familiară că lucrurile ar trebui să fie altfel. Își lăsă capul în mâini.

– Slujbele sunt importante, își oferi Farouk părerea, însă ele vin și pleacă precum durerile unui bătrân. Azi n-ai de lucru, mâine ești milionar și-n ziua următoare mort. De unde am putea ști? Nu se poate ști. Gândește-te la Saïd.

Fin se încruntă, neînțelegând la cine se referea.

– Saïd, Saïd Chelul. Sigur îți amintești, ți-am povestit pe acoperișul casei mele. Fumam hașiș... Ba nu, era vineri și mergeam la piața de cămile să cumpărăm ficat... nu-mi amintesc când, dar sigur ți-am mai zis de el, de multe ori.

Fin dădu din umeri. Își amintea vag că vinerea se măcelăreau cămilele.

– Doar Allah vede viitorul. Uneori, este adevărat, Iqbal Bolborositorul are câte o viziune, însă doar Atotputernicul știe adevărul, nimeni altcineva. Nu Saïd, asta e sigur. Era în casa lui, casa tatălui și a bunicului său. Îi era foame, fiindcă era Ramadan. A doua săptămână... e o perioadă dificilă în a doua săptămână. Și era trist fiindcă viața era fără dragoste, fără bani și fără respect. Pe când se gândea la astfel de lucruri, s-a auzit o zarvă mare și dedesubtul casei lui a intrat în pământ.

Fin ridică privirea.

– Nu înțeleg.

– Partea de jos a casei lui... *trosc!* A căzut într-o gaură, un spațiu gol, un spațiu vechi.

– A căzut casa?

– Nu, casa era bună. Sub casă, dedesubt.

– Pivnița?

– Bineînțeles, cum îți zic!

– Unde?

– Aici. În satul Mena. De cealaltă parte a Marii Piramide. Mena trăiește deasupra unor astfel de lucruri, tunelurile se deschid, mormintele sunt dezvăluite și comorile, la fel. Secrete străvechi, prietene! Și în anumite momente – cine știe când – aceste secrete se dezvăluie. Uneori este aur, alteori, multe lucruri. Un păstor găsește una, un străin găsește alta. Se fac descoperiri. Iar descoperirile, englezule... descoperirile schimbă totul.

O parte din Fin, o parte pe care nu o putea identifica, reacționă la aceste cuvinte. Era curiozitate, însă una mult dincolo de hotarele curiozității. De parcă el ar fi fost o turmă de căprioare care păștea, iar o căprioară din turmă, aflată la margine, își ciulește urechile la un zgomot pe care nu îl înțelege și imediat fiecare animal intră în alertă și tânjește s-o ia din loc.

– Și acest Saïd Chelul a găsit ceva, a făcut vreo descoperire?

– Înainte de Marele Război, răspunse Farouk, bunica mea a găsit o urnă sigilată când s-a prăbușit vechea brutărie. La două străzi de locul ăsta.

– Ce conținea? întrebă Fin.

Farouk înălță din umeri.

– Papirus vechi. Interesant pentru învățații a căror știință vine din hârtii, însă fără valoare pentru oamenii a căror înțelepciune vine de la strămoși.

– E uimitor, Farouk! Însă prietenul tău, Saïd Chelul, ce a găsit?

– Acum zece ani, o clădire nouă din complexul turistic s-a prăbușit într-un tunel și a dezvăluit cripta unui pietrar străvechi care fusese îngropat cu mai bine de două sute de tipuri de roci colorate din tot cuprinsul lumii cunoscute.

– Și? vru Fin să afle.

– Cu o sticlă de vin și cu oasele unui câine.

– Ce legătură au astea cu Saïd Chelul?

– Nu au legătură, răspunse solemn Farouk. Descoperirile sunt rare. Când casele se prăbușesc și clădirile cad, de cele mai multe ori ai parte doar de praf și pietre, englezule! Ai văzut tu însuți.

Farouk tăcu, strânse între arătător și policar chiștocul țigării pe care o fumase și îl aruncă, fixându-și privirea asupra orizontului.

Fin contemplă zborul boltit al țigării, încadrând perfect piramida preț de o clipă, apoi aterizând în nisip cu un zgomot discret. Un gândac de bălegar își abandonă treburile și se duse să investigheze.

Tăcere.

Soarele își continuă urcușul, luminând vârful ascuțit al piramidei, făcându-l – și, cu el, făcând totul – să strălucească... poate că se găsea înțelepciune în acel moment împărtășit, însă Fin nu o sesiza. Era posibil să existe o poveste, dar, dacă Farouk nu se apuca să o istorisească, Fin ar fi putut la fel de bine să o apuce imediat înspre Khayam, cerând să i se aducă micul dejun. Poate că avea

să comande niște suc proaspăt de portocale și să vadă dacă n-ar fi căpătat ficat de pui prăjit pe cărbuni, din cel pe care îl primeai pe frigărui mici de lemn, cu o legătură de pătrunjel și o jumătate de lămâie.

Fin simțea cum i se trezea anxietatea precum o conștiință vinovată. Lucrurile se mișcau prea încet, deja erau prea încete. Ținu să-și reamintească faptul că era un apusean sofisticat. Viața lui ar trebui să fie o narațiune liniară desfășurată în viteză, cu puncte culminante evidente și satisfăcătoare. Farouk era un egiptean de la sat, un musulman crescut la umbra Marii Piramide. Fin examină bucata de zid dintre picioarele lui, împungând și petrecându-și unghia prin crăpăturile uscate.

– Praf și roci... e grozav, Farouk! Însă cum rămâne cu Chelul?

– Cu cine? replică Farouk de parcă ar fi auzit numele pentru prima oară.

– Saïd Chelul... Nu e o născocire de-a ta, nu-i așa?

– De ce spui asta? Saïd Chelul îmi e prieten, de când eram copii. Crezi că mint?

– Nu, nu, însă este... ei bine, este un nume ciudat.

– Ciudat? Ce vrei să spui? Este un nume englezesc. Nu e ciudat. Micul John al vostru din filme, prietenul marelui englez, Robin Hood, asta e ciudat, fiindcă Micul John nu este mic. Însă Chelul nu are păr – pe cap, nici măcar un fir –, așa că se numește chel și Saïd. Nu e ciudat...

– În regulă, înțeleg, Chelul. Mi-ar plăcea să știu mai multe despre el. N-am putea să-i facem o vizită?

– Îl vei vizita pe unchiul meu. Este un om bun. Ești norocos. E o onoare pentru tine.

Un nor se așează în dreptul soarelui, umbrind ziua, schimbând-o pe de-a-ntregul. Fin ridică privirea. Era un singur nor pe cerul albastru intens, ca în desenul unui copil.

– Măcar spune-mi ce a găsit.

– Ce-ar fi de zis?

Farouk oftă și clătină din cap.

– Haide, Farouk, descoperirile schimbă totul! Pivnița prietenului tău se prăbușește...

– E adevărat, reluă Farouk povestea, și poate că îi mulțumea lui Allah cel Milostiv pentru că îl cruțase de răni, sau blestema soarta pentru prețul reparațiilor la casa lui, nu știu, nu am fost acolo... Însă îți spun, *habibi,* știu cântecul pe care îl fluiera atunci când s-a dus să se uite sub casă.

– Cântecul?

– Da, jur pe mama, era cântecul lui favorit, singurul lui cântec. Tot timpul îl fluiera, iar și iar. Își înnebunea vecinii, prietenii, pe toată lumea. Îl auzise la vârsta de șapte ani, de la casetofonul unui hipiot american care își petrecuse zece zile mâncând hașiș cu tatăl său. Îți spun, frate, nimeni în afară de Allah nu poate ști, dar toate se știu. Cu doar o lună înainte să se prăbușească pivnița Chelului, un turist – închis la ten ca și cei din Sudan, însă bogat, îți jur, ca un saudit sau un american –, un turist care vizita Marea Piramidă îl aude pe Saïd Chelul fluierând cântecul. Ascultă ca un nebun, ca un sufist, și apoi fuge la Chelul. Îl întreabă dacă știe că melodia pe care o fluieră este dintr-un loc numit Jamaica și se cheamă „Carry Go Bring Come"[1]. Chelul îi răspunde că da, însă,

[1] Du du-te adu vino (în lb. engleză, în original)

bineînțeles, el nu știe numele cântecului și nici măcar ce este Jamaica. Bărbatul cu tenul întunecat are lacrimi în ochi și îi spune Chelului că el cunoaște foarte bine această muzică fiindcă tatăl său, care era orfan, scrisese cântecul. Turistul plânge, și plânge și Chelul. Iar Chelul îi spune turistului că și el este orfan, iar tatăl său, care locuiește în următorul sat, e și el orfan. Turistul e copleșit de fericire și strânge la piept capul spân al Chelului, după care îi dă lui Saïd o sută de dolari.

– Dar cum poate fi orfan când tatăl lui...

Farouk îl întrerupse fluturând din mână.

– Nu înțelegi, *habibi!* Cei din satul Mena au trăit cu turiști mai mult de patru mii de ani. E în sângele nostru să le înțelegem dorințele.

Lui Fin îi era foame și cald și, dacă avea să stea în soare, așteptând să se trezească rudele lui Farouk, atunci voia să audă ce găsise de fapt Saïd Chelul. Desigur, își dădu seama Fin, era irelevant pentru poveste dacă bărbatul fluierase un vechi cântec jamaican, vreo altă melodie sau nu fluierase nimic. Farouk nu era persoana pe care să o conduci pe firul narațiunii liniare, sau pe care să o conduci în general. Avea să dezvăluie detaliile aleatoriu, în felul în care fragmente din Antichitate pot apărea în timp, împrăștiate pe o zonă întinsă, dând de furcă multor generații de arheologi. Fin era intrigat de poveste, atras de ea într-un fel pe care nu îl înțelegea, după cum nici stăncuța nu înțelege chemarea metalului sclipitor sau o molie, a flăcării.

– Deci, Farouk, era ceva sub casa lui?

– Păi, asta îți spun. Printre pietre și nisip, Chelul a văzut un loc cu întuneric dedesubt. S-a târât în acest loc fără să se gândească la pericole și s-a împins prin el până

a devenit un tunel. La capătul acestui tunel a descoperit o lespede mare și albă de alabastru, însemnată cu hieroglife și cu cartușul unei păsări cu corn.

– Asta e! Asta caut! Vreau să-l întâlnesc, în momentul ăsta! Putem merge în vizită?

– În curând, frate. Doarme. E bătrân unchiul meu... dar e și puternic, ca toată familia mea.

– Nu. Saïd! Vreau să-l întâlnesc pe Saïd Chelul!

Farouk coborî privirea, clătinând din cap, poate chiar chicotind ușor.

– Nu este posibil.

Iritat, Fin se împinse jos de pe zid și se duse la umbra unui palmier, masându-și coapsa învinețită. Probabil că Farouk inventase povestea și acum nu voia să recunoască. Sau ascundea ceva, ascundea adevărul. Fin luă hotărârea să se întoarcă la Khayam, să mănânce, după care să meargă acasă, poate să bea câteva pahare la Continental, însă acest plan fu zădărnicit de zgomote de activitate care veneau dinspre locuință.

– S-a trezit Șeicul. *Yallah,* să mergem, anunță Farouk, îndreptându-se rapid către casă.

5

În curtea prăfuită și cenușie a străvechii case a Șeicului era o intrare în arcadă, cu uși înguste și grele, vopsite în verde de o generație anterioară. Fier forjat de un galben pal proteja panourile în înfloriturі curbate, care ar fi putut fi litere proclamând numele Domnului. Pe fiecare latură, pereții de calcar fărâmicios erau pătați de mici amprente palmare, cu vopsea ocru, ca sângele învechit. Acestea erau urme ale mâinilor copiilor, formă de protecție împotriva răului. Fin își scoase pantofii și intră.

Bătrânul Șeic stătea în picioare, într-un colț al camerei întunecate și răcoroase. Purtând o *galabeya* albă și, pe cap, o tichie croșetată fin, era enorm. Fin nu mai asociase în trecut vârsta înaintată cu înălțimea impozantă, însă Șeicul dădea lecții în ambele privințe. Mai înalt decât Fin cu mai bine de un cap, însă slab și uscățiv precum statuile scheletice care se perindau prin visele ziaristului, Șeicul se mișca atât de cumpătat, încât fiecare mișcare a mădularelor sale gigantice avea relevanță și semnificație. Farouk îl salută respectuos pe bătrân, zâmbind umil atunci când respinse complimentele care îi fuseseră oferite în schimb. Fin savură formulele de introducere serioase și elaborate care caracterizau lumea arabă. Găsea mângâiere în curtoazia saluturilor de la sat; schimburi de rugăciuni și de laude pentru părinți, pentru celălalt, pentru viitori copii

de sex masculin, *insha'allah* pentru soții, vite, dorințe, proprietăți și, desigur, „Casa mea e și casa ta", *Ahlan wa sahlan,* o ofertă simbolică având o intenție la propriu.

– *Tishrab shay?* întrebă Bătrânul Șeic.

Se oferea ceai, însă Fin nu voia să se întindă. Era prea înfometat și prea experimentat ca să-și asume responsabilitatea pentru o ceașcă „oficială" de ceai. Știa că, până și printre cei mai cosmopoliți rezidenți din Cairo, acceptarea ceaiului însemna minimum trei cești și discuție de cel puțin o oră. Însă aici, în satul Mena, unde tradiția se scurgea prin crăpăturile ca venele din pereți, ei bine, ar fi putut fi vorba de zile întregi. Fin refuză ceaiul.

– De ce nu iei ceaiul cu Șeicul? Este un om măreț și faimos, șuieră Farouk.

– Nu vreau ceai, șopti Fin. Și, cu respect, ce-i așa măreț la el?

– Ce știi tu despre respect? El a trăit șaptezeci de ani sau chiar mai mult!

– Dar ce a făcut?

Farouk îl privi pe Fin întrebător, apoi strigă spre întunericul următoarei camere. Un băiețel dolofan, având trei sau patru ani, îmbrăcat ca un american, în blugi, o bluză cu glugă și pantofi de sport imaculați, se îndreptă repezit către Farouk, izbindu-l cu capul în coapsă în semn de salut. Farouk se lăsă pe vine și prinse cu afecțiune buzele băiatului între arătător și degetul mare. Băiatul se eliberă și zâmbi, dezvăluind un rând de dinți cariați de la dulciuri.

– Nu știi nimic, englezule? zise Farouk întorcându-se înspre Fin. Bătrânii sunt speciali fiindcă sunt bătrâni. Așa-s și toți copiii. De ce? Datorită obrajilor dolofani? Datorită zâmbetelor? Nu. Este suficient că sunt copii.

– *Tishrab shay?* se auzi din nou invitația Bătrânului Șeic din colțul întunecat al camerei.

Dacă era să fie străin pe undeva, concluzionase cândva Fin, n-ar fi găsit loc mai bun decât lumea arabă. Se ofereau ceai, adăpost, protecție și cea mai bună mâncare disponibilă. Putea dura mult în zonele rurale, întrucât se începea cu măcelărirea vitelor. Singura provocare era să scapi de-acolo înainte să îmbătrânești prea mult. Fin putea găsi o plăcere pură și completă în această ospitalitate fiindcă reprezenta un atribut inerent firii lui. Însă, deși Fin nu putea nega că Bătrânul Șeic îi stârnise curiozitatea, ba chiar se simțea atras de el, voia ca ziua să-și continue cursul și să afle mai multe despre Saïd Chelul. Îi mulțumi bătrânului și refuză din nou ceaiul.

Farouk îl prinse pe Fin de braț și îi șopti la ureche:

– De ce spui nu? Vom lua ceaiul cu Șeicul!

Fin se resemnă. Nu avea nici un rost să se împotrivească. Farouk știa întotdeauna exact ce voia să facă și, dacă erai cu el, trebuia să faci la fel.

– *Shay loh samaht,* răspunse Fin, acceptând ceaiul și instalându-se pe băncuța acoperită cu perne care se afla pe latura camerei.

Fu servit ceaiul și prinse cheag o conversație viguroasă între Farouk și Bătrânul Șeic. Fin nu reușise să ajungă cu studiul limbii arabe dincolo de politețurile de bază, de înjurături și de denumiri de mâncăruri, așa că nu prea avea habar ce își spuneau. Bănuia că vorbeau despre el, deoarece îl tot arătau cu degetul și clătinau din cap. Spera să nu fie prea aspre criticile lor.

Băutul ceaiului cu arabii făcuse parte, pentru scurtă vreme, din copilăria lui Fin. Demult, pe când avea șase ani, tatăl său îl dusese, într-o călătorie la Londra, la casa

închiriată a unui saudit bogat. Intrând în acea casă, se simțise ca și cum ar fi păşit în lumea magică a poveştilor de dinainte de culcare. Interiorul în stil georgian era aranjat precum cel al unui cort, țesături luxoase fiind agățate pe pereți, îndulcind asprimea suprafețelor. Bărbați învesmântați în robe şedeau acolo, iar servitorii se înghesuiau în jurul lor, turnând ceai cu gust ciudat din niște vase frumoase, cu buze curbate. Fin se aşezase pe cât de aproape putuse de ei, plin de mândrie și de uimire că tatăl său se aventura pe asemenea tărâmuri fermecate, poate chiar periculoase. Atunci când sorbise din lichidul nefamiliar care îi fusese oferit într-o ceşcuță, Fin se strâmbase, simțind repulsie, însă, îngrijorat că ar putea dezamăgi cumva, închisese ochii și băuse totul dintr-o singură înghițitură vitează. Spre groaza sa, dinspre un perete de perdea se ivise un servitor și îi reumpluse ceşcuța, iar Fin trebuise să își adune iar curajul și să bea lichidul, strâmbându-se, din două înghițituri. Probabil că slujitorul îl privea, fiindcă reapăruse și îi reumpluse ceşcuța până la buză, neluând în seamă privirea rugătoare a lui Fin. Ceşcuța era umplută iar și iar, și tânărul Fin se înspăimântase, imaginându-și cumva că era otrăvit sau îngrăşat pentru a fi mâncat de acele personaje stranii. După cinci porții, tatăl său îi şoptise că, atunci când se sătura de ceai, trebuia să-și legene ceașca dintr-o parte într-alta. Fin făcuse astfel, iar slujitorul îi luase ceşcuța goală din față.

Fin își amintea senzația mâinii moi și uscate a tatălui, pe care o ținea prea strâns în timp ce mergeau pe stradă, fiindcă nu îndrăznise să ceară la baie în acea casă ciudată și exotică. Tatăl său îi spusese că, dacă nu și-ar fi legănat ceașca de ceai, gazdele ar fi umplut-o până la

ultima lor suflare, vreme la care copiii lor vor fi crescut și, la rândul lor, ar fi continuat să îi umple ceașca, până și-ar fi vândut tot ce aveau sau ar fi murit de bătrânețe. Aceasta, îl învățase el pe Fin, însemna „ospitalitate" și doar oamenii deșertului puteau s-o înțeleagă așa cum se cuvine. Fin crezuse pur și simplu ce îi spusese tatăl său, așa cum credea în Australia, în Dumnezeu, în școală și în flori pe timpul verii.

Gândurile lui Fin fură întrerupte la ceștile numărul trei, cinci și șase de către Farouk, care refuza să ia la cunoștință faptul că Fin nu vorbea araba, repetând expresii pe care le considera importante în mod special.

– Ai auzit, englezule? Familia Șeicului a trăit în această casă timp de paisprezece generații.

O nouă porție de ceai.

– Ce ai fi putut învăța despre viață, locuind așa departe de Egipt?

Altă porție de ceai.

– Verișorul primei soții a Șeicului este un croitor faimos în Glasgow. Numele său este Abdul Musawwir. Îl cunoști?

Din nou ceai.

– Șeicul a făcut *hajj* de multe ori și a trăit în Mecca timp de multe luni.

La cea de-a șaptea ceașcă, Farouk se întoarse către Fin și spuse:

– Pentru o mică taxă, Șeicul va privi în sufletul tău, acolo unde nu e viitor și nici trecut.

Fin se uită la Șeic, la ceașca de ceai ce părea minusculă în mâna lui masivă. Părea o idee bună. Fin întrebă ce voia să spună Farouk prin „o mică taxă".

– Ah, cât socoți tu, frate! Cât consideri tu. E hotărârea ta. Șeicul este un om măreț, adăugă Farouk. Foarte faimos.

Foarte faimos și foarte mare, observa Fin. Își imagină că putea petrece o noapte confortabilă într-un cort făcut din *galabeya* bărbatului. Șeicul era o persoană amplă, pe de-a-ntregul bătrână și venerabilă. Dacă taxa după greutate? Fin oftă și speră să fie o negociere lipsită de durere.

Îi trebuiră câteva minute tensionate pentru a străbate prăpastia căscată între cât „socotea" sau „considera" Fin că ar trebui să plătească și taxa pe care Farouk o decisese deja ca fiind potrivită. În fazele inițiale ale târguielii, Farouk ceru o sumă foarte mare, pe care Fin o refuză, făcând o contraofertă în limitele zecimii tradiționale. Farouk zise că o asemenea sumă ar fi o insultă pentru bătrân și refuză să i-o spună Șeicului. Și adăugase, cu totul inutil, că prefera să îi fie smulsă limba, friptă pe țepușe și vândută ca mâncare pentru porci sălbatici de deșert decât să îl informeze despre așa o sumă derizorie pe unchiul său care, așa cum îi explicase deja lui Fin, era un șeic măreț. Oare Fin nu auzise că bătrânul făcuse *hajj* de trei ori? Fin confirmă că auzise, dar întrebă ce relevanță avea asta. Farouk nu consideră că un astfel de comentariu insolent merita răspuns și căzu într-o tăcere adâncă și înnegurată. Fin nu putu suporta mai mult de jumătate de minut acest hiat încărcat de vină și își dublă oferta. Avea să fie mai ușor așa, își spuse. Farouk acceptă suma, dar privi bancnotele mai mari din portofelul lui Fin cu o expresie care părea să spună: „Ce destinație mai bună ar putea avea averea ta, dacă nu buzunarul unui om bătrân și respectat care a petrecut luni multe, aproape un an, în sfântul oraș Mecca?"

Bătrânul se ridică de pe băncuța căptușită și strigă pe cineva din camera vecină. Soția sa apăru aducând perne și un mic grătar, pe care le aranjă pe podea. Șeicul se lăsă încet pe una dintre perne, coborând în etape bine cumpănite, ca o cămilă bătrână și slăbănoagă. Trase de pernă și își schimbă poziția picioarelor până se simți confortabil, apoi îl chemă pe Fin să stea dinaintea lui. Când cei doi se găsiră față în față, Șeicul suflă în grătar, peste mărgele rășinoase de tămâie care pocniră și scuipară până se dizolvară în fum. Prinse capul lui Fin în palmele sale enorme și îl ținu strâns. Policarele Șeicului apăsară ochii lui Fin, ținându-i închiși și umplându-i acestuia din urmă vederea cu un nimic luminos, care pulsa la fiecare bătaie a inimii. Părea o eternitate de când nu mai fusese atins de cineva și, în timp ce își abandona povara capului în mâinile bătrânului, Fin fu cuprins de o tristețe delicioasă.

Fin nu plânse. Lacrimile ar fi fost un fel de incontinență, așa că își concentră atenția asupra senzației imediate, parfumul bogat, lemnos al încheieturilor bătrânului. Îl adulmecă. Era un miros pe care ajunsese să-l cunoască bine, un miros întâlnit în bazarul Khan el-Khalili din Cairo. Se plimbase fără țintă pe culoarele mărginite de standuri înghesuite când ceva, ca un soi de gând, îl ademenise, vorbind, fără cuvinte, minții sale. Era un miros. Îl căutase și îl urmase prin piața de parfumuri, întrebând ba un vânzător, ba altul, până când, după ore de sporovăială și de ceai nesfârșit, îi fusese arătat un lemn închis la culoare și uleios numit *oud*. Acesta era sursa mirosului, i se spusese, și, dacă înțelegea bine engleza vânzătorul de parfumuri, era produs doar atunci când un anumit copac din Iordania era atacat de o ciupercă parazită. Prețul său era de cinci sute de dolari pe kilogram.

Suspectând că era tras pe sfoară, Fin plecase fără curtoazia obișnuită. O săptămână mai târziu, cândva, înainte de zori, într-un bar care părea să servească numai gin, un prieten egiptean confirmase adevărul vorbelor vânzătorului de parfumuri. În loc să se grăbească la lucru, Fin îl căutase pe negustorul de care se îndoise și cumpărase cincizeci de grame de *oud*, în chip de scuză. El și negustorul petrecuseră restul după-amiezii bând ceai, mâncând *kif* și fiind de acord că istoria întregii civilizații putea fi găsită în piața de parfumuri din bazarul Khan el-Khalili.

Fumul înălțat dinspre grătar se împletea prin părul lui Fin precum cozile afectuoase ale unor maimuțe. Degetele Șeicului pipăiau obrajii și scalpul lui Fin, de parcă ar fi comunicat cu visele sale într-o limbă vorbită doar de mâini și de chipuri. Bătrânul începu să recite sure din Sfântul Coran și, îndepărtându-și mâinile, se uită în tavan, apoi din nou la Fin și, într-o engleză stricată, anunță:

– Tu... cauți, cauți...

Fin sperase la mai mult de la secretele sufletului său – sau măcar ceva mai puțin evident. Bineînțeles că el căuta ceva. Oare nu toată lumea căuta? Și, oricum, era ziarist. Asta făceau ziariștii. Farouk probabil că îi precizase bătrânului ocupația sa. Prin urmare, căuta ceva. Nu părea mare lucru de cerut, nu trebuia să fie un rug aprins al adevărului... O simplă urmă de picior în deșert ar fi fost de-ajuns, un semn al unei direcții înțelepte.

– Da, Șeicule, răspunse el. Caut ceva.

Șeicul încuviință din cap. Luă mâinile lui Fin și se ținu deasupra grătarului fumegând. Fața lui lătăreață umplu câmpul vizual al lui Fin. Acum se găsea atât de

aproape, de parcă i-ar fi fost iubită, și Fin se vedea pe sine în căpruiul întunecat al ochilor bătrânului, ca și cum i-ar fi fost absorbit sufletul spre a fi cercetat. Era ținut legat, hipnotizat și, preț de o clipă, se simți de parcă acul patefonului ar fi fost ridicat de pe vinilul zgâriat al vieții sale și pretutindeni în jurul lui domnea tăcerea. Nu trebuia să lase să se piardă vreodată acest sentiment, își spuse. Dar sentimentul se duse, și el se pomeni suficient de aproape de fața unui bătrân încât simțea mirosul de mentă de pe buzele lui.

Fin încercă să se tragă înapoi, însă Șeicul prinse dosul mâinilor lui Fin și le apăsă, cu palma în jos, pe cărbunii roșietici ai grătarului. Fin scoase un țipăt și sări în picioare, refugiindu-se în cealaltă parte a camerei, cu mâinile făcute pumni și vârâte la subsuori. Șeicul se lăsă pe spate pe perna sa și zâmbi binevoitor. Când Fin deschise ochii, văzu un curmal pe fereastră, cu frunzele unduind leneș în vântul fierbinte de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Își desfăcu palmele și le privi. Spre surprinderea lui, nu simțea durere și nu se zărea nimic, în afară de adânciturile lăsate de unghiile înfipte în palmă.

Farouk, care privise totul cu un dezinteres calm, se ridică.

– Acum mergem, spuse tranșant ca de-obicei. Șeicul este un om ocupat.

6

Mergând târşâit prin nisipul auriu şi cald în spatele lui Farouk, Fin îşi examină palmele în lumina soarelui şi nu găsi mai mult de o urmă pe fiecare, având mărimea şi culoarea unei căpşune. Farouk nu dădea nici un semn că ar dori să vorbească despre ce se întâmplase sau că ar dori să vorbească în general, în timp ce se zorea înainte.

Fin îl ajunse din urmă şi îi ceru să se oprească. Ce făcuse Şeicul? Farouk înălţă din umeri. Farouk nu considera că metodele Şeicului aveau ceva ciudat? Farouk înălţă iarăşi din umeri şi porni mai departe. Fin alergă în faţa lui şi îi blocă drumul.

– Haide, Farouk! Unchiul ăsta al tău... chiar e un sfânt?

Farouk îl privi pe Fin nevenindu-i a crede.

– Cum îndrăzneşti să spui aşa ceva? Nu ai văzut Sfântul Coran lângă mâna lui dreaptă? Nu l-ai auzit recitând versetele sacre?

– Simplul fapt că citează din Coran nu înseamnă că e un sfânt, nici măcar un bun musulman, argumentă Fin.

– Este *Sfântul* Coran, cartea lui Allah! Iar Şeicul este un sfânt! De ce vorbeşti despre lucruri pe care nu le înţelegi? Eu vorbesc despre *Biblia* ta?

Nu, îşi zise Fin, nu o făcea, în afara observaţiei că părţile cele mai valoroase ale sale se găseau în Coran. Fin îşi dădu seama că era în pragul unei certe. O ceartă pe

care nu o dorea, care nu avea să-i aducă nimic bun, așa că pași în lături. În vreme ce Farouk trecea de el, Fin îl întrebă despre destinația lor, dar arabul își văzu de drum, prefăcându-se a nu fi auzit. Ieși de pe stradă, apucând-o pe o alee îngustă.

În timp ce umbra lui Farouk dispărea din vedere, Fin încercă acel sentiment bizar de ușurare pe care îl avea întotdeauna atunci când rămânea singur. Deseori, prefera absența oamenilor la care ținea unei prezențe a lor temporare și imprevizibile. Legăturile sale amoroase se găsiseră mereu în punctul cel mai chinuitor atunci când se destrămau. Și se destrămau de fiecare dată, lăsându-l să tânjească după iubită cu o pasiune pe care nu izbutise să o invoce în prezența ei.

Fin lovi o piatră cu piciorul, trimițând-o spre un morman dezgustător, adunat în rigola uscată. Acesta se cutremură, speriindu-l pe Fin și deranjând un roi de muște negre și strălucitoare care se îmbulzeau peste o rană deschisă. Sedus de atracția și de repulsia dezgustului, Fin se apropie de acel morman, care acum schelălăia slab. Proximitatea dezvălui că era un câine. Animalul deschise un ochi și mișcă jalnic cu laba din spate în aer, într-o scărpinătură vag amintită. Fin resimți o milă atât de intensă, încât birui duhoarea câinelui aflat în descompunere. Uitând de Farouk și de căutarea sa, Fin se răsuci pe călcâie și o porni grăbit spre o mică prăvălie. Cumpără o sticlă de apă, o rolă de hârtie de muște și un pachet de biscuiți și alergă cu proviziile spre locul unde zăcea câinele. Fin umbri animalul cu o bucată de carton și, ghemuindu-se, turnă câteva picături de apă peste botul său crăpat. Apăru o limbă cenușie, care linse sleit umezeala. Fin continuă să toarne apă până când animalul păru să

se fi săturat. Folosind câteva pietre și punga de plastic de la prăvălie, făcu o mică adăpătoare lângă câine, turnând acolo restul de apă, iar alături punând o grămăjoară de biscuiți fărâmițați.

Fin se ridică la auzul unui strigăt, strâmbându-se atunci când se sprijini pe piciorul vătămat. Farouk stătea după colț, nerăbdător.

– Te-ai pierdut? Hai, hai, trebuie să mergem!

Fin nu răspunse, însă, atunci când băgă mâna în buzunar ca să își maseze vânătaia, descoperi rola moale de hârtie de muște. Se întoarse pe călcâie și fugi înapoi la câine, unde desfăcu banda lipicioasă de culoare maro și o prinse de cartonul înclinat. Lui Fin i se puse un nod în gât atunci când câinele lovi nisipul cu vârful cozii sale năpârlite.

– Pentru Allah cel Milostiv, ce faci? strigă Farouk atunci când Fin reapăru de după colț. Ți-am fiert la soare creierul tău englezesc?

– Irlandez, Farouk! Este creierul meu irlandez, și a fost fiert de multă vreme.

Însă Farouk nu așteptase să-i audă răspunsul. Pornise cu călcătură apăsată în susul aleii, lăsându-l pe Fin să-l urmeze înspre locul unde aleea dădea în drumul de macadam care ducea afară din sat.

Când Fin îl ajunse din urmă pe Farouk, arabul stătea lângă un Datsun imaculat de curat ce era, însă uzat de mersul prin deșert, și le arăta fire de praf unui grup de trei puști care țineau niște cârpe. Din deschizătura unei intrări din apropiere, un bărbat corpolent privea atent scena, burdihanul umplându-i *galabeya* ca pe un sac de plastic îndesat cu carne.

– Îl cunoști pe bărbatul ăla? întrebă Fin, arătând spre intrare.

– Ei sunt băieți, nu bărbați, răspunse Farouk, aruncându-le copiilor un teanc de monede care îi făcu să o ia la goană, chiuind de încântare.

Fin dădu să-i explice, dar, când privi din nou, intrarea era goală.

– A cui e mașina? întrebă Fin.

– A mea.

Fin era surprins.

– Ai o mașină?

– Crezi că Farouk este hoț de mașini? Farouk trase de ușă pentru a o deschide. Ieri am cumpărat-o.

Se urcă la volan și privi încruntat pe geam, în timp ce motorul se trezea tușind la viață.

Fin se instală pe scaunul pasagerului, întrebându-se de ce Farouk nu adusese vorba despre noua sa achiziție. Cumpărarea unei mașini era un eveniment în satul Mena. Taxele mari și banii puțini făceau ca mașinile să fie greu de dobândit. Ar fi trebuit să se fi adunat prieteni la casa lui Farouk în seara anterioară, ca să bea ceai, să îl felicite și să își dea cu părerea asupra meritelor și costului achiziției. Apariția unei proprietăți semnificative era sărbătorită în sat precum nașterea unui copil. Odată, dansaseră două zile după ce prietenul lui Farouk, Tariq Chiorul, cumpărase o bicicletă la mâna a doua pentru fiica lui.

– Farouk, e grozav că ai o mașină, dar de ce nu ai spus nimic până acum? întrebă Fin.

Farouk ambală motorul până când ajunse să vuiască asurzitor.

– De ce, de ce, mereu de ce! strigă el încercând să se facă auzit în acel vacarm. Nu vorbim un an sau mai mult și acum trebuie să știi totul?

– N-a fost un an, a fost o lună... sau câteva, cel mult.

Poate că ar fi trebuit să-l sune pe Farouk mai devreme, se gândi Fin, să îi fi răspuns la apeluri. Însă îi convenise să întrerupă legătura. Farouk devenise un tovarăș obositor, cu certitudinile lui și criticile la adresa a orice făcea Fin. „De ce faci asta? Un bărbat nu face asta!" Fin nu avea nevoie de ajutorul altuia atunci când venea vorba de autocritică.

– A venit lumea la tine acasă ieri-noapte?

– Pentru mașină? Unii, răspunse Farouk cu obidă. Familia soției mele, trei surori, unchiul meu – desigur –, verii soției fratelui meu și alți câțiva pe care nu îi cunoști.

– Nu și prietenii tăi?

– Desigur, și ei, spuse Farouk. Salah, Mustafa, Tariq...

– Tariq Chiorul? își aminti Fin.

– Ambii Tariq: Tariq Chiorul și celălalt. Nu l-ai întâlnit. Doi Ahmed, de asemenea, Hassan, Barrak și alții.

– Și ce s-a întâmplat? Le-a plăcut mașina? A fost bine?

Farouk băgă în viteză Datsunul și porni la drum, aruncând o privire în oglinda retrovizoare.

– Nu a fost nimic. Nu mi-a plăcut, mormăi el.

– De ce nu ți-a plăcut? Nu ești mulțumit de mașină?

Farouk ridică mâinile de pe volan.

– „De ce, de ce, de ce!" Ești femeie? Mereu „de ce"!

Fin se hotărî să fie mai direct:

– Ești supărat pe mine, Farouk.

Farouk respinse această afirmație cu o fluturare a dosului palmei.

– De ce-aș fi supărat pe tine? Nu sunt supărat pe tine.

Își văzu de condus, nepărând în largul lui și fiind tras la față.

Fură obligați să aștepte la o intersecție cât timp doi bărbați descărcau un camion umplut până sus cu cotețe de răchită pentru păsări. Un Mercedes vechi, cu geamuri fumurii, se opri imediat în spatele lor. O femeie care vindea legume se ridică de pe trotuar și se apropie de mașină, agitând o legătură de mentă. Văzându-l pe Farouk, îi spuse pe nume și arătă spre mașină, gângurind într-o exprimare exagerată a admirației. Farouk îi răspunse la fel de monosilabic și de înciudat cum îi răspunsese lui Fin, împingând la o parte menta pe care ea i-o aruncase pe geam. Femeia își ceru iertare pe tonuri jucăușe, mângâind mașina, însă Farouk o ignoră, claxonând și strigând înspre cei din camion să se grăbească. Femeia se răsuci pe călcâie și se duse înapoi la mormanele ei strălucitoare de vinete, ceapă și fasole păstăi. Fin o privi instalându-se confortabil pe trotuar și pigulind legăturile de mentă, al cărei miros persista în interiorul mașinii.

Vehiculul din față plecă și Farouk, aruncând o privire neliniștită în oglinda retrovizoare, porni la rândul său, depășind apoi brusc camionul. Pe marginea drumului, un bătrân reumatic sprijinit într-un baston gros ca brațul îl salută pe Farouk, însă șoferul se prefăcu a nu-l fi văzut.

– Unde mergem? întrebă Fin din nou.

– Cu niște treburi. La Cairo.

Fin răsuflă enervat printre buze. Se săturase. Nu se trezise în zori și nu trecuse prin caznele stilului pur intuitiv de conducere al lui Waled doar ca să suporte o zi

întreagă de mormăieli ursuze din partea lui Farouk. Se întoarse către acesta.

– Ce ai pățit? De ce te porți așa? Spune-mi ce am făcut. Are legătură cu unchiul tău? Îmi pare rău dacă l-am insultat!

La o răscruce, polițistul care dirija traficul strigă un salut către Farouk, trimițând o bezea spre mașina lui. Farouk reuși să schițeze o jumătate de zâmbet și un salut lipsit de entuziasm, după care își continuă drumul.

– Nu e vorba de tine, zise, fără ca măcar să se uite către Fin.

Fin privi pe geam, uitându-se în gol, de fapt. Nu credea în ceea ce-i spusese Farouk. Avea să coboare din mașină imediat ce traversau podul Gizeh. Fusese o greșeală să vină aici. Dacă se întâmplase ceva în pivnița lui Saïd Chelul, se întâmplase cu ani în urmă. Povestea nu avea cum să ajungă subiect de articol de ziar. Lui Fin oricum nu îi păsa de ziare. Azi puteau să răstoarne guverne, mâine erau hârtie de împachetat gunoaie.

Ce voise el de la Farouk? Ar mai fi fost el acolo dacă nu ar fi existat ademenirea acestei noi povești? Era dificil să-și dea seama în acele momente, stând în mașină cu Farouk alături. Avea să îi fie mai ușor odată întors în oraș, ținând în mână balastul mângâietor al unui whisky cu sifon. Urma să se abată pe la Odeon în drum spre casă, pentru un păhărel de tărie în tovărășia căruia să se gândească la o modalitate de a-și recăpăta slujba. Asta avea să facă.

Farouk părăsi șoseaua principală, cotind pe o străduță îngustă. Panglici argintii și obosite, provenind de la nunți de mult trecute, atârnau nemișcate între clădiri în curs

de deteriorare. Pe jos erau împrăștiate pungi de plastic și hârtii îngălbenite. Totul părea să fie pe jumătate construit, fie pe jumătate demolat: teancuri inegale de cărămizi maronii, coșuri de răchită rupte, pline cu praf de ciment de culoare cenușie, metal ruginit. Fin oftă din nou, dar tot nu-l privi pe Farouk.

Trecură într-o stradă mai largă, pe care se învălmășea o mare de școlărițe cu cămăși bej, fuste negre, lungi și baticuri albe. Ducând cărți și dosare, discutând în grupuri, mergând braț la braț, îmbrățișându-se, râzând, fetele se prefăceau că ignoră arhipelagurile de băieți care zâmbeau stânjeniți pe sub începuturile mândre de mustață. Farouk nu avea cum să înainteze și, după ce claxonă de câteva ori, încetini până când mașina se opri cu totul.

Întrucât acum mașina staționa, privitul hotărât pe geam deveni un lucru penibil.

– Uite ce-i, Farouk, îmi pare rău dacă nu am... Poate că ar fi trebuit să dau un semn mai repede.

– Nu îți cere scuze. Nu ai motive. Farouk privi înainte, prin parbriz. Un bărbat ar trebui să facă după cum simte.

Fin se uită la zidul de culoarea mușchiului pălit al curții școlii, cu partea de sus crenelată de cioburi de sticlă spartă. O pisică păși delicat pe culmea zidului, îndreptându-se încotrova. Către un loc mai bun, spera Fin.

– Dacă nu vrei să vorbești cu mine, e-n regulă, o să ies...

Fin încercă să deschidă ușa pasagerului, trăgând neputincios, cu degete transpirate, de mânerul rupt.

Farouk opri motorul.

– Nu toate ce se întâmplă în lume sunt din vina ta, spuse el arătând spre niște pete albe în formație de V,

care dispăreau din vedere pe fâșia de cer albastru. Gâștele alea care zboară către Alexandria nu o fac din cauza ta. Înghețata aia pe care o vezi zăcând pe stradă lângă copilul care plânge nu a căzut din cauza ta. Nu are nimic de-a face cu tine. Și nici faptul că eu mă simt rău.

Apoi Farouk netezi un colț de vinil rupt de pe bord și privi în oglinda retrovizoare, ajustând-o imperceptibil.

Fin se gândi la posibilitatea ca spusele lui Farouk să fie adevărate. Ca nu el să fie pricina dispoziției morocănoase a lui Farouk. Oricare ar fi fost adevărul, procesul de autoexaminare transformă indignarea lui Fin în compasiune.

– Îmi pare rău că ești supărat, Farouk, zise Fin încet.

– Nu sunt supărat. Un bărbat nu e supărat! strigă Farouk. Și, oricum, de ce ți-aș spune ție? Farouk își înalță palmele. Pui întrebări, și iar întrebări, până când înțelegi... numai că asta nu o vei înțelege. Așa că vor fi doar întrebări.

– Desigur, Farouk, se arătă Fin de acord, pe un ton molcom. Gata cu întrebările... Voi spune doar asta: indiferent ce te deranjează nu poate să schimbe faptul că ai o mașină nouă și e o frumusețe. E o mașină grozavă, minunată, oricine ar fi încântat să o aibă!

Farouk lovi volanul cu ambele mâini.

– Exact! Vezi!? exclamă el. De ce întrebi, când știi deja? Toți o vor. Vor mașina mea. Toată lumea se uită la mașina mea și se gândește la rele. „De unde a avut Farouk banii? A furat de la mine? De la soția mea? Cum a făcut rost?“ La asta se gândesc. Îi aud, îi simt, și mă îmbolnăvește. Lumea îmi dorește mașina, iar din această dorință a venit răul. Mă doare aici și aici de când am cumpărat

mașina, continuă el, arătând către inimă și apoi către stomac. E clar, cineva a pus *el-ein* pe mașina mea!

– *El-ein?* întrebă Fin.

– *El-ein, el-hassoud!* Deochiul, răspunse el, pornind din nou motorul, strecurând mașina printre bancurile de școlărițe și apoi cotind pe o stradă pustie.

O serie de viraje labirintice îi aduse într-o străduță lăturalnică îngustă. Farouk frână în mijlocul unei alei, blocând-o complet, opri motorul și coborî. Se îndepărtă pe acea alee, călcând apăsat.

Fin îl urmă. Se aflau într-o zonă rezidențială pentru clasa muncitoare, la marginea orașului Cairo. Mici blocuri de beton cenușiu-închis, netratat, erau separate de un drum nepavat, lat abia cât să încapă o mașină. Fiecare etaj era pus alandala peste celălalt, cu bucăți de mortar ițindu-se printre crăpături, nuanțe diferite de cărămidă arătând locurile în care betonul se fărâmițase sau nu ajunsese niciodată. Rufăria se revărsa pe ferestre strâmbe, fără geamuri, ca niște mărunțaie uscate la soare.

Farouk se opri locului și cercetă cu privirea etajele de sus ale unuia dintre blocuri, căutând o anume fereastră. Se aplecă, luă un pumn de pietricele și le aruncă, una câte una, către etajul trei. Majoritatea ricoșară din zid înapoi pe drumul prăfuit, dar câteva își găsiră ținta, dispărând într-un pătrat întunecat unde s-ar fi putut afla o fereastră.

Apăru un cap, răspunzând chemării pietrelor; curând era în toi o târguială cu Farouk.

„Cincizeci." „Nu." „Ba da." „Ba nu." Farouk simulă dezgustul. Preț nou. „Șaizeci." Șoc. „Mă insulți!" Farouk

merge în cerc, în sens invers față de acele ceasornicului. „Șaizeci și trei." „Nu." Tăcere. Nemișcare. Acord de la fereastră.

Capul se retrase în întuneric și Farouk se-ndepărtă de Fin, scuturându-și nisipul inexistent de pe pantofi, apoi citind un poster decolorat de pe zid. Evitând întrebările lui Fin.

Capul de la fereastră apăru la nivelul străzii, acum o femeie întreagă, aducând un iepure viu și un lighean de spălat, din plastic albastru.

„Aha, prânzul", își zise Fin.

Femeia părea persoana potrivită care să gătească o masă de prânz, cugetă Fin. Avea proporții luxuriante, pântecoasă, moale și delicios de grasă precum o bomboană uriașă, cu linii grele de dermatograf în jurul ochilor închiși la culoare. Iepurele, ținut de urechile cafenii, se legăna încet, seren, la fiecare pas apăsat de-al femeii. Puse ligheanul albastru la picioarele lui Farouk și începu să intoneze o rugăciune. Farouk îți aprinse o țigară și, în afară de răspunsul congregațional ocazional, o ignoră. Ea dădu ocol automobilului, mormăind, cântând și legănând iepurele cel răbdător pe deasupra lui Farouk și a mașinii sale.

Acesta nu era prânzul, se dumiri Fin.

Femeia prinse la subraț labele din spate ale iepurelui, scoase din faldurile hainelor un cuțit micuț de bucătărie cu lama ruptă și cu un mâner verde fosforescent. Trase în spate capul animalului și, la fel de firesc ca și când ar fi desfăcut o pungă de orez, îi tăie beregata. Trecătorii nu se opriră din drum, manifestând doar un vag interes. O căruță umplută până sus cu echipamente

vechi de calculator nu putu trece pe lângă ei, așa că rămase în așteptare, răbdător. Labele din spate ale iepurelui zvâcneau, pradă unui șoc disperat, și un jet de sânge întunecat stropi vehiculul. Femeia legănă iepurele muribund peste mașină, sângele țâșnind în arcade încete, răsucite, ca o pictură abstractă. Când secă sângele din trupul micuțului mamifer, ea mânji niște simboluri pe capota bătrânului Datsun, folosindu-se de iepure ca de o cariocă uscată. Apoi jupui animalul de parcă ar fi scos un copil din pijama și îl puse în ligheanul de la picioarele lui Farouk. Farouk aruncă țigara și, fără să se uite în ochii ei, ridică ligheanul de plastic și îl înapoie femeii împreună cu câteva bancnote.

Îl privi pe Fin pentru prima oară în acea zi.

– Gata, zise el.

Sosise timpul să plece.

SALAAT EL-DUHR

7

Fin și Farouk stăteau în fața unei cafenele, la colțul unei străzi prăfuite, sorbind suc rece de pepene galben. Mașina era în dreptul lor, cureaua ventilatorului încă huruind, iar caroseria fiind mânjită cu simboluri primitive de sânge uscat, de parcă ar fi fost atacată de vandali ezoterici. Dispoziția lui Farouk se transformase. Acum era expansiv, strigând saluturi de partea cealaltă a străzii, insistând să plătească sucul de pepene galben și privindu-și subit îndrăgitul vehicul cu zâmbetul unui tată mândru.

Acum că nefericirea capricioasă a lui Farouk dispăruse, Fin nu își putea stăpâni un resentiment care i se strecura în suflet. De ce, se gândea el, ar trebui ca lui Farouk să îi fie permis ca, după ce dispoziția lui proastă îi afectase pe toți cei din jur, să se poarte, atunci când starea sa lăuntrică se schimbase, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat? El, Fin, era cel cu probleme, cel care avea nevoie de ajutor – și tot ce făcuseră ei până atunci fusese să umble aiurea, ocupându-se de rezolvarea dificultăților imaginare ale lui Farouk.

– Deci despre ce a fost vorba? întrebă Fin, arătând cu capul înspre mașină.

– Am spus, răspunse Farouk. Lumea s-a uitat într-un fel rău la mașina mea. Era un sentiment rău. Pe mașină

se pusese deochiul, *el-ein*. Acum, prin harul lui Allah cel Mărinimos, *halaas,* s-a terminat.

– Ce legătură are Allah? întrebă Fin, pus pe harță.

Farouk îl privi, sincer surprins.

– Haide, Farouk, insistă Fin. Ce legătură au mormăielile unei nebune bătrâne și sacrificiul unui iepure cu religia ta?

– Allah este peste tot... (Farouk se uită în jur, brusc nedoritor să poarte acea discuție, în timp ce o voce îndepărtată, amplificată prin difuzoare uzate de timp, chema la *Salaat el-duhr,* rugăciunea de prânz.) Nu știi nimic, răspunse, pe când începea o altă rugăciune, aproape înăbușindu-i vocea domoală. Nu e vorba de iepure. El nu înseamnă nimic. Iepurele semnifică viață. Cumpăr iepurele de la femeie și ofer cea mai prețioasă viață lui Allah, iar astfel deochiul este gonit, fiindcă nimic nu stă în fața lui Allah.

Rugăciunea de prânz se auzea acum, stârnind ecouri, prin tot orașul, o cascadă de glasuri înalte și joase, unele pițigăiate și stridente, altele profunde și distorsionate, răsunând din boxe vechi care pârâiau și din dispozitive audio ultimul răcnet, cu tonuri bogate și volum impresionant. Puterea vocii unui muezin, cândva limitată la înălțimea minaretelor, avea acum parte de amplificare, și nici un cotlon din satul Mena, din orașul Cairo, din întreaga lume musulmană nu era ferit de pătrunderea sa. Fiecare cotlon de spațiu și de timp era umplut de rugăciuni. Pentru unii, miile de sunete diferite ce se auzeau în momente ușor diferite reprezentau un amestec neplăcut urechii, însă pentru Fin această lipsă a omogenității era o dovadă a independenței credinței – față de forma de guvernământ, de politică, de toate lucrurile care se

închinau clipei prezente. Deși nu era Dumnezeul lui, lui Fin îi plăcea *adhan*-ul, chemarea la rugăciune. I se părea că se revărsa prin fiecare atom al orașului, ca o ploaie de primăvară. Însă în această zi, contrazicându-se cu Farouk în fața cafenelei, nici măcar nu o observă, singurul ei efect fiind acela că îl determinase să ridice tonul ca să poată fi auzit.

– Este un hocus-pocus. Ea îți dă ție iepurele, și apoi tu i-l dai înapoi, zise Fin. E ca un număr de magie.

– Bineînțeles că mi-l dă înapoi. Ochii tăi văd, însă nu ți-s legați de creier? Îmi dă iepurele fiindcă l-am cumpărat. M-ai văzut dându-i bani. E la fel și în țara ta, nu? Când cumperi friptură pe Coronation Street, oare ei nu îți dau carnea?

– Da, numai că... răspunse Fin, derutat de urmele de logică ce dispăreau. Numai că noi nu o dăm înapoi.

– Bineînțeles că nu o dați, răspunse Farouk triumfător. Pentru că voi nu practicați caritatea. Însă pentru noi, musulmanii, caritatea este unul dintre cei Cinci Stâlpi ai religiei noastre. Așa că eu îi dau iepurele femeii, iar ea îl va da săracilor. Deochiul este alungat, Farouk este fericit și o familie din Fustat va avea un fel bun de mâncare la masă.

Fin era învins de argumentele lui Farouk, însă se simțea de parcă ar fi fost înșelat. Înșelat într-un fel cumva prea evident ca să fie demonstrat. Poate că se pierduse ceva în decursul traducerii, dar era mai degrabă faptul că, în această discuție, ca în toate disputele cu Farouk, de altfel, Fin sfârșea prin a fi îmbrobodit.

Se ridică brusc de la masă și se duse cu pas apăsat până la mașină.

– Unde vei găsi o moschee cu acest simbol sau cu acesta? ceru Fin să afle, arătând la semnele mânjite cu sânge de pe portieră. Eu sunt mai mult păgân decât creștin, însă nu sunt prost, Farouk! Am citit multe cărți și am studiat. Dumnezeu știe bine că am fost crescut creștinește și preoții mi-au îndesat *Biblia* pe gât. „Credința, nădejdea și dragostea, iar mai mare dintre acestea este dragostea." Ai auzit vreodată vorbele astea? Pavel, unul dintre sfinții creștini – poate cel mai important. Și știi ce? Cunosc destule despre Coranul tău, ca să știu că mâzgăliturile astea nu au nici o legătură cu el. (Auzindu-și propria voce și fluența exprimării, Fin simți că frustrarea sa devenea mai puțin neputincioasă.) E același lucru cu creștinii. Nici noi nu ucidem animale ca să împăcăm un Dumnezeu furios. În *Biblie* e la fel ca și în Coran: Ibrahim al vostru sau Avraam al nostru crede că trebuie să își ucidă fiul ca să își arate astfel ascultarea și dragostea față de Dumnezeu. E adevărat, nu-i așa? Iar apoi Dumnezeu sau Allah își trimite îngerul ca să îi ceară să oprească sacrificiul. Ambele cărți spun mai târziu că, dacă e să existe sacrificii, pe tine ar trebui să te oferi – să sacrifici sinele care te ține departe de Dumnezeu. În afară de câte o capră la Eid, nu există sacrificii în Islam, nu există ghicirea viitorului, nu sunt iepuri și nu este nici un afurisit de *ein* malefic. Cele despre care vorbești tu țin de superstiție, nu de religie. Pur și simplu incluzi orice dorești și te prefaci că este în numele lui Allah, dar nu e real, nu e adevărat.

Cu fiecare cuvânt rostit, Fin se simțea mai bine. Era mândru de educația sa, de inteligența lui, de cărțile pe care le citise. Stătea în picioare lângă Farouk, cu mâinile în șolduri, așteptând contraatacul.

Farouk ședea cu călcâiele sprijinite de barele în cruce ale scaunului, ținându-și în mână sucul de pepene galben și așteptând ca Fin să termine.

– Îți dorești să te lupți cu mine, Fin? Nu e destul că marele nostru general Salah ad-Din ți-a învins poporul acum cinci sute de ani? Trebuie să o luăm de la început? Farouk își clătină capul, într-o expresie de disperare batjocoritoare. Așa sunt pedepsit pentru că am invitat Necredinciosul să-i țin companie?

Fin încercă să-și ascundă zâmbetul care i se furișa din adâncul memoriei. În trecut, cruciadele fuseseră tema lor favorită de discuție, abordată cu fiecare ocazie disponibilă, după ce descoperiseră că fiecăruia i se predase respectiva istorie în același moment al vieții, în școli aflate la mii de kilometri depărtare. Lui Fin, de către un iezuit tras la față, cu mâini de animal de pradă și cu un costum negru, unsuros; lui Farouk, de către un cleric orb înarmat cu un bici pentru cămile. Pentru ambii bărbați, vara celui de-al nouălea an al vieții lor părea – cel puțin în amintirile lor împărtășite – să se concentreze pe de-a-ntregul asupra acestei perioade din istorie; învățând poveștile, învățând datele și, în cazul lui Fin, desenând castele, cavaleri și armuri. Erau atât de multe asemănări în această parte a vieților lor – vârsta, învățătorii clerici, ce le plăcea și nu le plăcea și, desigur, perioada istorică pe care o studiaseră. Totuși, printre toate aceste asemănări, exista o diferență absurdă, menită, aproape proiectată, să îi despartă. Ambilor li se spusese că tabăra lor – tabăra Adevărului, a poporului lui Dumnezeu, a lui Dumnezeu Însuși – era cea triumfătoare.

Fin începu să se simtă caraghios stând așa, cu mâinile în șolduri. Își masă coapsa, ca pentru a-și reaminti de rană.

– Uite ce-i, chiar nu are nimic de-a face cu cruciadele, zise Fin într-un final.

Se reașeză, iar Farouk se aplecă înspre Fin.

– Prietene, hai să vorbim ca între bărbați. Îmi pare rău din suflet, de o mie de ori, îmi pare rău că vorbesc despre religia ta. Noi nu am învățat despre profetul vostru, Pavel – pacea fie cu el –, în *madrasa* noastră. Însă spune-mi, Fin: atunci când vorbești, în numele cui vorbești? întrebă Farouk. Vorbești în numele tău? Nu cred. Vorbești în numele lui Allah? Dumnezeul nostru poate fi diferit sau poate nu, însă jur că avem același Diavol... și în numele lui vorbești, nu-i așa?

Fin îl întrerupse:

– Nu vorbesc în numele nimănui. Doar enumăr fapte. Există cărți în creștinism, după cum există cărți și în Islam, iar ele nu menționează lucrurile pe care zici tu că le menționează. Eu spun doar ce e adevărat.

Farouk își puse paharul cu suc pe caldarâm.

– Adevărul... Da, Fin, este adevărul. Dar pe cine servește adevărul tău? Nu ar trebui să-i dai adevărul Diavolului, Fin! Nu ar trebui să i se dea adevărul. Ar trebui să fie bătut cu pietre. Eu nu sunt un învățat, însă știu că Allah înseamnă mai mult decât o carte, și știu că Diavolul ar trebui bătut cu pietre.

O alegere, precum cele două cărări ale peregrinului mitic, se deschise înaintea lui Fin. El optă pentru calea mai grea, fiindcă era un om pe atât de cinstit pe cât putea să fie. Aceasta ducea la sursa reală a furiei sale; nu grija pentru ortodoxia Islamului, nici doar lipsa lui

de răbdare cu comportamentul certăreț al lui Farouk, ci invidia. Invidie pentru certitudinea absolută a lumii lui Farouk.

– Sunt de acord, zise Fin cu un oftat. Diavolul ar trebui bătut cu pietre.

Farouk se aplecă spre Fin și îi șopti la ureche:

– Acum rostești adevărul, iar eu îmi voi deschide inima. Nu sunt un învățat. Nu sunt un sfânt. Sfântul Coran a fost dezvăluit Profetului – pacea să fie asupra Lui – de către arhanghelul Gavriil cu doar o mie cinci sute de ani înaintea zilei de azi... Egiptul este o țară foarte veche, mai veche de atât, iar Allah ne cunoaște inimile și este milostiv.

Farouk se lăsă pe spătar, balansându-se pe picioarele din spate, înalte și subțiri ale scaunului, întinzând sucul de pepene galben unui copil zdrențăros care se uitase cu jind la el pe toată durata discuției lor.

– Haide, Fin, dacă dorești să afli legile, du-te la moschee sau la *madrasa,* iar imamul îți va spune ce este adevărat și ce nu. Eu sunt om, *habibi,* nu sfânt, un simplu om... Acum, frate, de-ajuns cu asta. E dorința mea să te fac fericit.

– Vrei să mă faci fericit?

– E tot ce caut.

– Atunci spune-mi despre Saïd Chelul, rosti Fin la iuțeală. E adevărată, nu-i așa? Povestea.

– Adevărată? Mi-a fost prieten de când eram copii, de când capul său era acoperit cu păr, răspunse Farouk. Dar mai întâi să fumăm o *shisha*[1]. Ocupă o masă la umbră și eu voi readuce fericirea care a fost furată de pe fața ta.

[1] Narghilea (în lb. arabă, în original)

Farouk strigă un chelner, care aduse o *shisha* înaltă, din sticlă săpată cu modele răsucite și încoronată cu un turn strălucitor de cositor ornamentat. Chelnerul o așeză pe o masă aflată în centrul cafenelei aglomerate de afară și, observând că Farouk era cu un străin, scoase un tutun ușor, îndulcit cu petale de trandafir, cu fructe uscate și cu mirodenii. Farouk mai că nu scuipă pe jos și întrebă de ce nu puteau primi tutunul care trebuie, azvârlind insulte în spinarea chelnerului care se îndepărta.

Desfăcu furtunul bătut cu mărgele, încolăcit elegant în jurul narghilelei precum gâtul unei lebede adormite, și curăță muștiucul cu degetul mare, spunându-i apoi lui Fin:

– Știi, ca și tine, Chelul nu era însurat, dar și el obișnuia să se culce cu femei.

Chelnerul se întoarse cu o tavă de alamă pe care se găseau un morman de cărbuni aprinși și o bucată de tutun împachetată. Farouk rupse cartonul și înlătură celofanul fosnitor, dezvăluind un dreptunghi gros, ud, de tutun. Rupse o bucată zdravănă din substanța de culoare maroniu-închis, modelând-o și îndesând-o în gura de lut ars a narghilelei, în timp ce chelnerul aștepta nerăbdător. Doritor să se ocupe de ceilalți clienți ai săi, chelnerul se aplecă deasupra lui Farouk și aruncă trei sau patru cărbuni fumegători peste tutunul ud, în timp ce Farouk continua să modeleze și să îndese. Farouk îl privi aspru, dar ridică muștiucul și începu să sufle bule de aer prin apa cu miros de trandafiri. Chelnerul se aplecă și suflă peste cărbune, făcându-l să scapere. Farouk se uita la tăciuni, trăgând îndelung și tot mai furios în plămâni, în timp ce petalele de trandafir săltau și se roteau în recipientul cu

apă. Chelnerul se îndepărtă, tutunul nefiind încă aprins. Farouk se încruntă.

După ce trase de încă trei ori în piept, puse pipa jos, apoi strigă și făcu semne cu mâna până ce se întoarse chelnerul. Când acesta se apropie, Farouk îl informă asupra cusururilor sale – nu doar cele legate de aprinsul unei *shisha,* explică el traducând pentru Fin, ci defectele ca egiptean și ca om. Chelnerul răspunse ceva de genul că era patronul cafenelei și că aprinsese *shisha* timp de douăzeci de ani sau mai bine, ca și tatăl lui, înaintea sa. Nu accepta nici o critică privirtoare la o tehnică ce funcționa pentru majoritatea oamenilor buni din Cairo.

Începu o discuție viguroasă. Farouk îl informă pe chelner, traducând fiecare cuvânt pentru Fin, că alegerea sa în chestiunea cărbunelui era atât de la întâmplare, încât însemna fie lipsă de respect, fie prostie. Chelnerul răspunse că deja făcuse o selecție a celor mai buni cărbuni înainte să se apropie de masă și, oricum, un fumător ca Farouk, cu plămâni de porumbiță, ar putea să aibă nevoie să se uite îndeaproape și să examineze fiecare bucată de cărbune în privința formei și a fierbințelii, dar un profesor al *shisha,* cum era el, putea recunoaște cărbunii perfecți dintr-o singură privire. Oare Farouk auzise de marele războinic Schwarzenegger? Farouk ridică din umeri, iar chelnerul băgă mâna prin gulerul veșmântului tradițional și își trase tricoul de dedesubt cât de mult se putea prin guler, expunând rânjetul demonic al vedetei de film. Acesta, explică în engleză chelnerul ca să înțeleagă și Fin, era războinicul Schwarzenegger, cea mai grozavă stea de cinema și cel mai puternic om din America, un bărbat care putea aprinde o *shisha* trăgând o singură dată în plămânii săi puternici. Când își scotea pistoalele ca

să tragă în oameni, nu îi ruga să aștepte liniștiți până ce alegea cele mai drăguțe gloanțe; ci apăsa de-a dreptul pe trăgaci. Aceasta, conchise chelnerul, era și metoda sa cu cărbunii pentru *shisha*.

Farouk privi tricoul cu Schwarzenegger, pe care chelnerul încă îl ținea la vedere, și îi spuse că, în ceea ce îl privea, el și războinicul Schwarzenegger puteau să pufăie din *zobra* lui, adăugând că, într-o astfel de situație, aveau să beneficieze de un fum mai bun decât cel oferit în acea cafenea.

Moment în care ambele tabere începură să-și strige ocări în față, dând uitării pe Fin, narghileaua și pe toți ceilalți clienți.

Cu câțiva ani înainte, Fin ar fi fost descumpănit de o asemenea agresiune aparentă, însă acum era obișnuit cu disputele zgomotoase care însoțeau multe aspecte ale vieții din Cairo. Soții și soțiile obișnuiau să-și strige diverse dintr-o cameră în alta, vecinii strigau peste acoperișuri, prietenii se strigau prin cartiere și copiii alergau de colo-colo, strigând pentru bucuria de a striga. Strigătul era câteodată o chestiune de subliniere, alteori o chestiune de formulare a furiei, dar rareori reprezenta o expresie a unei ostilități reale.

Cărbunii se răciră și, cu o iuțeală pe care Fin o găsi remarcabilă, se stinse și disputa. Farouk coborî tonul, susținându-și argumentele cu un gest care implica netezirea unor fâșii verticale de mătase dintr-un război de țesut imaginar, aflat în cer. Chelnerul ascultă, înălță din umeri și se îndepărtă, reapărând cu un grătar plin de cărbuni noi, pe care îl puse lângă Farouk.

Farouk se uită la Fin.

– Nu este om rău, dar nu înțelege *shisha,* explică, împungând cărbunii cu degetul arătător.

Când reuși să aprindă cele mai bune bucăți, le puse cu grijă în jurul tutunului și ridică pipa. În câteva minute, mormanul de cărbune strălucea roșiatic și fumul dulce ieșea în fuioare pe la colțurile gurii lui Farouk, alăturându-se mirosului stătut din jur.

– Discutam despre căsătorie, nu-i așa? întrebă Farouk zâmbind și slobozind o gură de fum. Căsătoria ți-ar prinde bine, englezule! Să știi că eu am o nepoată – o fată bună. Neema o cheamă. O să îți placă. Prea slabă, desigur, de parcă nu ar avea ce mânca, dar, fiind englez și plăcându-ți băieții... asta îți place, nu-i așa? Voi aranja o întâlnire.

Fin refuză să fie provocat.

– Discutam despre Chelul. Ai spus că era prieten cu o fată, îi reaminti Fin.

– Da, da, zise Farouk. Ba nu! Nu era fată... era femeie, *habibi,* femeie măritată...

În timp ce după-amiaza din Cairo se adâncea, Farouk, cu înțelegerea sa instinctivă a umbrei, comună oamenilor deșertului, își mută tot mai mult scaunul în triunghiul de umbră care creștea și se făcu comod.

8

– Era o vreme când Chelul întreținea relații sexuale cu o femeie care era măritată. Este, desigur, greșit și interzis sub legea *Sharia* și prin legea Egiptului să ai asemenea contact cu o femeie măritată, însă se spune că soțul ei nu putea să o satisfacă și, oricum – continuă Farouk ridicând mâinile, astfel încât palmele îi erau deasupra capului, arătând spre cer –, el nu era din satul nostru... Chelul nu o iubea, însă era incapabil să îi reziste din două motive. Primul era că Saïd trebuia să se culce cu cineva de multe ori într-o zi. Întotdeauna fusese așa – chiar și pe vremea când era băiat și avea grijă de capre –, însă ai auzit deja asta. Al doilea motiv era că femeia, cunoscută sub numele de Sultana, era o frumusețe rară. Mai grasă ca un hipopotam, cu sâni ca lubenițele și o cascadă de păr negru și strălucitor ca petrolul care curge în deșert... Potrivit mărimii ei, Sultana era o femeie cu pofte mari. Desigur, este responsabilitatea soțului să-și satisfacă soția – însă poate că acest bărbat era slab în arta iubirii sau blestemat cu un *zobra* mic. Personal, cred că soția lui era posedată de un apetit prea mare ca să fie satisfăcut de un singur bărbat. Dacă acesta era adevărul, atunci singura sa cale spre fericire ar fi fost să se mărite cu

Saïd Chelul, fiindcă dorințele lui depășeau mereu obținerea satisfacției.

Sultana era o femeie cu două preocupări: dragostea, cum am spus, și mâncarea. Nu era doar un dar al cerului faptul că grăsimea ei delicioasă părea să sporească în fiecare lună, era rezultatul unor mari cantități de mâncare. Se știe că un bărbat trebuie să îi aducă un cadou iubitei de fiecare dată când o vizitează, mai ales când ea e atât de cărnoasă și ispititoare ca Sultana. Însă ea nu era interesată de lucruri cum ar fi bijuteriile, cutiile cu perle, papucii de mătase, robele brodate, parfumurile, rujurile franțuzești – și nici măcar de cel mai bun *kohl*[1] din India. Singurul cadou pe care îl accepta erau bucatele, pe care le mânca înainte să se întoarcă soțul ei acasă. Astfel, cu atât de mulți amanți, își menținea proporțiile minunate, ușura povara cheltuielilor casei și evita orice ceartă cu soțul ei despre ofrande de iubire găsite prin odăile ei.

Sultana avea iubiți în fiecare zi, în afară de vineri, când se ducea la moschee. Toți știau că se aștepta de la ei să aducă mâncăruri diferite în zile diferite. Astfel, lunea se obișnuia să fie faguri de miere sau bomboane; marțea, unt sau smântână; miercurea, carne de pui sau friptură, și așa mai departe. Astfel, ea putea să țină o dietă sănătoasă.

– Povestea asta are legătură cu Saïd? îl întrerupse Fin. Cel care a găsit tunelul?

---

[1] Străvechi produs de machiaj al ochilor, obținut prin măcinarea sulfurii de plumb, în combinație cu alte ingrediente (n.red.)

Farouk făcu pauză pentru a slobozi fumul dulce al narghilelei.

– Desigur, prietene! Destupă-ți urechile sau nu vei auzi nimic... Într-o după-amiază, Chelul o vizita pe frumoasa Sultana. Era într-o joi, iar joia, așa cum știau toți amanții ei, era ziua fructelor, așa că Saïd, după o chibzuială îndelungă, i-a cumpărat un kilogram din cele mai bune curmale *Medjool*. Pe când intra în camera ei, a văzut, spre dezamăgirea lui, o tulpină de trestie de zahăr din Aswan[1] rezemată lângă ușă, groasă ca brațul unui copil, mai scumpă decât curmalele și proaspătă ca dimineața. Se simțea descumpănit la vederea unui asemenea dar, deoarece asta dovedea că nu era primul vizitator al zilei și, în plus, reprezenta un cadou mai generos decât curmalele sale. La început, dezamăgirea i-a înmuiat *zobra*-ul, însă, imediat ce s-a pierdut în faldurile generoase ale cărnii Sultanei, a uitat de toate în afară de plăcere.

Fin sorbea fiecare vorbă a poveștii, luând notițe și bucurându-se de senzația că, în sfârșit, nevoile sale erau satisfăcute. Atât de absorbit era, încât abia băga de seamă faptul că chelnerul traducea și reda povestea pentru toți ceilalți clienți ai cafenelei.

– Ceva mai târziu, în timp ce Chelul o săruta, o plesnea, o răsucea și o trântea prin așternuturi pe femeia cea nerușinată, ușa s-a dat de perete și a apărut soțul, cu ochi scăpărători și cu un revolver de poliție în mână. N-avea de ce să întrebe ce se întâmpla, întrucât picioarele

[1] Oraș din sudul Egiptului, aflat pe malul Nilului, ale cărui ape facilitează producția agricolă în zonă. (n.red.)

Sultanei mângâiau urechile Chelului. Soțul l-a apucat pe Saïd de beregată și l-a aruncat peste masă. Și, ținându-l locului cu un braț enorm, tăcut și periculos ca un crocodil, și-a privit soția. Sultana tremura de frică și, fără să-și dea seama ce face, s-a întins după o curmală și a băgat-o în gură. Soțul a cerut să afle cine adusese asemenea curmale scumpe, căci nu le cumpărase el. Ea a arătat cu un semn din cap spre Chelul cel înfricoșat. „Carevasăzică, aduci daruri soției mele, a răcnit el. Ei bine, o să le primești înapoi!" Și, ținându-l pe Chel peste masă, i-a ridicat *galabeya* și a început să-i îndese în *teez* curmalele una după alta. După cea de-a zecea curmală, soțul a observat uimit că Saïd Chelul plângea, dar nu de frică și de umilință, ci de la râs. Soțul a cerut să afle cauza umorului. „Îmi pare rău, a zis Saïd Chelul cu lacrimi în ochi, dar mă bucur așa tare că nu am adus eu trestia de zahăr..."

Când Farouk ajunse la poantă, un val de râsete se iscă în toată cafeneaua, izbindu-l pe Fin în plină figură. Bărbații își plesneau coapsele, loveau în mese, nechezau, hohoteau și băteau din picioare. Farouk stătea în centru, ca un dirijor, stârnind solo-uri de râsete și hăhăieli în cor, făcând ici din ochi și colo, un gest obscen.

Fin se făcu mic pe scaun și aruncă priviri pe furiș la fețele schimonosite din jurul său. Se forță să zâmbească slab, însă era inutil. Devenise invizibil. Fin se ridică, având mădularele țepene, și se duse șchiopătând în stradă, unde râsetul reprezenta doar un alt zgomot ambiant, iar un zid scund îi oferea un loc de stat. Privi cărămizile de noroi uscat ale unui perete crăpat aflat

de cealaltă parte a străzii, încercând să-și deslușească dispoziția și dezamăgirea.

Farouk ieși la rândul său din cafenea, ștergându-și lacrimile de pe obraji.

– Haide, *habibi!* Ce s-a întâmplat? Ești bolnav?

– Am avut niște probleme în Cairo... M-am rănit la picior.

Fin își ținu răsuflarea atunci când apăsă adânc cu degetul vânătaia de pe coapsă.

– Da, aprobă Farouk. Mergi ca un *khasi.*

– *Khasi?*

– Știi tu, cu caisele tăiate pentru harem... Nu te amuzi, prietene! Ce este?

Fin se ridică de pe zidul cel scund.

– Nu vreau să vorbesc despre asta, bine, Farouk? Nu am venit aici pentru sfaturi, pentru soții sau pentru bancuri. Am venit aici... nu știu sigur motivul, dar, dacă nu ai de gând să-mi zici ce a găsit Saïd Chelul, spune-mi și o să mă duc acasă.

Farouk înălță brațele, într-un gest care sugera că nerăbdarea lui Fin ar fi fost mai bine adresată Atotputernicului.

– Chelul? Chelul? Stai aici, *habibi,* și ia o cafea, iar eu voi cumpăra o legumă frumoasă de la piață, o legumă egipteană, și vei fi oaspete în casa mea, unde e răcoare, și îți jur pe viața mea și pe viața mamei mele că îți voi spune o mie de asemenea povești... Ai bani? Mărunți. Zece lire egiptene.

Când Fin își oferi portofelul, Farouk scoase de acolo o bancnotă de douăzeci. Urcă iute în mașină și dispăru în josul străzii claxonând, în timp ce Fin se reașeza pe zid.

Nu înaintase în vreun fel în gânduri atunci când, după câteva minute, răsună claxonul. Era Farouk, strigând și arătând spre Fin cu o vânătă.

– Atât de înfometată e burta ta de englez, încât speri că o muscă frumoasă, egipteană, o să se îndure de tine și o să facă ouă în gura ta deschisă? îi strigă Farouk. Până și o cămilă pe cale să moară de sete are mai multă viață decât tine! Haide, necredinciosule! *Yallah!* Vom face *baba ganoush*[1].

Fin se ridică, bucățele de zid rămânându-i lipite de poalele sacoului, pe care șezuse. Traversă strada și urcă în mașină.

[1] Salată de vinete specifică bucătăriei egiptene (n.red.)

9

Farouk conducea de parcă nu doar îl lăsaseră frânele, ci acestea ar fi fost de multă vreme smulse din vehicul și înlocuite cu un simplu claxon. Răspunsul său la toate obstacolele care apăreau – cămile, copii de școală, biciclete, căruțe trase de măgari, infirmi care traversau șontâc strada – era să accelereze către ele, claxonând și blestemând, nemilos în nerăbdarea sa. Însă dădea dovadă de un calm ca de călugăr în spatele camioanelor care blocau străzi înguste sau când întâlnea muncitori care fumau și cărau fără grabă cuști de bambus pline cu găini sau mormane de cărămizi.

Cel mai mare dușman dintre toți era balaurul cu multe capete, Celălalt Șofer, cu incompetența sa criminală, competitivitatea sa psihotică și tulburările sale grave de vedere. Asemenea mașini erau depășite cu incantații neobosite. În cazuri de provocare extremă, urma o escaladare a intensității replicii. Trecerea în viteză pe lângă respectivul și privitul crunt, ca un furios zeu hindus, era nivelul cel mai puțin sever. Ridicarea ambelor mâini către cer era următorul nivel. Reacția cea mai serioasă și mai frecventă consta în coborâtul geamului și descrierea anatomiei mamei șoferului care jignise. Întotdeauna, mamele absente suportau pedeapsa. Fin se întreba dacă

nu cumva, la vreun nivel subtil, ele chiar erau responsabile pentru acele dispute.

Într-un final, lăsară în urmă forfota orașului, iar Farouk ieși de pe șoseaua principală, întorcând de mai multe ori la dreapta pe străduțe de pământ de lățimea unei căruțe. Aversiunea lui Farouk față de încetinirea vitezei de deplasare genera un nor opac de praf în jurul mașinii, însă Fin știa că se găseau aproape de satul Mena. Farouk frână brusc și, pe când pulberea se așeza, Fin observă că se aflau în fața unei deschizături mici dintr-un perete albastru prăfuit. Desigur, se gândi Fin cu un oftat care exprima atât ușurarea lui fiindcă se opriseră, cât și judecata sa resemnată asupra destinației, Benghazi, vânzătorul de whisky.

Un băiat călărind un măgar și ținând în echilibru un balot de fân pe grumazul animalului trecu pe lângă ei, foarte aproape de mașină. Farouk se uită urât la el, gata să-l pocnească dacă mașina ar fi fost atinsă până și cu un pai. Un alt automobil traversă încet strada din față, niște difuzoare gălăgioase, plasate ca niște urechi negre în formă de trompetă pe acoperiș, transmițând un mesaj distorsionat prin cartier.

– Politică? întrebă Fin.

– Moarte, răspunse Farouk. A murit un om. E chemată lumea la înmormântare. I-a cedat inima. Era un om bătrân. A dus o viață bună, *el-hamde lillah!*

– De ce se folosesc difuzoare? întrebă Fin.

– Pentru înmormântare, desigur, ca să invite oamenii. A murit azi, trebuie să fie îngropat azi. Vrei să mergem?

– L-am întâlnit vreodată?

– De unde să știu eu? Însă vei fi bine-venit.

Fin clătină din cap.

– Mai bine stăm de vorbă.

– Ai bani?

Fin își scoase portofelul și își trecu degetul peste marginile moi ale bancnotelor. Prinse colțul îndoit al unei bancnote de douăzeci, însă, înainte să apuce să o scoată, Farouk își puse mâna peste a lui Fin.

– Ce înseamnă o bancnotă de douăzeci de lire egiptene? zise el, împingând portofelul. Nu înseamnă nimic. *La', la'*...

Clătină dezamăgit din cap.

Farouk avea o sensibilitate aparte la bani. Putea sesiza conținutul portofelului lui Fin prin straturi de haine și mirosea starea bancnotelor. Era de asemenea expert în ușurarea portofelului lui Fin, fiind capabil să țină, mental, o evidență exactă a conținutului timp de zile în șir. Fin și-ar fi amintit asta dacă ar fi reflectat asupra subiectului, însă preferă să tragă portofelul dinspre Farouk și să îi ofere o bancnotă de cincizeci. Farouk clătină din nou din cap.

– Dă-mi suta. Cumpărăm whisky, Johnnie Walker, ca să sărbătorim. Ai o bancnotă ușor ruptă. Ai avut-o dimineață, acasă la unchiul meu. Te-am văzut când ai scos-o și m-am gândit: „Allah fie lăudat, îmi respectă familia". Însă tu i-ai dat doar zece.

În timp ce Fin digera cele auzite, Farouk scoase suta din portofelul subțire și se autofelicită cu murmure sobre, de parcă ar fi descoperit ceva pierdut de tovarășul său. Înălță colțul rupt în dreptul ochilor lui Fin.

– Vezi, *habibi,* te ajut în toate fiindcă ești fratele meu!

Zâmbind, ieși din mașină înainte ca Fin să poată obiecta.

De data aceasta, Fin nu voia whisky. Își voia povestea bună de articol și voia mâncare, după care, poate, ar fi

vrut și whisky. Foamea lui se contopise cu nevoia de afla povestea și devenise ceva insistent și tăios, precum efectul excesului de cafeină. Însă, dacă Farouk voia whisky, se gândi Fin, să i se dea whisky. Orice era nevoie pentru a i se dezlega limba.

Fin privi punga de plastic cu dungi albe și albastre, cu nod dublu, aflată la picioarele sale. Aveau să mai treacă ore până când vinetele, pântecoase și ademenitoare, urmau să devină *baba ganoush,* își dădu el seama, cu gândurile alunecându-i spre visuri pe jumătate formate despre mâncare. Se uită pierdut dincolo de parbriz, palpându-și piciorul vătămat așa cum un copil se joacă cu un dinte care se mișcă, mintea sa născând și dizolvând idei ale absenței, imagini ale lipsei – de mâncare, desigur, de afecțiune, de împlinire.

Îl privi pe Farouk apropiindu-se de deschizătura din perete și, deși îi văzu pe cei doi bărbați care îl urmăreau pe Farouk, nu fu conștient de prezența lor până când cel mai masiv, care avea o construcție greoaie și asimetrică precum unul dintre blocurile ieftine din Heliopolis[1], o rupse la fugă și, cu balansul lent și irezistibil al unei bile de demolare, îl lovi pe Farouk în ceafă cu o bucată grea de lemn.

Fin ieși poticnit din mașină și alergă șchiopătând spre prietenul său, care acum zăcea în țărână. Pe când Fin se apropia, uriașul îl prinse pe Farouk de subsuori și începu să-l târască, gura celui lovit fiind căscată, fără vlagă, și călcâiele săpându-i urme paralele în praf. Fin șontâcăi după ei, strigând. Uriașul îl trăgea și îl târa pe Farouk, Fin se repezea înainte, scăzând distanța dintre ei. Observând

[1] Suburbie a orașului Cairo (n.red.)

că Fin era tot mai aproape, uriașul se opri și îl trânti pe Farouk în țărână ca pe un sac de gunoi. Bărbatul mai mărunțel îl măsură pe Fin dintr-o privire, clătină compătimitor din cap și se îndepărtă calm. Cel masiv, suficient de impozant ca lumea să fie dispusă să plătească pentru a-l vedea, stătea complet nemișcat, ca o stâncă în așteptarea unui leming.

Bărbatul era cărnos, însă solid, ca un enorm bebeluș musculos. Capul îi arăta de parcă i-ar fi fost îndesat peste corp cu ciocanul pneumatic, gâtul și bărbia pierzându-se în straturi de grăsime. Stătea în așteptare, legănându-se ușor, cu trunchiul gros și solid ca betonul turnat. Fin îl văzuse cu câteva ore mai devreme. Era bărbatul care stătuse în cadrul unei uși, privind mașina lui Farouk.

Fin nu prea știa ce să facă, acum că se încheiase cursa de urmărire. Conform celor văzute de el în filme, acum era momentul în care începea violența: un pumn puternic sau o lovitură expertă de karate. Însă sumara sa experiență în materie de bătăi se baza pe statutul de victimă, iar muntele de om din fața sa arăta de parcă ar fi putut absorbi șocul oricărei lovituri în lava tremurătoare a cărnii sale. Matahala ridică brațele. Se apropie de Fin cu mișcarea hotărâtă a unei avalanșe. Revărsarea de revoltă a lui Fin se preschimbă în teroare. Chipul lipsit de riduri al uriașului rânji pervers. Fin aruncă o privire la Farouk, care sângera în nisip, și, cu un răcnet, își înfipse degetele în micul spațiu neacoperit de carne al ochiului matahalei aflat mai aproape de el. Simți globul ocular aplatizându-se și înfundându-se sub presiunea buricelor degetelor sale. Matahala urlă de durere și Fin îl lovi cât putu de tare cu piciorul în tibie. Matahala

se prăbuși la pământ, icnind. Fin îl apucă pe Farouk de haine și încercă să-și târască prietenul înapoi spre mașină. Nu își dădu seama de întoarcerea celui de-al doilea bărbat până ce nu auzi aerul vâjâind în spatele lui și apoi simți o lovitură surdă – prea cumplită pentru orice altceva în afara unui coșmar, de parcă cineva ar fi izbit un tren de marfă în craniul lui sau capul i-ar fi fost un ou crăpat de marginea unui castron. Fin mai sesiză doar o clipă intensitatea și neplăcerea experienței sale, după care îl cuprinse o beznă presărată cu stele, conștiența dispărând în spirale precum apa murdară în scurgerea de la baie.

SALAAT EL-ASR

10

O găleată plină cu apă călâie îl trezi brusc pe Fin. Cutremurându-se cuprins de greață, îl văzu pe atacator în fața lui, legănând recipientul de aluminiu, acum golit. Ochiul stâng al matahalei era un talmeș-balmeș însângerat, iar omul nu mai zâmbea. Indiferent unde s-ar fi găsit acum, era cald și nu existau ferestre. Fin simți că era tras violent de reverul costumului său de pânză și ridicat în picioare. Gemu atunci când o durere surdă îi explodă în cap și apoi alunecă recunoscător din nou spre întuneric. O menghină zdrobitoare îl întoarse însă pe tărâmul cruntei conștiențe, matahala strângându-i rânjind testiculele ca pe niște nuci de spart.

O ușă se trânti de perete, iar Fin fu târât în susul unor trepte neregulate și împins în holul unei case mari, cu aer prosper. Pereții și podeaua aveau îmbrăcăminte de onix, de un galben mucilaginos, care îl făcu pe Fin să se clatine de greață. Se sprijini cu spinarea de suprafața rece și strălucitoare, pentru a căpăta ceva mângâiere. Partea din spate a casei era făcută din cărămizi nefinisate, unite de straturi inegale de ciment gri-verzui. O zonă neterminată de perete prezenta o spărtură ce dădea spre o alee îngustă, aflată mai jos.

Rezemat de zidul răcoros, Fin observă că oglinda cu rama împodobită extravagant de vizavi se găsea la

înălțimea taliei sale, iar cele două scaune ce o încadrau aveau dimensiuni liliputane. Privind mijit printre pleoapele umflate, văzu că toate accesoriile – cuierul, masa, clanțele – erau poziționate la înălțime de copil. În timp ce el cugeta la acest afront adus perspectivei sale, matahala se aplecă spre o clanță montată la înălțimea genunchiului lui Fin și îl împinse într-o cameră spațioasă, cu un covor de un mov sclipitor.

Ca să completeze coșmarul, un bărbat de statura unui copil de șase ani ședea pe o canapea de un galben țipător, îmbrăcată într-o husă protectoare de plastic. Statura era singurul atribut copilăresc al omului. Fața îi era acoperită de cea mai deasă și mai agresivă barbă nerasă de câteva zile pe care Fin o văzuse vreodată, iar în mâna dreaptă ținea un pahar de sticlă neobișnuit de mare, de dimensiunile unei fructiere. În pahar se găsea un lichid limpede și maroniu, despre care sticla de pe masă confirma că ar fi whisky. Oricine ar fi fost acei oameni, se gândi Fin uitându-se la sticlă și închizând un ochi în încercarea de a opri rotirea camerei, nu erau fanatici religioși.

Într-un colț al camerei, Fin îl zări pe Farouk, cenușiu la față de frică, având coatele și încheieturile mâinilor legate la spate cu cabluri electrice. Farouk îl văzu pe Fin și începu să se bâlbâie.

– Fin, spune-i....

Fin își mută privirea de la Farouk la individul cel mărunțel, care încă ținea paharul. Paharul nu era mare, realiză Fin, ci doar părea astfel, ținut fiind în mâna minusculă a bărbatului. Paznicul, pe de altă parte, era imens, iar Fin își dorea să se afle cât mai departe de el. Bărbatul pitic întrerupse gândurile lui Fin, tușind și șuierând ca un vagabond înainte de a se prezenta într-o engleză cu

accent puternic ca fiind „Omar". Făcu asta cu o curtoazie deplasată, în circumstanțele date, care spori frica lui Fin.

– Jalut, adăugă el, arătând spre colegul său cu mutră de tâlhar.

Se întinse pe o parte a canapelei și scoase un ștergar de mână de un alb murdar, care era îndesat între perne. Ștergarul păru să se împotrivească, agățându-se de parcă ar fi știut ce soartă îl aștepta. Omar trase cu ambele mâini, căzând pe o parte atunci când ștergarul cedă. Se îndreptă de spate și cercetă privirile celorlalți aflați în cameră, provocând pe oricine să afișeze până și un strop de amuzament. Tuși din nou și șterse cantitățile extraordinare de transpirație care apăreau ca o pânză freatică pe fața lui hirsută.

Farouk interveni:

– Spune-i omului că n-am fost eu! Spune-i că nu am făcut eu așa ceva!

Era îngrozit. Fin nu îl văzuse niciodată pe Farouk să îi fie frică. Era tulburător, ca atunci când îți vezi părinții că plâng. Omar se uită crunt la Farouk, ura arzându-i în căutătură. Fin tresări de parcă ar fi avut de gând să fugă, dar Jalut îi surprinse privirea și mimă cu pumnul o strivire cât se poate de dezagreabilă.

– Îl cunoști pe acest bărbat? întrebă Omar, făcând semn înspre Farouk.

– Da... Adică, nu prea, răspunse Fin. Îl cheamă Fazouk, sau așa ceva. Fin observă că nasul prietenului său era plin de sânge uscat. Este... ăăă.... cel mai prost ghid pe care l-am avut vreodată. Și nu vă mai zic decât atât: m-am săturat de așa-zisul magazin de antichități al vărului său și de parfumurile afurisite ale unchiului. Simțind cum căpăta energie, Fin continuă: Ascultă bine,

Fallook, băiete! Poți să îți bagi undeva antichitățile, cu tot cu așa-zisa ta diplomă în egiptologie. Și dacă mai e loc, poți să îl îndeși acolo și pe monstrul ăsta de Jalut. Fără supărare, domnule Omar, însă mi se umflă ouăle și am o nenorocită de durere de cap!

Fin era aproape la fel de surprins ca Farouk de reprezentația sa. Aruncă o privire la Omar, care nu părea nici ofensat, nici interesat.

– Sunt irlandez, și o persoană importantă în Clubul Rotary din afurisitul de Castle-Townsend, comitatul Cork și, adăugă Fin încercând să-i arunce lui Farouk o privire semnificativă, cred că ar trebui să vă anunț că, oricât aș fi de recunoscător pentru ospitalitate, dacă nu ajung înapoi în gluma aia de hotel cică de patru stele și cu aerul condiționat stricat în, să zicem, douăzeci de minute, atunci vă voi raporta la Ministerul de Externe Irlandez, la Comisia Turistică Egipteană, la noul meu prieten Abdul cel Mare de la recepție și, dacă se ajunge până acolo, la poliție, așa să mă ajute Dumnezeu!

Farouk privea fără să înțeleagă, dar, la auzul cuvântului „poliție", Omar sări de pe sofa și se repezi spre Fin.

– NU! NU! NU! NU! strigă el, sărind și fluturând din mâini în fața lui Fin. TU – strigă întinzându-și brațul în sus și împungându-l pe Fin în piept cu un deget solid și îndesat – ÎMI EȘTI PRETEN, PRETEN TARE BUN! Acest bărbat – continuă, dând dezgustat din cap către Farouk –, el NU mi-e preten. Spui că nu îl cunoști. E adevărat?

– Nu. Adică, da... un pic... Cum am zis, e un tâlhar, un escroc. S-a furișat lângă mine când am coborât din taxi la piramide și mi-a zis că e ghid oficial, cu diplomă în arheologie de la Universitatea din Alexandria. Adevărul

e că știe mai puține decât mine despre ruine și mă tot ducea să cumpăr porcării de suvenire și prostii de papirus. Și pe urmă... ei bine, nu prea îmi amintesc ce s-a întâmplat de fapt. Mă doare capul și cred că ar trebui să mă întorc la hotel și să-mi torn un Bushmills[1] mare. Vezi dumneata, am o sticlă în cameră. Nu te poți încrede în porcăriile astea străine... fără supărare!

Fin se apropie de ușă, dar Jalut ridică un braț gros ca o grindă și agită spre el aceeași bucată înspăimântătoare de lemn pe care o folosise pe ceafa lui Farouk. Fin se opri și se răsuci către Omar, al cărui zâmbet larg nu era tulburat de încercarea debilă de evadare a lui Fin.

– Îmi ești preten! Mi-ești preten! Mi-ești preten! exclamă Omar, tot mai tare cu fiecare repetare, de parcă intensitatea sonoră ar fi putut repara începutul prost al relației lor. TU... ÎMI... EȘTI... PRETEN! strigă el, desfăcând brațele în semn de bun venit. Acest bărbat, continuă arătând către Farouk, nu îmi e preten.

Omar pocni din degete, iar Jalut scoase de undeva un scaun de plastic și îl puse în dreptul lui Farouk. Omar se cățără pe scaun ca să fie la nivelul figurii lui Farouk.

– TU, strigă el stropindu-l pe Farouk cu scuipat pe față și apoi plesnindu-l cu o forță nemaipomenită, NU (o nouă pălmuire) EȘTI (palmă) PRETENU' (palmă) MEU!

Ultima lovitură fu aplicată cu o asemenea putere, încât Farouk se prăbuși la podea. Aceasta păru să-l mulțumească pe Omar. Sări jos de pe scaun și se îndreptă spre Fin cu șiroaie de sudoare lăptoasă curgându-i pe față.

[1] Marcă britanică de whisky (n.red.)

– Acest om e om rău. OM RĂU, rosti scrâșnit, făcându-i un semn lui Jalut, care îl târî pe Farouk afară din cameră.

Galabeya cândva albă a lui Omar era acum transparentă de la transpirație, dezvăluind un piept acoperit cu rotocoale de păr des ca o blană. Strigă prin ușă la Jalut, care se întoarse fără Farouk, dar ținând în mână un pachet subțire, ambalat frumos în hârtie maro. Omar înșfăcă pachetul și rupse ambalajul, apropiindu-și fața de el și inspirându-i aroma cu o bucurie straniu de inocentă. Se ridică și îi aruncă pachetul rupt lui Jalut, care scoase cu grijă de acolo o *galabeya* neagră, în miniatură, având bordură de fir de aur împletit.

Omar se întoarse cu spatele și înălță brațele spre tavan. Se auzi o chemare la rugăciune, muezinul suferind de amigdalită sau fiind dependent de tutun tare, iar difuzorul fiind atât de aproape de clădirea lor, încât ferestrele oblonite zăngăneau de la undele sonore. Jalut se apropie de Omar și scoase de pe el *galabeya* năclăită, cu o mișcare iute și exersată. Fin se văzu pus în fața unei coame de păr negru care pornea de la gâtul lui Omar, coborând pe spinare și dispărând ca o nevăstuică în chiloții albi și strâmți, cu blazonul unui iepuraș Playboy, drăguț și negru, pe fiecare fesă. Jalut petrecu noua *galabeya* pe brațele întinse ale lui Omar și o trase în jos de tiv, aranjând-o cu o grijă și o concentrare care păreau ciudat de intime.

– Eu sunt om bun, anunță Omar, netezindu-și, plin de satisfacție, noile veșminte cu palmele sale îndesate. OM FOARTE BUN! Stai jos, stai jos! Adu scaunul ăla, continuă bărbatul cel mărunțel, arătând spre un fotoliu masiv,

protejat, și el, cu o acoperitoare groasă, translucidă. Ești bine-venit, oaspete al meu! Bei whisky? Haide, stai jos!

Fin trase fotoliul din cealaltă parte a camerei, încercând să apuce, cu mâinile transpirate, acoperitoarea de plastic. Efortul îl ameți și se prăbuși recunoscător în fotoliu. Când redeschise ochii, Omar luă sticla de Black Label din cutie și turnă în paharele de pe masă.

După ce șezuse câteva momente, greața centrifugă care se învârtea în Fin păru să se calmeze. Însă, odată cu dispariția acesteia, el deveni brusc conștient de situație. El și Farouk fuseseră atacați și răpiți de un individ bizar și, posibil, dement, cu o atitudine cavalerească față de violență și nutrind o ură profundă față de Farouk. Acestea erau niște certitudini. Întrucât Farouk era legat, responsabilitatea de a acționa revenea exclusiv în seama lui Fin, care, slăbit de un picior vătămat și de frica altor violențe, rareori se simțise mai pasiv. O chemare la rugăciune tocmai ce se auzise; nu cea din zori, nici cea de prânz... era încă lumină afară, așa că trebuia să fie rugăciunea de după-amiază târziu, *Salaat el-asr*, ceea ce însemna că zăcuse inconștient o oră sau două, nu mai mult.

Omar îndrepta whisky-ul către Fin, zâmbind nesincer, mângâind și împingând paharul ca un pește care oferea o fată foarte tânără. Fin socoti că era posibil ca whisky-ul să îl ajute.

– Mare greșeală, înțelegi, zicea Omar. Tu ești om bun, pretene! Îți place de Omar? Mata fericit? Bea cu Omar!

Omar împinse iar paharul puțin în față, cu degetele sale mici. Fruntea sa lată și robustă se reumpluse de broboane albicioase de sudoare, iar perii bărbii sale dese și negre păreau să se înmulțească sub privirile lui Fin.

– De ce nu bei? Tu bei cu Omar, porunci el, expresia sa căpătând sinceritate atunci când se prefăcu într-o căutătură încruntată.

Fin privi whisky-ul din paharul său masiv și pătrățos, de un auriu mai întunecat decât firele împletite de pe *galabeya* lui Omar, însă mai atrăgător. Promitea consolare, o căldură familiară și un sprijin de care avea mare nevoie. Era un medicament universal, un material izolant, un antidot pentru frică. Însă situația avea ceva profund greșit în miezul ei. Fin îl privi pe Omar. Era un cerber, un cerber în miniatură, dar tot înfricoșător. Nu, decise Fin, nu de whisky trebuia să îi fie frică, whisky-ul nu făcea rău nimănui. Totuși, de dragul siguranței, dădu la o parte paharul care îi era oferit și îl goli pe cel al lui Omar dintr-o înghițitură prelungă.

Omar ridică din sprâncenele miriapodale, surprins, iar strălucirea de lut ars a feței sale păroase se sparse în sute de riduri de încântare. Se plesni peste coapse, râzând șuierat, și lovi pernele, tușind ca o locomotivă, până când din ochii săi îngușți începură să curgă lacrimi, alăturându-se șiroaielor de transpirație. Ridică paharul pe care i-l oferise lui Fin și strigă:

– Crezi că Omar te otrăvește? Ha-ha-ha-ha! Asta crezi?

Omar dădu pe gât whisky-ul lui Fin și reumplu paharele, turnând iute în al său și apoi, din belșug, în al lui Fin. Deși fusese răpit, Fin se simți jenat și, dorind să lase o impresie mai bună, bău a doua porție de whisky, chiar mai mare decât prima, din două înghițituri, schimonosindu-se atunci când tăria îi arse stomacul gol.

Omar dădu aprobator din cap, domolit.

– Bine, bine, e bine. Tu mi-ești preten.

– Mâncare. Ai ceva de mâncare? întrebă Fin printre dinți, pereții stomacului bolborosindu-i revoltați.

Mâncarea era întotdeauna necesară, își spuse în timp ce Omar îi dădea ordine lui Jalut. Fin se lăsă moale în fotoliul acoperit cu plastic, lacrimile adunându-i-se pe la coada ochilor. Omar stătea pe canapea, cu picioarele întinse în față. Nu spuseră nimic. Fin îi îngădui lui Omar să îi reumple paharul de două, apoi de trei ori, și alunecă în anestezia binecuvântată a alcoolului, până ce aroma caldă a cărnii prăjite anunță întoarcerea lui Jalut.

Fin privi ca prin ceață cum un pachet umflat, înfășurat într-un exemplar al ziarului *Al-Ahram,* fu așezat în fața lui. Deschise pachetul și scoase mai multe pungi de plastic, calde ca măruntaiele. Fiecare conținea un pumn de cubulețe de carne de miel prăjită pe cărbuni; la fundul pachetului se găsea o bucată împăturită de lipie caldă.

Fin se uită cu venerație la cele șase cubulețe de carne delicat prăjită, aflate în fața lui. Fiecare mustea de sevă grasă și strălucitoare. Rupse o bucată de lipie cât palma și o înfășură în jurul bucății celei mai mari de carne. Sucuri picante, cu gust de usturoi, îi explodară în gură atunci când mușcă, și simțea cum carnea roz și fragedă din mijloc își abandona structura într-un cocoloș delicios. În timp ce mesteca, cu ochii închiși, aproape leșinând de încântare aromată, descoperi că o parte a cărnii ascundea semințe prăjite de susan.

Mestecatul era pentru Fin o activitate care îi absorbea toată atenția. (Tatăl său îi dezvăluise cândva, de parcă i-ar fi spus un mare secret, că masticația reprezenta singura componentă a procesului digestiv care putea fi abordată conștient.) Carnea era extraordinară – înmiresmată, savuroasă, fragedă și plină de aromă de cimbru. Unul

dintre cele mai măreţe kebapuri ale tuturor timpurilor. Iar Fin ţinea atent socoteala unor astfel de lucruri.

– E bună? întrebă Omar.

– Nu bună, răspunse Fin printr-un micuţ spaţiu liber din gură. E perfectă!

Omar îşi desfăcu palmele şi dădu aprobator din cap.

– Desigur, kebap la Omar foarte bun. Cel mai bun din Cairo. De ce? Fiindcă TU îmi eşti preten, preten tare bun! Bem împreună, da?

Fin fu de acord, iar când ciocniră simţi un suflu cald de fraternitate şi un puseu de mândrie la adresa luxului de care se bucura. Indiferent de aptitudinile sociale ale lui Omar, acesta servea un kebap de miel de neuitat şi nu se zgârcea la whisky. Totuşi, observă Fin, a cărui sensibilitate în chestiuni de alcool o egala pe cea a lui Farouk legată de bani, în ciuda înghiţiturilor teatrale, Omar băuse foarte puţin, în timp ce Fin consumase mai bine de o treime din sticlă. Şi era o sticlă foarte bună, deşi era whisky scoţian. Fin îşi înăbuşi un râgâit după ce dădu gata paharul din trei înghiţituri mari.

Omar reumplu paharul lui Fin şi apoi turnă homeopatic în al său. Fin se cufundă în încântarea ca un balsam, care îl cuprinse ca o baie fierbinte. Cât timp putea să bea câteva pahare, avea să-i facă pe toţi să se simtă bine. Era deştept, îi trecu prin cap un gând liniştitor. Putea să facă rost de o altă slujbă, una care să nu presupună multă minte, încetând să fie aşa dur cu sine şi petrecându-şi următoarele optsprezece luni într-o stare de plutire, bucurându-se de viaţă. Sau avea să găsească un loc nou şi interesant, unde să o poată lua de la capăt.

– Pretene, bem! Da?

Omar întinse paharul masiv, ținut în mâna sa mică și îndesată. Fin se simțea bine. Nefericirea, tensiunea, acestea erau simptome ale treziei. Era timpul să acționeze, să răspândească dragostea. El și Omar erau prieteni acum, iar prietenii vorbeau, chiar și despre lucruri dificile.

– Spune-mi, Omar, tu ești prietenul meu, da?

Fin luă o înghițitură liniștitoare.

– Preten foarte bun, îl corectă Omar.

– De ce celălalt bărbat nu îți este... preten?

– Jalut? El lucrează pentru mine.

– Nu. Nu Jalut. Jalut mă urăște.

– Îi urăște pe toți străinii. Mai ales pe englezi.

– Eu nu sunt englez, interveni Fin.

– Tot aia e, zise Omar înălțând din umeri.

– Mă refer la celălalt bărbat. Cel legat. El de ce nu ți-e preten?

Fața deja smeadă a lui Omar se întunecă și mai mult, sub strălucirea ca de vaselină a sudorii. Trânti paharul pe masă și arătă spre ușă.

– Fata mea, Nira! Fată frumoasă. În fiecare zi școală, eu plătesc. Școala cea mai bună pentru fiica mea. Ea merge pe jos în fiecare zi, nici o problemă. Apoi Farouk o lovește. Fata mea frumoasă. Cu mașina lui. Ea merge pe stradă și el o lovește cu mașina lui! Curva asta de om, târfa asta... Nu oprește, nu ajutor. Merge mai departe. Piciorul ei rupt. Ea plânge, țipă. Acest om e om rău, foarte rău. Așa că eu plătesc. Găsesc mașina asta. Iar acum noi îl luăm. El a rupt-o pe fata mea. Acum eu îl rup pe el.

Ochii lui Omar erau plini de lacrimi care concentrau amenințarea expresiei lui.

– Nu poți chema poliția? întrebă Fin.

Omar pufni.

– În Cairo, un om care cumpără o mașină poate cumpăra poliția. Toată lumea știe asta. E o problemă de onoare și trebuie terminată cu onoare. Cât timp fiica mea a suferit, acest om va suferi, dar de șapte mii de ori mai mult!

Omar ridică sticla de whisky. Fin zâmbi neliniștit și clătină din cap în semn de refuz.

– Ești prea bun, Omar. Serios, am băut destul, spuse, acoperind gura paharului cu palma.

– Ba o să bei, șuieră Omar și turnă whisky-ul printre degetele lui Fin până când sticla se goli și paharul fu plin ochi cu un lichid care nu mai era benefic. Bea! porunci Omar.

Atmosfera plăcută dispăru de parcă n-ar fi existat vreodată, iar Jalut se postă în spatele lui Fin, ținând o șurubelniță lungă și grea. Fin nu dorea să afle ce avea de gând să facă matahala cu acea unealtă, care părea suspect de masivă și prea grea pentru uzul domestic. Ridică paharul și bău cu înghițituri controlate. Prima fu plăcută; a doua îi strânse stomacul; a treia produse un spasm; a patra și a cincea i se întoarseră în gâtlej, într-un amestec neplăcut cu fiere, pe care îl înghiți la loc, cu o grimasă.

Fin puse pe masă paharul gol și răsuflă. Preț de câteva clipe, alcoolul amenință să erupă din el, însă curând se înclină în fața gravitației și a deprinderii, iar lucrurile se îmbunătățiră. După câteva minute, Fin se simțea din nou bine, încrezător și relaxat, mai puțin atașat de puhoiul de griji pe care i le oferea viața și, mai ales, situația în care se găsea. Când Jalut îl trase în picioare, un nor întunecă mintea lui Fin și îi veni pe buze un cântec rebel. Simțea o intensă aversiune pentru urâta desfășurare de violență omenească ce îl împingea ca pe un sac de moloz, când el ar fi preferat să se prăbușească în fotoliu, privind

luminile care se roteau așa frumos. Cântând versurile unui vechi refren irlandez – „Și vom aclama tare și clar, răzbunare pentru Skibbereen!" –, lovi cu pumnul în direcția celui care îl oprima și, simțind că namila se împleticea, înălță victorios brațele și chiui. Cu un răcnet curajos, Fin se aruncă înspre pata neclară pe care o pocnise, însă găsi numai podeaua. Triumful său se încheie atunci când se pomeni ridicat în aer ca un Peter Pan pus pe pantomimă, plesnit puternic peste față și aruncat într-un perete. Înainte să se dumirească, Jalut era călare pe el, strângând și răsucind conținutul scrotului lui Fin de parcă încerca să smulgă un fruct necopt dintr-un copac. Fin scoase un urlet și, până să-și dea seama ce se întâmpla, sunetul, transformat în conținuturile acre ale stomacului său, se revărsă pe fața netedă și lătăreață a lui Jalut.

Fin leșină.

SALAAT EL-MAGHRIB

11

Fin zboară. Nu în vis, nu în somn. Se mişcă prin aer, fără efect de frecare, fără de viaţă, relaxat, imponderabil, nestânjenit de povara nemiloasă a gravitaţiei. Fin cade. Lipsit de griji ca un prunc nenăscut. Zboară, cade – nu contează – până la pământ. Însă Fin nu va da de pământ. Fin va da de apă. Sunt doar cincisprezece metri de la podul de cale ferată Nan Rhial până la suprafaţa Nilului, mai puţin de o secundă din acea libertate pe care o caută Fin. Va fi scurt momentul, căci apele Nilului sunt periculoase şi murdare, iar sub maluri şi în adâncurile sale nămoloase pândesc forme întunecate şi ameninţătoare, monştri de o infinită răbdare a căror lume este mâlul.

Ud şi imponderabil, Fin se scufundă în Nil, trezindu-se la conştienţă cu teama că incontinenţa la beţie îl năpădise iarăşi. Însă, cu această ocazie, se abandonase cu totul şi urinase pe întregul univers. Fin inspiră, iar apa îi arde gâtul şi plămânii. Ţipă prin coşmarul vâscos şi caută suprafaţa. Dezorientat, Fin înoată în jos, atras de curenţi care simulează plutirea. Se trage prin noaptea lichidă până când, aproape să leşine, slobozeşte aerul care i-a mai rămas în plămâni, care face bulbuci în jurul feţei sale şi al gâtului, căutând grăbit suprafaţa. O scânteie salvatoare din adâncul său îl face să-şi răsucească trupul şi

să urmeze calea ultimei sale respirații. Mâna sa sparge luciul apei și se trage în sus, umplându-și plămânii cu aerul cald al nopții, icnind și horcăind de șoc.

Deasupra lui sunt lumini, clădiri, trafic, oameni. Curenți puternici se învârt și se învolburează în dreptul moțului ascuțit al unei insule care împarte fluviul. Fin înoată spre uscat, însă curentul îl sleiește de puteri, trăgându-l dinspre insulă către largul fluviului. Fin se zbate, urlă sfidător, dar eforturile sale sunt în zadar. Când e pe cale să se dea bătut, își amintește de verile copilăriei, pe Marea cea aspră a Irlandei, în ai cărei curenți puteai rezista doar cu zvâcnete de energie, astfel că se lăsă dus de acea forță, mișcându-se ușor la suprafața apei, tot mai aproape de siguranța malului. Când e suficient de aproape încât să deslușească silueta țărmului, aude pleoscăitul profund a ceva masiv și alungit, pătrunzând în apă în spatele său. Fin înoată mai viguros, imaginându-și forme întunecate de reptilă, înaintând către el cu o siguranță de sine necruțătoare. Simte, în spate, sub el, forțe așteptând momentul potrivit să-l tragă în adânc și să-i sfârtece membrele ca pe niște aripioare de pui. Brațele îi sunt extenuate și mușchii din coapsa vătămată îi zvâcnesc și fac cârcei. Continuă să înoate, forțându-se să nu se mai gândească la frică și concentrându-se asupra pielii mâinilor. Își imaginează că umerii îi sunt motoare, proiectându-l prin apă, e conștient de fiecare părticică a trupului, până când atinge marginea alunecoasă a uscatului și se trage cu un strigăt pe malul murdar, plin de gunoaie.

Pământul nu e ferm. Fin știe că trebuie să înainteze în continuare. Pământul nu e sigur. Supurează și șuieră, cedează și alunecă sub tălpile lui goale. Trebuie să ajungă

la orașul de deasupra lui, unde oamenii umblă și conduc mașini, lucrează și strigă, vând și construiesc, unde poate găsi protecție și scăpare. Unde poate găsi odihnă.

Fin se împleticește mai departe, alunecând pe resturi și pe gunoaie; tălpile sale calcă peste ceva ce sigur e viu și putrezește, peste ceva simțit de el cu nefirească acuitate, dar pe care nu-l poate descrie. Ceva dezgustător. Peste tot în jur, e surprins de mișunarea jivinelor pe care le deranjează. E îngrețoșat, ud și murdar. Tânjește după odihnă, după somn, dar mai mult decât toate, tânjește să trăiască. Se forțează să înainteze prin noroi și prin gunoaie, simțind duhoarea care suge înfometată la tălpile sale, convins că încâlciturile fără de umbră ale haosului uleios în putrefacție îl vor înghiți și înăbuși. Ajunge la o graniță, o limită verticală de beton neted, unde fundația solidă a unui pod se scufundă adânc în mlaștină.

Fin încearcă să se cațăre, dar nu e nimic de care să se prindă, iar fiecare pas îi alunecă sau se scufundă în nămolul care i se prinde de picioare cu gemete disperate. Extenuat, Fin se prăbușește în murdărie, cu capul sprijinit pe zidul rigid, cu trupul cedând coborârii inevitabile. Aude primele acorduri din *Salaat el-maghrib,* rugăciunea apusului, tăind zgomotul tunător al traficului, iar Fin înțelege că trecuseră doar câteva ore de când el și Farouk băuseră ceai și discutaseră, iar pentru tot restul oamenilor viața își urma cursul obișnuit, și undeva la orizont exista încă o strălucire roșiatică, fiindcă *Salaat el-maghrib* trebuie rostită cât încă e lumină pe cer. Această fărâmă de lumină îi dă putere. Fin se ridică și întinde brațele, sărind în susul zidului până ce degetele sale găsesc o margine. Se trage din acea groapă umedă, cu fiecare mișcare îndepărtându-se de frică, cu fiecare gest luptându-se

cu durerea din picior, până ce ajunge pe partea de sus, netedă, a peretelui podului. Își pune palmele pe betonul încălzit de soare și se întinde cu fața în jos, lacrimi de ușurare căzând tăcut pe piatra plată, dură.

Fin zace nemișcat, doar picurii și pâraiele de apă murdară se scurg pe pantele și pe parabolele trupului său încovrigat, șovăind, apoi căzând de pe fire de păr ca niște stalactite și de pe fibrele rebele ce se ițesc pe marginile costumului său.

Trecu o vreme. Fin își alungă ceața din privire și recunoscu locul în care se afla: podul care lega Cairo de Gizeh. Podul Sharia 26 iulie. Și, deși se putea mișca, nu o făcu.

Mișcarea ar fi adus conștientizarea faptului că hainele îi erau ude și îmbibate de o mâzgă de gunoi de Nil în descompunere, mâl poluat și alte materii organice înspăimântătoare. Ar fi adus conștientizarea faptului că Farouk nu doar se confrunta cu iminența morții sau a unor răni cumplite, ci lovise cu mașina o copilă și apoi o abandonase pe stradă, rănită și țipând. Ar fi adus conștientizarea faptului că viața lui încă nu avea direcție, încă nu avea povestea despre care el hotărâse că urma să îl salveze.

Fin preferă să asculte huruitul și clănțănitul traficului. Își îndoi degetele de la picioare, apoi labele picioarelor, apoi flexă gleznele, apoi gambele, apoi genunchii. Când își încordă coapsa, îi reveni zvâcnirea surdă a rănii de la picior, gonindu-i prin corp ca un câine neluat în seamă de stăpân. Devenise familiară, aproape bine-venită.

Fin se împinse în palme și se ridică nesigur de pe beton. „Trebuie să ajung acasă", se gândi. Trebuia să se spele, să se îmbrace și să cheme autoritățile. Așa se proceda

în asemenea situații. Se apela la autorități. Mașinile și camioanele goneau pe lângă el, ocupanții lor privindu-l și arătând cu degetul. Fin zări lucirea alb cu negru a unei mașini de poliție și făcu cu mâna. Desigur, aici era răspunsul: poliția. Fin flutură mai viguros din mână, forfecând sălbatic aerul cu brațele, aruncând aripi de apă oleaginoasă care năștea curcubeie în bătaia farurilor mașinilor aflate în trecere.

Mașina de poliție încetini. Fin se adună, întrebându-se cum avea să explice, cu araba lui redusă aproape exclusiv la gastronomie, cum fusese răpit și aruncat în Nil. Mașina opri în fața lui. Fin se duse la ușa pasagerului, lipăind la fiecare pas, aranjându-și sacoul din mers. Patru polițiști se holbau la el dinăuntru, rânjind și transpirând. Fin se aplecă spre geam, însă mașina acceleră brusc, ușa pasagerului deschizându-se și lovindu-l pe Fin în tâmplă. Se auziră hohote de râs în vreme ce mașina se îndepărta în viteză, iar unul din polițiștii din spate scoase capul pe geam și strigă:

– *Zibbala!*

Fin rămase năuc pe jos, amețit de lovitura de portieră, de cuvântul „*zibbala*" rămas ștanțat în locul unde fusese izbit. Fin știa ce însemna *zibbala*. Toată lumea din Cairo cunoștea *zibbala*. Viața în Cairo însemna viața cu *zibbala* – cu cele nouă mii de tone de gunoi produse de oraș în fiecare zi. Nouă mii de tone de resturi, de rebuturi, de deșeuri, de lături.

Nouă mii de tone de materie, de lucruri ieșite din uz.

Fin își privi pantalonii cândva albi, acum uzi și murdari, vărgați de noroi și lipiți de picioarele sale slăbănoage. Nici sacoul nu arăta mai bine, având adăugată umilirea unei mâneci aproape rupte, ca o păpușă de cârpă

greu încercată. Fin privi înainte, la împletirea haotică de drumuri, treceri, pasarele. Cu mașina, ar fi durat cel puțin treizeci de minute până la apartament. Și era prea departe ca să meargă pe jos.

Se ridică și scoase o sticlă spartă de whisky din buzunarul sacoului. Habar nu avea cum ajunsese acolo, însă se socotea norocos că nu se tăiase grav în ea când căzuse de pe pod. Își pipăi pantalonii și descoperi surprins că portofelul încă se găsea în buzunarul de la spate, cu banii egipteni neatinși. Fin făcu semn taxiurilor, dar, deși câțiva șoferi încetiniră ca să arunce o privire, unii dând din cap, alții scuipând dezgustați, nici unul nu opri. Fin rămase pe pod, clătinându-se, noroiul comprimându-se pe măsură ce se usca și strângându-i pielea de pe față.

Fin închise ochii pentru a-și mai domoli durerea de cap. Tânjea după moliciune și spații uscate, după mângâiere și dragoste. Pentru prima dată după ani întregi, se gândi la mama sa, la brațele sale calde și la iubirea imposibil de înlocuit care dispăruse odată cu moartea ei. Atât era de pierdut în această absență, încât nu observă căruțul care se apropia până ce nu fu învăluit de duhoare. Când ridică privirea, văzu doi măgari în fața lui, uitându-se la el cu calmul unor călugări. Cel care îi mâna stătea, aproape zăcea culcat, în spatele animalelor, fără pantofi, fără ciorapi, fără cămașă, purtând un costum rupt, albastru-cenușiu, închis cu mândrie la singurul nasture care mai rămăsese și dezvăluind dedesubt un piept ciolănos, strălucitor. Căruța de lemn era pictată cu heraldica luminoasă a *zibbaleen*-ilor – verde crud electric, galben lămâie, roz ca de păpușă, crom sclipitor, culorile de plastic ale comorilor pe care *zibbaleen*-ii le reciclau

din gunoiul nesfârșit al orașului Cairo. Labele picioarelor negre și noduroase ale omului se odihneau pe marginea din față, de lemn, a căruțului; în spatele lui se ridica un munte de *zibbala*. O piramidă moale, dar bine echilibrată de coji de fructe, hârtie, păpuși fără cap, carcase de pui, *shisha* rupte, plastic sub toate formele sale magice, zdrențe jegoase și rupte, metal contorsionat și ascuțit, mucuri de țigară, ceară de lumânare, colaci de sârmă, reviste rupte și decolorate de soare, praf din sute de gospodării măturate, jucării învinse, cutii de conservă ascuțite ca briciul și carcase de aparate de radio, toate împovărând anvelopele roților căruței, care se umflau ca obrajii unui bebeluș prea îndopat.

Bărbatul i se adresă lui Fin, punând o întrebare, însă vorbea araba prea rapid și cu accent prea pronunțat. Fin dădu să explice că nu înțelegea, dar la primul său cuvânt bărbatul se îndreptă de spate.

– *Ferenghi?* întrebă el, cu ochii mari.

Fin încuviință din cap. Bărbatul îl privi uimit pe Fin, cu brațele deschise, cu palmele în sus, de parcă ar fi legănat imaginea din fața lui. Fin încercă să îi explice, cu puținele sale cuvinte în arabă și cu limbajul mâinilor sale pline de noroi, că fusese aruncat în Nil. Bărbatul arătă spre podul de cale ferată Narr Rhial din depărtare, apoi spre Nil, cu ochii căscați, nevenindu-i a crede. Doar nu, părea el să spună, doar nu în *el-Nil?* Fin încuviință. Bărbatul se ridică în picioare în căruț ca să arunce o privire peste peretele podului, la apa neagră de dedesubt. Fin văzu umerii omului înălțându-se și coborând, iar spinarea cutremurându-i-se. Bărbatul se așeză la loc și se întoarse către Fin, explodând într-un râs nestăvilit atunci când privirea sa o întâlni pe a lui Fin. Odată ce

începu să râdă, nu se mai putu opri, hâțânându-se pe capra lui și plesnindu-și coapsele slăbănoage. În curând rămase fără aer și încercă să se oprească, cuprinzându-și genunchii cu brațele și uitându-se hotărât la degetele de la picioare. Însă, după doar câteva răsuflări, nu putu să reziste tentației de a arunca o nouă privire la Fin și, imediat ce o făcu, începu să râdă iarăși, legănându-se înainte și înapoi pe capra îngustă a căruței până ce aproape căzu de pe ea.

Fin aștepta răbdător, știind că râsul, ca și urina, trebuie să se termine cândva. Însă bărbatul continuă să hohotească, fiecare respirație alimentându-i urletele precum *khamseen,* vântul înnebunitor al deșertului, sporește focul dintr-un tufiș cu spini. Fin era descumpănit. Nu știa dacă era furios, disperat sau umilit, așa că se întoarse pe călcâie și se îndepărtă. Bărbatul din căruță îi strigă ceva. Peste umăr, Fin văzu că omul îi făcea semne să se-ntoarcă, având un braț îngropat până la umăr în muntele său de gunoi, ca un fermier care ajută o vacă să fete. *Zibbaleen*-ul își scoase brațul, ținând în mână un triunghi de oglindă spartă pe care îl șterse de mânecă și i-l oferi lui Fin. Fin luă ciobul și îl ridică în dreptul chipului. Fața care îl privea era plină de jeg, părul îi stătea haotic, ca mâzgălelile unui nebun, ochii îi erau injectați ca ai lui Waled. Arăta ca o dihanie ce trăia sub o piatră, în murdăria cea mai groasă a fluviului. Cu un zâmbet abia schițat, Fin înțelese că imaginea din sticla spartă era el însuși. El era acolo. Fin, în toată splendoarea lui. Chicoti, pornind din nou hohotele celuilalt, iar cei doi bărbați se îndemnară reciproc la râs până când lacrimi, aidoma celor de tristețe, începură să curgă pe obrajii lui

Fin, tăind cicatrici benigne, curățitoare, prin murdăria care se usca a fluviului.

Cel care mâna măgarii se șterse până la urmă la ochi cu mâneca sacoului, se dădu mai încolo pe capra îngustă a căruței și bătu ușor cu palma spațiul liber. Fin se urcă lângă om și măgarii porniră la drum pe autostradă. Mașini și camioane goneau pe lângă ei, înălțând blesteme și claxonând zgomotos la adresa fragilității și a mișcării încete a căruței. Cel care mâna nu lua în seamă ostilitatea, îndemnându-și măgărușii cei scumpi cu un băț gros și incantând cuvinte liniștitoare la fiecare zgomot amenințător sau depășire periculoasă. Fin se lăsă pe spate în muntele moale de gunoi și dormită în pasul încet și legănarea ușoară a căruței, în timp ce *zibbaleen*-ul îi îndrepta spre nord și le șoptea măgarilor că erau niște frumoase prințese beduine și că aveau să doarmă în fân aurit.

Fin se ridică în capul oaselor atunci când recunoscu insula de ordine, de bulevarde și de reședințe cu palmieri în grădină, numită Zamalek. Un loc construit de conducătorii coloniali pe o insulă apărată de fluviu, departe de haosul zgomotos al inimii străvechi a orașului Cairo. Localnici înstăriți se plimbau pe bulevarde în stil parizian, în cafenele se servea cappuccino cu moțuri de piramide din pudră de ciocolată, iar cea mai iubită echipă de fotbal din Cairo juca în fața unui public numeros și entuziast.

Căruța trecu troncănind pe lângă reședințe diplomatice, buticuri mici și discrete și restaurante moderne pline de profesioniști îmbrăcați modern. Erau locuri unde Fin fusese de multe ori, oameni pe care Fin i-ar fi recunoscut și cu care ar fi băut. Însă rămase în căruță, simțindu-se

în siguranță în brațele mângâietoare ale gunoaielor și ale bunătății fără întrebări a bărbatului cu costumul cu un singur nasture.

Căruța traversă insula și întoarse spre sud, călătorind printr-o oază formată din parcuri și din grotele în stâncă unde începea Fish Garden[1], locuri care, ziua, erau un refugiu verde din fața agitației neobosite a orașului, locuri unde elevii chiuleau, iar îndrăgostiții se ascundeau și se sărutau. Sunetele traficului se stinseră atunci când trecură pe lângă copacii îngrijiți din Clubul Sportiv Gezira, însă idila se sfârși în momentul în care tăiară din nou insula, și enorma construcție de beton a Cairo Tower se profilă deasupra lor. Întins în *zibbala* cea umedă, Fin privi trecerea tremurată, pe fundalul cerului, a betonului zăbrelit și inundat de lumină. Își aminti că discutase despre urâțenia lui cu o prietenă egipteană. Ea îi spusese cu mândrie că se intenționase să arate urât, jurând că fusese finanțat cu o mită dată de CIA președintelui Nasser. Nasser le luase banii, dar, în loc să le facă favorurile pe care le căutau, construise un turn de beton, un gest obraznic, un deget mijlociu ridicat, spunându-i Americii unde ar face bine să se ducă. Fin își aminti că nu trecuse multă vreme de când și el încercase să facă un măreț gest politic împotriva unui american.

Moțăi în timp ce căruța revenea hurducăindu-se în oraș pe podul Tahrir, trecând prin dreptul palatului prezidențial și pătrunzând în partea istorică a orașului Cairo, mișcându-se tot mai încet pe măsură ce mormanul de

[1] Denumită Genenit el-Asmak în arabă, această grădină în care existau acvarii săpate în stâncă a fost construită în secolul al XIX-lea de către viceregele Ismail Pașa (1830–1895), pe domeniul său personal, devenind ulterior grădină publică. (n.red.)

gunoi devenea tot mai înalt. Când *zibbaleen*-ul îl scutură pe Fin să se trezească, străzile se îngustaseră până la dimensiunea unor alei, iar macadamul devenise pământ. Unde urma el să meargă, îi explică prin semne lui Fin, nu era loc pentru un *ferenghi*. Dar avea să se întoarcă, dacă așa dorea *ferenghi*.

Fin căscă și se uită în jur. Nu știa unde se găsea. Lîngă ei erau niște ziduri prăbușite, iar în depărtare se zăreau lumini. Ca întotdeauna în Cairo, molozul ar fi putut proveni de la un șantier de construcții sau de la o ruină străveche. Deasupra lor se ridica silueta neagră a unui minaret. Fin se lăsă să alunece din căruță și își căută portofelul, însă *zibbaleen* îl opri cu un gest grăbit. Fin prinse mâna dreaptă a căruțașului între palmele sale și îi mulțumi bărbatului. Acesta își trase mâna, o strecură sub sacou și își apăsă inima. Își atinse fruntea, umărul stâng, apoi cel drept, își sărută degetele și șopti *„Bissm al-saleeb"*, o expresie pe care Fin nu o mai auzise. Fin rămase privind cum *zibbaleen*-ul își îndemna măgarii în josul străzii, spre un coș de gunoi atât de plin, încât dădea pe-afară.

Fin se îndreptă spre lumină. Întotdeauna îi fusese obiceiul să meargă pe mijlocul oricărei străzi, mai ales în părțile mai vechi ale orașului. În acest fel, obișnuia să-și spună cu o urmă de adevăr, avea să evite gurile de canal, scurgerile stricate și subitele cascade de apă de vase de care radarul înnăscut al locuitorilor părea să-i protejeze. Dar acum, deoarece condiția sa de cerșetor atrăgea priviri pline de dezgust și antipatie ale fiecărui trecător, preferă să meargă pe margine, în umbra zidurilor fărâmate.

Dintr-un asemenea punct de observație, putea vedea efectul pe care-l producea murdăria sa asupra locuitorilor obsesiv de curați. În timp ce absorbea scurtele priviri

dezgustate ce i se aruncau, își dădu seama de dispreţul umilitor pe care îl conţinuse atât de des privirea. Mişcându-se jilav, intrând în umbre şi ieşind din umbre, ajunse să înţeleagă că o parte a purtării sale, chiar şi postura fizică pe care o adopta pe un drum sau într-o cameră, se bazase pe o presupoziţie convinsă a îndreptăţirii, iar straturile sale protectoare de respect de sine nu erau nimic mai mult decât un costum.

Lumini fluorescente strălucitoare şi muzică pop egipteană zgomotoasă anunţară ivirea unei strălucitoare faţade de magazin. Uşile şi fereastra erau deschise, dinăuntru venind un parfum dulceag, ca de trandafiri. Rânduri de *galabeya* împăturite îngrijit se arcuiau în vitrine, evantaiul lor de culori strălucind în contrast cu cenuşiul şi maroul străzii întunecate. Fin îşi trecu mâna înnegrită prin părul încă umed şi desprinse o panglică fleşcăită de algă de râu. Se îndreptă spre uşa magazinului, de care se sprijinea proprietarul, uitându-se cu mândrie şi cu minunare la telefonul său mobil. Bărbatul ridică privirea atunci când Fin se apropie şi rămase cu ochii aţintiţi la el. Fin consideră aceasta ca fiind o permisiune de a intra, însă, când vru să treacă pragul, bărbatul îi făcu semn să plece. Fin i se adresă în engleză, sperând să compenseze astfel murdăria – însă limbajul înfăţişării sale şi, poate, mirosul său erau prea puternice ca să fie contrazise. Proprietarul slobozi o ploaie de insulte, întorcând scârbit capul şi gesticulând de parcă încerca să scape de ceva infect.

Fin îşi scoase portofelul din buzunarul sacoului şi desprinse o bancnotă umedă dinăuntru. O flutură în faţa vânzătorului, repetând că nu voia decât să cumpere o *galabeya*. Vânzătorul se opri o clipă din ameninţări şi se uită cu ochi mijiţi la bancnotă. Ezitând, întinse braţul

prin cadrul ușii și luă bancnota năclăită, prinzând-o între arătător și degetul mare. O puse pe un exemplar vechi din *Al-Ahram* și își șterse palmele pe o bucată de material, pe care apoi o azvârli în stradă, cu o sudalmă. După ce aruncă o privire la Fin, ca să îi stabilească mărimea, vânzătorul se întoarse și scoase o *galabeya* împăturită, de un alb pur, de pe un raft de deasupra capului său. O puse într-o pungă maro de hârtie, pe care o împături și o sigilă cu un pătrat de bandă adezivă gălbuie. Numără câteva bancnote nesifonate și câteva monede strălucitoare dintr-un sertar cu bani și, fără să treacă pragul, puse banii pe jos, în fața lui Fin. Fin îi ridică și arătă spre picioarele sale desculțe.

– *Gazma?*

Vânzătorul reveni, aruncă în stradă o pereche de sandale vechi de plastic și se răsuci pe călcâie, trântind ușa în spatele lui.

După ce își puse încălțările, Fin ridică privirea și văzu un mic grup de oameni care se adunaseră să vadă ce se întâmpla. Rușinat, se retrase pe o alee și se îndepărtă grăbit, cu noua sa *galabeya* ținută bine la subraț.

Se pomeni în scurt timp într-o stradă mai largă și mai curată. Se opri ca să privească o femeie purtând *burka*, cu ochii ascunși, cu mâinile înmănușate, desfăcând o acadea pentru copilul ei care plângea. Desprinzând ultimul colț de ambalaj, îl scutură de pe mănușă și îl lăsă să cadă la pământ, în timp ce băga bomboana dulce în gura deschisă a pruncului. Fin își mută privirea către ambalajul de celofan, care plutea spre pământ, nederanjat nici de cea mai slabă adiere. Se întrebă cât avea să rămână acolo plasticul transparent și cine avea să-l ia, dacă urma să-l ia

cineva. Poate că avea să fie noul lui prieten, *zibbaleen*-ul. Era posibil.

În timp ce Fin era dus de gânduri, femeia deveni conștientă de prezența lui și, întorcându-i spatele ca să-și apere copilul de privirea lui indiscretă, îl înjură. Pe Fin nu îl supără ostilitatea ei. Simțea că toate caracteristicile sale întunecate îi ieșiseră prin piele, saturându-i costumul de pânză. Totuși, chiar dacă acum se simțea confortabil în murdărie și în haos, era de luat în considerație violența pe care o întâlnise în oraș, o violență ce încununa o dezamăgire găunoasă... nu avea să se simtă nicicând confortabil în preajma ei. Poate cel mai bine era să plece, să-și împacheteze puținele lucruri și să se desprindă, ca un măr scuturat dintr-un copac cu rădăcinile în sus. Să se rupă și să fugă. Putea să urce într-un avion și să lase totul în urmă. Lumea vidă, vulgară a ziarului, brutalitatea profesionistă a americanului, promisiunile superficiale ale unui oraș uscat. Putea să-l lase în urmă pe Omar, să-i lase în urmă pe Farouk și pe ceilalți cincisprezece milioane de oameni din Cairo, abandonându-i certurilor orașului lor suprapopulat și în descompunere.

Fin se cutremură când se gândi ce i se putea întâmpla lui Farouk dacă ar fi plecat. Cu brațele legate cu sârmă, înfricoșat, trupul său fragil primind întreaga forță a urii unui omuleț. Fin strânse în mână noua sa *galabeya*, încrețindu-i ambalajul subțire. Trecuseră doar câteva ore. Oare era deja mort? Cu siguranță era rănit – contorsionat și bătut până când ceva în el ceda, ceva mai grav decât piciorul rupt al fetei. „De șapte mii de ori mai rău", promisese Omar. Iar Farouk putuse să facă într-adevăr așa ceva? Să fi lovit o copilă cu mașina și să o fi lăsat țipând pe stradă? Fin se gândi la pasiunile arzătoare ale

lui Farouk, la simțul său al onoarei, la ideile despre care vorbea cu asemenea forță și abandon. Oare erau doar cuvinte, cuvinte seci din șoaptele unui om slăbuț, fără să aibă mai multă importanță decât șuierul vântului prin papirus? Poate că rezida o anumită dreptate în acțiunea lui Omar, o dreptate naturală pe care poliția și tribunalele n-ar fi putut-o obține niciodată. Fin clătină dezgustat din cap. De câte vieți de iepure, de cât sânge de-al lor considera Farouk că ar fi fost nevoie ca să spele țipetele unei fete?

Era greu de crezut că Farouk comisese o asemenea ticăloșie. O sută de mii de secvențe ale tiraniei lui mărunte nu cântăreau cât acest singur act. Nu putea fi așa. Fin refuza să creadă într-o găunoșie atât de profundă. Orașul era corupt, colcăind de polițiști viciați, de editori de ziar fără principii, de tâlhari americani și de ipocriți care răneau copii. Dacă la atât se reducea totul, nu avea ce să-l mai rețină. Era vremea să-și vadă de drum.

12

Cu obișnuitul său simț de pierdere a direcției, Fin mersese într-un cerc larg. Înaintea lui se înălța același minaret unde îl lăsase *zibbaleen*-ul cu jumătate de oră mai devreme. Văzu acum că era minaretul Ibn Tulun, unic prin treptele sale în spirală care se răsuceau elegant în jurul unui turn pătrat, care el însuși se topea într-o curbă. Fin iubea această moschee, pentru forma sa extraordinară și pentru vechimea sa, pentru cei douăzeci de mii dintre credincioșii orașului care se rugaseră sub acoperișul său în secolul al IX-lea, pentru legenda leului cu ochi albaștri, îngrijit de fiul lui Ibn Tulun în timp ce își petrecea zilele plutind pe o saltea de plută într-un lac artificial plin cu mercur, pentru marele emir otoman care urcase călare scările în spirală și sărise de pe vârf direct în paradis. Pentru Fin, exista în aceste povești un adevăr mai viguros decât istoria, un adevăr pe care îl putea atinge în fiecare dintre cărămizile arse ale măreței structuri. Deși nu era musulman și nu era nici măcar din Cairo, Fin iubea moscheea Ibn Tulun, așa cum se profila ea pe cerul negru-albăstrui.

Aruncă o privire prin intrarea înaltă, dreptunghiulară a moscheii și, lepădându-și sandalele, se furișă înăuntru ca un cerșetor care se ascundea într-un palat. Se ținea pe lângă pereți, deplasându-se prin umbre, pe sub

panourile străvechi de lemn gravate cu întregul text al Coranului. Farouk îl asigurase că lemnul pentru acele panouri fusese luat din Arca lui Noe și se mâniase când Fin exprimase un nivel minuscul de dezacord ridicând dintr-o sprânceană.

Fin se ascunse în întunericul unui cotlon și, printr-o arcadă care părea să aștepte o cheie gigantică, observă doi bărbați care mergeau și conversau discret. Dincolo de ei, Fin vedea o cameră deschisă, slab luminată, cu covoare așezate peste alte covoare și cu nemișcate lămpi pe petrol atârnând de niște funii incredibil de lungi. Fin se furișă mai departe, ținându-se aproape de pereți și evitând zonele luminate de lămpile pâlpâitoare. Spera că, dacă străbătea vasta curte interioară, avea să descopere *fawarah,* zona de spălat comună tuturor moscheilor, însă, după ce se plimbă în întregul perimetru, Fin nu avea idee unde ar putea să fie.

Poteci de piatră albită traversau în zigzag imensa piață, radiind spre interior din colțuri și din zonele de mijloc ale fiecărui zid, întâlnindu-se într-un dom magnific aflat în centru. Fin mai dădu o tură, recunoscător că penultima rugăciune a zilei, *Salaat el-maghrib,* trecuse de mult, iar moscheea era aproape goală. La capătul celui de-al doilea ocol, Fin se așeză pe podeaua răcoroasă de piatră. Începu să își scoată hainele, încercând să le desprindă de piele, dar reuși doar să umple aerul cu duhoarea fluviului și a propriei transpirații.

Interiorul hainelor sale era încă umed și murdar, în timp ce exteriorul se uscase ca o cochilie, de parcă ar fi sigilat brutalitatea ultimelor câtorva ore. Fin tânjea să fie curat, iar acum că se găsea în moscheea Ibn Tulun, își dorea să se spele aici.

Aruncă o privire prin arcada din fața lui, ascuțită ca un coif otoman, uitându-se, dincolo de ea, la curioasa structură în formă de dom în mijlocul pieței goale, o întâlnire perfectă, aproape inexplicabilă, dintre plan și curbă. Se ridică și porni spre dom, lipăind cu tălpile prin curtea pustie. Înăuntrul domului se găsea o cameră în arcadă, goală și întunecată cu excepția unei raze argintii a lunii care lucea printr-o deschizătură îngustă din acoperișul curbat, magnific. Sub ea se afla un singur robinet modern, montat la înălțimea brâului pe piatra străveche.

Fin se întoarse spre cele patru colțuri ale curții interioare ca să se asigure că era singur, bucurându-se de dimensiunile sale profunde ca și când vasta pustietate închisă de ziduri concentra spațiul gol, transformându-l în astâmpăr. Fin își lepădă sacoul țeapăn din cauza noroiului și cămașa încă năclăită. Robinetul se deschise ușor și țâșni apă rece și curată. Apa era mediul în care se murdărise; dar avea să fie și scăparea lui.

Lăsă apa să-i curgă peste palme și cap, pe față, luă apă în gură, trase apă pe nas. Își spălă gâtul și brațele, trunchiul. Tânjea ca o parte din el să dispară odată cu murdăria, să fie îndepărtată pe veci.

Fin se ridică și, cum nu vedea pe nimeni în lumina strălucitoare a lunii, își dădu jos pantalonii; după încă o privire în jur, își dezbrăcă boxerii, rămânând complet gol. Se ghemui din nou sub robinet și icni sub șuvoiul rece al apei care curgea pe el ca o binecuvântare. Frecă și curăță, forțându-se să stea acolo până când spălă fiecare parte a trupului, fiecare mădular, fiecare încreștitură a pielii și rid. Când opri apa, îl învălui o tăcere de catifea. Dar, când se ridică, sunetele familiare ale orașului reîncepură, iar Fin rămase în picioare gol și nemișcat, cu

picuri de apă căzând de pe el și lovind podeaua de piatră ca o muzică stranie.

Când pielea i se uscă, scoase *galabeya* de un alb pur din punga de hârtie și își trase pe cap țesătura ușoară. Aceasta coborî delicat peste corpul lui, ca o stare de har.

Fin ieși din moschee, fără să se mai ascundă, bucurându-se de umbrele lunii așternute discret pe podelele de piatră; ținea în mâna stângă costumul, adunat într-o legătură grea. Când ajungea acasă, avea să-l ducă la curățătoria de la capătul străzii El-Mahahdi. Bătrânelul neobosit care era patron avea cu siguranță vreo rudă care să-i repare găurile și rupturile.

În momentul în care ieși de pe o străduță îngustă într-un bulevard animat de trafic, își văzu prietenul, *zibbaleen*-ul, cu turnul său de gunoaie ce se clătina în spatele celor doi măgari care trăgeau din greu.

– *Ya, besh! Ferenghi!* strigă *zibbaleen*-ul, oprindu-se în fața lui Fin. Bărbatul dădu din cap înspre legătura murdară pe care o ținea Fin și arătă zâmbind spre căruța sa cu gunoaie. *Zibbala lil-zibbaleen.*

„Gunoaie pentru oamenii gunoaielor."

Fin își privi costumul, cândva scump, acum un ghemotoc năclăit și diform. Se întoarse cu spatele la noul său prieten și strecură pe ascuns o bancnotă de 50 de lire egiptene în legătura de haine înainte de a o arunca în căruță. *Zibbaleen*-ul ridică mâna și căruța plecă hurducăindu-se.

Fin rămase pe loc ca să permită unei mașini să treacă. Șoferul ei reușea simultan să-și aprindă o țigară, să vorbească la mobil și să-i strige o insultă binevoitoare unei cunoștințe de pe trotuar. Când traversă strada, Fin se gândi din nou la Farouk și la fata lui Omar, și, deși putea concepe distinct deplasarea unei mașini și se putea

forța să-și imagineze strigătele unei fetițe, nu izbutea să-i plaseze pe Farouk, mașina și fata în același loc, în același timp. Nu și-l putea închipui pe Farouk părăsind locul accidentului. Nu era posibil. Nu se potrivea. Nu era Farouk pe care îl știa, nu prietenul, nu omul, nu arabul.

Fin se opri brusc, ajungând la o concluzie atât de evidentă, încât știu imediat că era adevărată.

Farouk cumpărase recent mașina. Când fata fusese lovită, nu era a lui. Mașina lovise fata, însă la volan se aflase fostul proprietar. Fostul proprietar era făptașul. Nu Farouk.

Dar, chiar dacă Farouk era nevinovat, ce putea Fin să facă pentru a-l ajuta? Nu știa cine era Omar, nici unde locuia. Cum să-l găsească printre cele cincisprezece milioane de persoane din Cairo? Ce ar fi trebuit să facă? Să pună afișe pe stradă? Să dea un anunț la ziar de genul „Caut cu disperare pitic"? Și în orice caz, încerca el să se convingă, dacă reușea să-l găsească, atunci cum ar fi procedat? Fin prefera să stea față în față cu un câine turbat decât cu ferocitatea concentrată a lui Omar. Se hotărî să o sune pe soția lui Farouk, să îi spună ce știa, iar apoi să se intereseze când pleca următorul zbor spre Europa.

Ridică privirea și văzu că se afla sub o pasarelă de lemn, aflată cu mult deasupra străzii, care făcea legătura între două case vechi. Un bărbat striga dintr-un balcon fragil, nicidecum mai lat decât o creangă de copac la un băiat care prăjea coceni de porumb pe un grătar improvizat. Porni mai departe, trecând prin dreptul unei alte moschei vechi, din secolul al XIV-lea sau al XV-lea, care părea tânără în acest oraș ce data de cinci mii de ani. Poate că vârsta impresionantă a orașului îl făcea să

îl iubească. Dacă într-adevăr vechimea îl fermeca, nu era simpla mângâiere a existenței unui trecut, ci altceva. Era refrenul deteriorării. Moloz peste tot, construcții moderne ridicate peste monumente străvechi precum niște castele din cărți de joc, blocuri-turn pline de crăpături sau prăbușite, minarete și pereți de moschee tăiați de canioane verticale de năruire. Vârsta aceea șoptea despre impermanență, vestindu-i lui Fin că, plin de defecte cum era, insignifiant cum era, istoria era țesută din mărunte fire de viață asemenea lui, dar că avea – și el – să decadă și să se fărâme.

Dacă pleca, Fm avea să ducă dorul orașului Cairo. Era murdar și fără tihnă, însă binevoitor și tolerant. De asemenea, plin de gunoaie, se gândi el în vreme ce ocolea o mașină de cusut zdrobită, înfiptă în pământ, de parcă ar fi fost aruncată dintr-un avion sau de parcă își croise drum spre suprafață ca o sămânță încolțită. Cairo era o amantă cumplit de pretențioasă pe care, la un moment dat, Fin decisese să o iubească, dincolo de judecată rațională, ignorând exasperarea și neputința înțelegerii. Fin se așează la o masă aflată în fața unui local despre care spera să fie o cafenea și comandă un ceai de la un băiat despre care spera să fie chelner.

13

Mulți oameni, observase Fin, își pierdeau apetitul când erau presați. În afară de momentele în care se îmbolnăvea și de singura ocazie în care petrecuse o săptămână fără mâncare contemplând o sinucidere discretă, lui Fin îi era mereu foame. Așa că era simplu. Își pierdea pofta de mâncare doar când era bolnav; or, acum, în ciuda unei vânătăi pe picior care semăna cu cerul la amurg și a faptului că suportase în ultimele zile mai multă violență decât în întreaga sa viață, cu siguranță nu era bolnav. De fapt, se simțea chiar bine. Având asta în minte și nutrind o lipsă a pretențiilor culinare cu totul nespecifică lui, o veritabilă mărturie a traumelor din ultimele ore, îi ceru chelnerului să îi aducă un kebap de miel, un pahar cu suc de pepene galben și – deoarece ratase micul dejun – o farfurie de *ful medames*.

Era întuneric în inima orașului Cairo. Întuneric și cald. Exista un moment după apus, își aminti Fin, o clipă când temperatura aerului era, brusc, mai scăzută decât temperatura pământului. În respectivul moment avea loc o manifestare stranie, cunoscută sub numele de Inversiunea de Seară. Pentru specialiștii în arme chimice, care fuseseră primii în a oferi o explicație, fenomenul reprezenta un prilej propice pentru distribuirea eficientă a otrăvii. Cel puțin asta îi spusese lui Fin un maior britanic

încercat de dorul de casă, în timp ce dădeau gata porții de gin tonic de tărie colonială în Barul - nu atât de - Mare al hotelului Windsor. Orice se găsea în aer, îi explicase maiorul cu un entuziasm inocent, avea să se înalțe dinspre pământul cald imediat după ce apunea soarele, urmând a coborî vertiginos în cursul orei următoare, către suprafața care se răcea rapid aflată dedesubt.

Pentru Fin, un om frământat de probleme care sorbea încet un pahar de suc verde palid sub un copac de iasomie plin de flori, în partea islamică a orașului Cairo, Inversiunea de Seară aducea acum cu sine o revărsare de parfum și o sclipire de fericire. Și ce dacă nu avea habar ce să facă cu viața sa? Și ce dacă irosea atâta energie pe visuri deșarte și pe autodistrugere, încât nu prea mai rămânea nimic pentru a clădi ceva? Și ce dacă fusese pocnit ca un copil rătăcit și latura de bărbat a firii sale încă tremura? Se găsea acolo, un străin anonim și lipsit de importanță care privea acea lume, adulmecând parfum de iasomie și strângând în palmă un pahar cândva rece.

Oamenii se aflau la volan, mergeau la pas, se îndreptau spre casă, cumpărau fructe; se aprindeau lumini; câini umblau la întâmplare; se punea de ceai; se descărcau saci imenși, plini cu orez, care puteau fi apoi, de necrezut, cărați încoace și încolo; se făcea reclamă-n gura mare la țigări care erau vândute la bucată unor bărbați cu fețe serioase și ducând serviete, fie pentru a fi păstrate pentru mai târziu, fie pentru a fi fumate pe loc; copii cu ochi lipicioși căutau sânul; bocanci tropăiau în trecere, șlapi, mocasini de plastic, pantofi din piele, papuci de plasă, tălpi goale. Mașinile claxonau, vecinii se salutau, soți sau copii erau certați, în depărtare răgea un măgar, iar vânzătorii de mâncare își lăudau marfa. Totul aici făcea parte

din viață, însă una ciudată, neașteptată și misterioasă, iar în acel mister Fin întrezări că fricile și zbuciumul găseau cheag doar în mintea lui. Indiferent ce urma să i se întâmple, frunzele rămâneau în copaci, copilașii aveau să chiuie mai departe, luminile vor continua să fie stinse și aprinse.

– *Bil-hanah wil-shiffa!*

Chelnerul alungă toate gândurile atunci când puse farfuria cu kebap și fasole în fața lui Fin.

Fin mulțumi spinării pătate de transpirație a chelnerului și cumpăni vorbele lui. *„Bil-hanah wil-shiffa"* – mănâncă și bucură-te de sănătate.

Fin duse la gură o lingură de fasole. Era greu să strici o porție de *ful medames,* însă cei de-acolo aproape reușiseră. Fasolea fusese fiartă prea mult, roșiile, opărite, iar întregul fel, scăldat în usturoi rânced. Totuși, era încă acceptabilă. Ceva mai multă sare și o porție zdravănă de chimen aveau să îmbunătățească lucrurile. Acesta era genul de lucru pe care Fin îl înțelegea îndată. De ce nu putea fi la fel în toate celelalte aspecte ale vieții?

Fin luă kebapul, sperând la ceva delicios. Mușcă din el. Carnea era tare și unsuroasă – prăjită prea mult, cocoloașe cu prea puține mirodenii dintr-un berbec bătrân căruia ar fi trebuit să i se îngăduie să-și trăiască ultimele zile în groapa de gunoi pe care-o socotea cămin. Fin clătină din cap. Farouk îi spusese cândva să nu se aștepte la poezii de dragoste de la un fund de capră. Zâmbi, gândindu-se la nesfârșitele sentințe ale lui Farouk și îndepărtă farfuria de plastic. În gura sa persista o nostalgie pentru toate kebapurile grozave pe care le mâncase de-a lungul vremii, amintindu-și de fiecare ca de un vechi prieten. La Abu El Sid, în

Zamalek – un loc rasat și cu o chelneriță zveltă pe care încercase să o invite în oraș. Kebapul pe care îl pregătise prietenul său Zaki în Orașul Morților. Noile prăvălii de pe strada Regele Faisal despre care scrisese cu atâta pasiune. Și, desigur, nu puteau fi trecute cu vederea faimoasele „chip-kebapwich" ale lui Ismael Kebap de pe Merrion Road, din Dublin, deși nimeni, din câte știa Fin, nu mâncase vreunul treaz fiind, și... Fin se îndreptă brusc de spate când își aminti de kebapul pe care îl mâncase cu Omar.

Acel kebap – carnea desăvârșit gătită, semințele de susan și norii de cimbru care învеșmântau fiecare îmbucătură – fusese printre cele mai grozave. Fin se întrebă dacă folosirea cimbrului reprezenta o inovație. Era sigur că nu-l mai gustase în nici unul dintre nenumăratele kebapuri pe care le mâncase, și el tot timpul își lărgea hotarele experienței gastronomice. Un bărbat „căutând adevărul în lucruri pe care le putea gusta", așa formulase Farouk.

Avea să ia urma kebapului. Dacă putea descoperi restaurantul la care mersese Jalut, era posibil să-l găsească pe Farouk. Nimeni nu se ducea prea departe ca să cumpere un kebap. Era un adevăr al vieții. Iar matahala lipsise mai puțin de jumătate de oră. Dacă putea găsi locul de unde cumpărase kebapul, ar fi aflat și cartierul corect; ceea ce însemna, în cel mai rău caz, o cale deschisă către prietenul său.

Nu era cel mai impresionant dintre planuri, cugetă Fin, însă era un pas înainte. Și știa de unde să înceapă. De unde altundeva, dacă nu de pe strada Regele Faisal? Aproape un kilometru de afaceri noi și prăvălii moderne de kebap. Noul altar căruia să i se dedice pelerinajul

kebapului. O porție precum aceea pe care o mâncase cu Omar era, cu certitudine, suficient de bună ca să poată fi localizată. Trebuia să fie. Fin era nesigur cu privire la majoritatea lucrurilor din viață, găsise dezamăgire în locuri unde majoritatea oamenilor găsiseră satisfacție – în cadrul familiei, în mijlocul prietenilor, în dragoste, la slujbă și, mai ales, în sine –, însă mâncarea nu-l dezamăgise niciodată.

Lăsă bani pe masă și făcu semn unui taxi care trecea pe acolo.

14

Fin se lăsă pe spate pe bancheta uzată a taxiului. Avea un vag sentiment de ușurare. Vag, dar palpabil. Era un semn bun. Măcar avea să încerce. Farouk ar fi făcut același lucru pentru el, era convins. Își pipăi vânătaia de pe picior și se gândi la ce făcuse pentru a stârni încurcătura în care se găsea. Era obișnuit să fie atât vinovatul, cât și victima propriului abuz. Încercă, apăsându-și tâmplele, să alunge durerea care îi pulsa acolo, și se întrebă dacă whisky-ul lui Omar era pe cale să-l înșface cu gheara uscată a unei mahmureli sau dacă era consecința loviturii primite în ceafă. Închise ochii și își lăsă capul pe spate. Nu voia să gândească prea mult, mai ales despre kebapuri. O evaluare prea amănunțită a planului ar fi putut conduce la pierderea completă, și poate cuvenită, a încrederii. Avea să întreprindă căutări pe strada Regele Faisal și, dacă, așa cum era foarte probabil, nu va fi în stare să ajungă la o identificare clară a kebapului cu pricina, avea să-și recunoască înfrângerea și să lase problema în seama soției lui Farouk. Ea cunoștea, desigur, oameni potriviți, avea contacte sau relații care ar fi putut face ceva, deși, în acel moment, urma să fie probabil o chestiune de plătit spitalizarea lui Farouk.

Strada Regele Faisal era aglomerată, așa cum stăteau lucrurile vreme de douăzeci de ore pe zi, forfota potolindu-se doar între opt dimineața și amiază. Cu un

an și jumătate în urmă, acolo se găsea un simplu drum de pământ, însă acum automobile, camioane și omniprezentele microbuze umpleau patru benzi de trafic împiedicat și asurzit de claxoane, ce se mișca mai încet decât șontâcăielile unui cerșetor fără un picior de pe marginea drumului, care folosea drept cârjă o crosă de golf veche.

Fin o apucă în josul străzii Regele Faisal, savurând fluturarea răcoroasă a veșmântului său. Adierile de vânt care îi mângâiau trupul și, mai ales, părțile intime erau încântătoare. Judecând după lipsa de interes, lumea nu părea să considere remarcabil faptul că el purta asemenea straie. De fapt, nimeni nu părea să-l observe. Avusese nevoie de doi ani ca să urmeze exemplul vechi de două mii de ani al majorității populației masculine din Cairo. Fin se întreba acum dacă hainele sale occidentale, în special costumul său alb murdar, serviseră la altceva decât dorinței sale de a fi special.

Acum se simțea eliberat prin lipsa lui de importanță.

Un șir de prăvălii se întindea pe un kilometru jumătate pe fiecare latură a străzii Regele Faisal, fără să aibă mai mult decât parter, dar prezentând fundații de metal care se înălțau ca niște ambiții urâte, nerăbdătoare pentru următorul nivel. Bănci, măcelării, ateliere de reparat televizoare, magazine de telefoane mobile și, ca în toate părțile orașului Cairo, localuri unde puteai mânca, deschise non-stop și gemând de lume, așa cum aveau să fie pe toată durata nopții calde.

Mărci celebre pe tot globul se luptau pentru spațiu publicitar pe afișe, pe firme strălucitoare de neon și pe picturi murale executate de mână. În exteriorul fiecărei clădiri atârnau aparate de aer condiționat, ca niște căpușe

industriale care sugeau aerul cald și îl secretau pe cel rece. Pe acoperișuri plate, batalioane de antene de satelit se înghesuiau ca niște căpățâni artificiale de floarea-soarelui care se întindeau spre un soare de metal. Peste tot se îmbulzeau oamenii, discutând, cumpărând, mâncând, bârfind, certându-se, râzând, trăgând cărucuri, ducând cumpărături, vorbind la telefoane mobile, ținându-se de mână. Nu era o stradă atrăgătoare, cugetă Fin, dar era imposibil să reziști vivacității, convivialității pline de bucurie, încântării sale în plină desfășurare, promisiunii sale de haos și de creștere. Și, desigur, își zise Fin, cercetând cu privirea în căutarea prăvăliilor cărora le făcuse recenzia, kebapurilor sale.

Nu-și mai dădea seama ce localuri vizitase pentru articolul său. De atunci, apăruseră clădiri noi, stropite cu culori vibrante și însemnate prin curbele, punctele și buclele scrierii arabe. Dacă Waled nu i-ar fi fumat în zori aproape tot articolul cel prețuit, Fin s-ar fi întors acasă și l-ar fi citit, căutând indicii asupra locului din care să înceapă.

Își croi drum cu forța spre cel mai apropiat magazin, având drept blazon o caricatură a unui Ali Baba obez. Trecu pragul și ceru un *shish*, știind dinainte să vină comanda că nu era ce căuta. Vedea bine că erau prea mici cubulețele de carne, anulând orice posibilitate de suculență și, totodată, orice posibilitate de a fi *acel* kebap. Trebuia să se încreadă în faptul că acea carne de la Omar nu fusese un produs al hazardului, un accident petrecut într-o bucătărie altminteri mediocră. Trebuia să creadă că făcea parte dintr-un standard consistent de excelență, atins prin pasiune și prin multă muncă, o reprezentație de virtuoz care putea fi repetată și, astfel, redescoperită.

Fin ieși din magazin și dădu kebapul neatins cerșetorului șchiop cu crosa de golf, care acum ședea pe trotuar. Omul desfăcu ambalajul și mută de colo-colo bucățile de carne, cercetându-le cu ochi critic. Și el părea nesatisfăcut, poate de cantitatea de carne, poate de forma și de mirosul murăturii. Fără chef, după ce mormăi niște plângeri către sine și către Dumnezeu, începu să mănânce. Fin își drese glasul ca să-i atragă atenția și-l întrebă dacă știa unde era de găsit cel mai bun kebap. Cerșetorul îl privi iritat. Fin nu vedea că mânca? Îi făcu semn să se ducă de-acolo.

Fin se îndreptă spre alte magazine, stabilind rapid un sistem ordonat pentru investigația sa. Avea să examineze zona, să intre, să comande un *shish*, să miroasă, să muște, să mestece și să iasă. În privința sarcinilor, era unul dintre lucrurile cele mai plăcute pe care le făcuse vreodată. Însă până acum, după șase kebapuri și doar trei sferturi de kilometru pe o parte a drumului, Fin începuse să se întrebe dacă strategia sa nu era mai mult rezultatul whisky-ului pe care fusese forțat să îl bea, decât al funcționării minții sale raționale. Ideea că va fi capabil să recunoască kebapul lui Omar devenea ridicolă. Cel mai recent kebap amăgise căutarea lui Fin, fiind impresionant de fraged și de suculent, însă nu existase nici urmă din cimbrul care făcuse specială carnea din mica sală de tortură a lui Omar. Fin îl întrebase pe patron dacă folosea vreodată mirodenia *za'atar*. Omul păruse să înțeleagă, încuviințase din cap plin de entuziasm și dispăruse într-o cameră din spate. Se întorsese triumfător cu o conservă de salată rusească și un castravete flasc.

Sprijinindu-se de un perete prăfuit, cald încă, simțindu-se ghiftuit și nesatisfăcut, Fin se gândi să meargă

acasă și să o sune pe soția lui Farouk. Nu știa ce putea ea să facă, însă cel puțin nu ar mai fi depins totul de el. Închise ochii și se cufundă în căldura pietrei, violența și dramatismul zilei și mâncarea din stomac trăgându-l la somn.

Pe când, tresărind, se cufunda în inconștiență, o aromă delicioasă ajunse la nările lui Fin și șerpui până în anticamera viselor sale. Un nor vag de carne prăjită amestecată cu ceapă, susan și usturoi proaspăt și cald. Fin deschise ochii și văzu un tânăr stând la câțiva pași de el, purtând o *galabeya* de un alb imaculat și o tichie, mâncând gânditor un kebap. Fin se apropie și aruncă o privire peste umărul tânărului.

Bărbatul, simțind privirea lui Fin, se întoarse și îl surprinse holbându-se la cina sa. Chipul său era amabil și sincer, cu o frunte largă, ochi mari, cu riduri căpătate de pe urma zâmbetelor, și barba neîngrijită și sârmoasă a unui tânăr musulman devotat. Fin nu-și putea lua ochii de la kebap; părea să fie cel potrivit. Se întrebă dacă, pe partea ascunsă a cărnii, se găseau semințe de susan, ca niște grăunțe egale de nisip oval.

Fin arătă spre kebap.

– *Kebap fayn?* întrebă el.

Bărbatul arătă spre cea mai apropiată prăvălie de kebapuri, cea din care tocmai ieșise Fin. Fin clătină din cap și gesticulă spre cina omului.

– *Kebap fayn,* unde?

Bărbatul era nedumerit, dar, văzând că Fin se uita insistent la cina sa, rupse kebapul în două, păstrându-și partea din care mușcase, și, înfășurând frumos cealaltă bucată în hârtie, i-o oferi lui Fin. Fin scutură din cap în semn că nu și îi mulțumi bărbatului cu mâna pe inimă.

– *Fayn? Fayn? Fayn?* repetă Fin, arătând în toate părțile, subliniind fiecare direcție cu o ridicare exagerată din umeri.

Bărbatul încuviință din cap și făcu semn spre capătul îndepărtat al străzii, după care o porni grăbit în cealaltă direcție, de parcă tocmai și-ar fi amintit de o obligație urgentă. Fin nu-și dădea seama dacă bărbatul îl credea nebun sau dacă înțelesese greșit întrebarea, însă se îndreptă în direcția indicată.

Trecu prin grupuri dense de oameni, traversând străzi lăturalnice și ferindu-se de biciclete, ocolind mormane de ciment și echipamente de construcții pe jumătate acoperite. După o porțiune de vreo sută de metri ocupată în întregime de furnizori de telefoane mobile aflați în concurență între ei, înghesuiți laolaltă de parcă era singurul lucru de care avea nevoie lumea, Fin ajunse la o prăvălie de kebapuri, de un portocaliu sclipitor, strălucind de îngrijire, curată ca o farmacie. Fin rămase afară o clipă, trăgându-și răsuflarea înainte să intre.

În spatele unei tejghele din crom lustruit și sticlă invizibilă, doi bucătari lucrau cu grația exersată a unor artiști de arte marțiale. Grămezi de mandarine, de pepeni galbeni, de căpșune și de fructe de mango erau așezate în piramide ordonate la un capăt al tejghelei. La celălalt se găseau renumitele *shwarma*, coloane grase de straturi de carne de miel împănată cu usturoi și cu ierburi aromatice, răsucindu-se lent în fața a trei pereți ce emanau căldură. Prăjindu-se, apoi odihnindu-se; prăjiindu-se, apoi odihnindu-se; fiind îndreptate, vedea Fin, spre atingerea unei stări unice în materie de rumenire și de suculență.

Bucătarul de *shwarma* încălzea lipii, alegea cele mai proaspete frunze de salată verde, ardei verzi feliați și castraveciori dolofani și, cu o mișcare îndelung exersată a brațului, turna arabescuri de *tahina*[1] de culoarea fildeșului pe fiecare porție. În ciuda acestei mișcări continue, o parte a atenției bucătarului se concentra asupra cărnii, cuțitul descriind volute prin aer la intervale sporadice și tăind bucăți perfecte care cădeau ca niște fructe coapte pe covorul alb, moale al pâinii care aștepta.

Lângă *shwarma* era un cuptor pe cărbune, încins până la albire, în dreptul căruia stătea specialistul în *shish*. Înaintea lui erau înșiruite o mulțime de frigărui, cu miel, cu ficat și cu ceea ce Fin suspecta că erau organele mai exotice ale animalelor familiare. Privirea bucătarului era ațintită în zona de deasupra cărnii în timp ce învârtea în răstimpuri frigăruile, când înspre stânga, când înspre dreapta, de parcă ar fi acordat un instrument muzical complex. Fin îl privi, intrigat de faptul că rotația nu părea să aibă un program dinainte stabilit. Bucătarul nu privea niciodată direct frigăruile, nici nu le ridica, în afară de momentele în care, cu un reflex neîntrerupt, alegea o săgeată groasă și neagră de carne sclipitoare și, punând o furculiță în vârful frigăruii, o trăgea în spate ca un arcaș mameluc, trântind cubulețe de carne pe o farfurie. Acesta trebuia să fie locul, își zise Fin cu un fior de entuziasm.

Fin arătă spre una dintre frigăruile de carne de miel nefriptă împletită cu bucăți groase de ceapă.

– *Shish kebap*.

[1] Pastă de susan (n.red.)

Fin se înroșise cândva de mândrie în momentul în care i se spusese că, atunci când comanda mâncare, vorbea ca un locuitor din Cairo aflat la a cincea generație.

Bucătarul încuviință vioi și se întoarse la grătarul lui, împingând și învârtind carnea. Fin se uită la grămezile perfect ordonate de fructe, strălucind după ce fuseseră stropite de curând cu apă. Sucul avea să fie bun, gândi el, încercat de un sentiment al virtuții. Apa, desigur, era mai plină de calități morale, însă sucul era atrăgător, aproape ca un cocktail.

– *Asseer manga,* comandă el, aruncând o privire la fructele de mango.

Bucătarul se întoarse la el, purtând pe frunte riduri ușoare de nemulțumire. Fin își repetă cererea, iar bucătarul scutură din cap în semn de refuz.

– Fără suc, zise, întregul său trup negând cererea lui Fin și orice înțeles presupus de mormanele de fructe.

Fin privi ostentativ piramida de fructe de mango pe deplin coapte, storcătorul de metal care strălucea ca insigna unui sergent și anunțul din neon roz care clipea intermitent, înalt de un metru, despre care presupunea că afișa cuvântul „suc". Fin analiză situația o clipă, după care se întoarse cu spatele. În doi ani petrecuți în Cairo, învățase să nu insiste cu asemenea prilejuri. Forțarea unei explicații în chestiuni de acest fel, presupunând că se putea face înțeles, avea să producă, în cel mai bun caz, doar un ecou al întrebării sau, mai frecvent, ceva care te inducea total în eroare. Acest paradox specific orașului Cairo reprezenta, așa cum explicase Fin într-un rând unui cuplu de germani aflați în luna de miere pe care îi cunoscuse într-un bar din Alexandria, un exemplu al Principiului incertitudinii al lui Heisenberg. Cu cât

depuneai mai multe eforturi să afli ce însemna ceva, cu atât mai tare modificai rezultatele, îndepărtându-te cu atât mai mult de orice posibilitate de obținere a unei concluzii conforme cu starea de fapt. Orice activitate de observație și de cercetare schimba caracteristicile obiectului supus observației și cercetării. Adevărul era că nu avea convingerea că aceasta constituia formularea Principiului incertitudinii al lui Heisenberg, însă nemții păruseră stresați. La vremea respectivă considerase că era bine pentru moral să poarte în armură un instrument al fizicii cuantice, iar acum era cu siguranță lucrul de preferat, în loc să se piardă în lipsa de sens a unei lumi fără de suc.

Fin se așeză la o masă din apropiere, absorbit de precizia dovedită de bucătari. De la un radio dat atât de tare, încât depășea puterile boxei, o cântăreață egipteană interpreta gâjâitor o melodie tristă și plină de distorsiuni. De la al doilea vers știu că nu putea fi decât Umm Kulthum, cea mai îndrăgită egipteancă de la Nefertiti încoace. Pe când se întreba ce avea să facă dacă se dovedea vană căutarea kebapului, Fin își privi reflexia în oglinda cu tentă aurie de pe perete. Botezul său în Nil făcuse ca părul să i se adune într-o hălăciugă înfoiată, ca a unui actor hindus de film de acțiune de pe un poster pictat. Fredonând în ton cu tristețea cântecului divei, Fin se distribui în rolul principal masculin dintr-un film romantic, irezistibil pentru privirea languroasă a unei prințese imaginare a ecranului. Ea ar fi țesută numai din iubire; el ar fi un om de acțiune gata să salveze lumea descoperind secretele kebapului.

Visul i se risipi atunci când muzica lăsă loc știrilor, iar Fin rămase cu realitatea vizibilă a propriei reflexii înfățișând ochi umflați și cu conștientizarea faptului că filmul

Urmărirea kebapului nu avea cum să înregistreze succes, nici măcar în plan ficțional. Privi în jur. Se apropia chelnerul, aducând indiciul pe o farfurie albă, strălucitoare. Fin își râse de sine cu o cruzime familiară. Avea să privească, să guste, să mestece, după care să-și înghită înfrângerea și să se ducă acasă. Ceva mai târziu, avea să se schimbe la loc în haine de occidental și poate avea să-l întrebe pe unul dintre băieții de la ambasadă aflați la barul Odeon ce să facă în legătură cu Farouk.

Farfuria fu așezată în fața lui și rotită pe sfert, pentru ca toate elementele să fie în poziția corectă: o mică piramidă de kebap fript delicat și felii groase, strălucitoare, de ceapă, un pumn generos de pătrunjel de un verde aprins și o bucată de lipie caldă, prăjită. Nu era loc și pentru această mâncare, și pentru gânduri negre. Avea nevoie de un răspuns. Fin se aplecă deasupra cărnii, adulmecându-i aromele, cu ochii închiși de concentrare. Chelnerul puse un castron lângă el, plin ochi cu *torshi,* felii groase de napi murați, cu pete roz de oțet.

Fin se îndreptă de spate, alese o bucată de nap și luă o mușcătură. Era crocantă și avea un gust aspru, de parcă ar fi fost scoasă din pământ de doar câteva clipe. Fin iubea *torshi,* gustul, culoarea, borcanele de plastic de douăzeci de litri în care era ținut. Iubea felul în care fiecare murătură făcută în casă descria gospodăria de proveniență, în propriul limbaj de oțet, culoare și consistență. Iubea felul în care femeile obișnuiau să salte borcanele grele de pe rafturile înalte unde erau mereu depozitate și sunetul scos de desfacerea capacelor grele, de plastic roșu, ca măcăitul pe dos al unei rațe. Iubea comorile care aveau să răsară picurând din oțet: ardeii iuți, castraveții, ridichile sau, cei mai buni dintre toți, napii...

Fin clătină din cap și se mustră în gând. Nu avea rost să amâne. Ridică un cubuleț moale de carne cu degetele și-l aruncă în gură. Îl plimbă cu limba, simțindu-l rostogolindu-se, savurând pojghița de aromă. Îl împinse până spre partea din spate a gurii, prinzându-l ușor între măsele, lăsându-l să stea o clipă neatins, rezistând impulsului de a mușca până când tensiunea deveni aproape erotică. Știa deja răspunsul, însă dorea să joace toată scena, să se bucure de reușită înainte de conștientizarea unui fapt care avea să necesite măsuri ulterioare. Mușcă și închise ochii atunci când sevele bogate îi umplură gura, dimensiunea profundă a cărnii șiroindu-i în josul șirei spinării, usturoiul și chimenul ridicându-se până în cerul gurii. Își supse obrajii și învârti carnea la nouăzeci de grade, apăsând cu dinții și expirând... Și iată, se simțea o adiere de cimbru.

Deschise ochii. Fără îndoială, acesta era locul. Acesta era kebapul pe care îl căuta.

Fin băgă însă de seamă că lumea din exteriorul său nu era atinsă de descoperirea lui. Bucătarii de după tejghea își menținеau precizia relaxată, oprindu-se din lucru doar cât să soarbă apă din niște pahare micuțe, ciobite.

Nu simțea nevoia să mai mănânce, dar, întreținând iluzia că medita asupra noilor posibilități deschise de acest indiciu, continuă să învârtă cubulețele de carne în gură, bucurându-se de desăvârșirea lor. Când termină de mâncat toate bucățile, Fin se ridică și se apropie de bucătari. Conștienți de apropierea sa și obișnuiți cu complimentele entuziaste care însoțeau strădaniile lor, bucătarii tăiau carnea, întorceau frigărui și presărau condimente cu gesturi și mai teatrale.

– Îl cunoașteți pe Omar? întrebă Fin.

Bucătarii se opriră din lucru și se întoarseră să se uite la el. Nu-i răspunseră.

– Omar, om mic. *Shwaya,* mic, le explică Fin, apropiindu-și degetele pentru a le și ilustra.

Bucătarii se uitau lung la el.

– Omar, mărunțel, insistă Fin, arătând cu mâna înălțimea lui Omar.

– Domnul Balesh? întrebă nesigur cel responsabil cu *shwarma,* oprind radioul.

Privi neliniștit spre ușă, apoi începu să își șteargă mâinile cu o cârpă, după care să lustruiască tejgheaua deja imaculată.

Îl cunoșteau pe Omar.

– Omar... Domnul Balesh, murmură bucătarul de kebap. Acesta, magazinul domnului Balesh. Uite, zise arătând spre anunțul luminos de neon pe care Fin presupusese că scria „suc". Balesh Kebap... vezi?

– Omar este Balesh, Balesh Kebap! exclamă Fin. *Shwaya,* Omar! Mic, spuse, subliniindu-și cuvintele cu un gest, îl cunoașteți?

Ei încuviințară de parcă și-ar fi dorit să nu-l fi cunoscut, încrederea în sine și grația profesională dispărându-le.

– Vă rog să-mi dați numărul lui de telefon. Are telefon?

Bărbații clătinară din cap în semn că nu și se întoarseră dinspre el. O zi propice tocmai ce se înnegurase și nu mai voiau să aibă de-a face cu Fin.

– *Shokran, shokran gazilan,* rosti Fin, lăsând un bacșiș generos pe tejghea.

15

Fin străbătea strada Regele Faisal, dând uitării pentru moment rana de la coapsă. Era plăcut afară, după căldura și intensitatea trărilor din prăvălia cu kebap a lui Omar. Urmărirea pistei kebapului fusese încununată de succes și aducătoare de satisfacții. Nu doar că descoperise identitatea lui Omar, ci aflase și afacerea lui. A-l găsi pe Farouk avea să fie doar o chestiune de timp, își zise, în momentul în care se împiedică de un bărbat care dormea într-un scaun așezat în mijlocul trotuarului.

– Îmi cer scuze, zise Fin automat.

– *Ma'alesh,* mormăi bărbatul fără să deschidă ochii, asigurându-l pe Fin cu un cuvânt că era iertat.

Lumea trecea fără să manifeste nici cel mai mic semn de interes, de parcă acceptau logica acelei alegeri a bărbatului în privința locului de odihnă.

Simțind că Fin încă stătea lângă el, bărbatul deschise ochii și îi întinse telefonul mobil.

– Suni, *sahib?* O liră egipteană pe minut, preț special pentru tine! Te rog, dă un telefon, ești bine-venit! Ești din...?

Fin încetase de mult să mai răspundă la astfel de întrebări. Bărbatul purta un costum elegant, de afaceri, cu cămașă și cravată, iar Fin observă un anunț scris de mână, lipit cu bandă adezivă de spătarul scaunului. Nu

putea traduce scrisul, însă nu se puteau confunda cifrele arabe: „0,50". Fin arătă spre anunț și îl întrebă pe bărbat dacă prețul nu era cumva cincizeci de piaștri[1]. Bărbatul își slăbi nodul la cravata și căscă de parcă era copleșit de plictisul unui univers în care erau necesare atât de multe explicații.

– Bineînțeles, *sahib!* Cincizeci de piaștri pentru sunat și cincizeci de piaștri pentru munca mea. În total, o liră egipteană. Serviciu superdelux pentru tine. Cinci stele.

Agită telefonul înspre Fin.

Fin luă telefonul și sună la Informații. Un scurt schimb de cuvinte cu un operator vorbitor de engleză confirmă faptul că nici un Omar Balesh nu avea numărul înregistrat.

Fin închise și puse telefonul, împreună cu o bancnotă în buzunarul de sus al sacoului antreprenorului tolănit, care mormăi din nou și ridică puțin mâna în semn de luare la cunoștință, înainte să se cufunde suspinând înapoi în brațele somnului.

În timp ce Fin pornea mai departe întrebându-se de cât bacșiș ar fi fost nevoie pentru a scoate adresa lui Omar de la bucătarii înspăimântați, un scrâșnet strident îi atrase atenția. Printre grămezile de moloz, învelitorile de plastic și pilonii metalici de susținere aparținând șantierului de construcții de lângă el, un motan de dimensiunile unui mic urs smulgea bucăți de blană și de piele de pe un mascul mai tânăr și mai pricăjit. Suprapopulația de pisici semisălbăticite din Egipt se bucura de o toleranță care nu se extindea și asupra altor animale vagaboande. Poate că era o amintire a semnificației lor faraonice sau

[1] Piastrul este diviziunea monedei naționale egiptene, lira. (n.red.)

influența Profetului Muhammad (pacea fie asupra Lui), care, se spunea, preferase cândva să-și taie șalul, decât să deranjeze o pisică adormită pe el.

Fin privi cum motanul atacat gheruia o suprafață verticală într-o încercare de evadare panicată. Dintr-odată, înțelese că, și dacă găsea adresa de acasă a lui Omar, acest simplu fapt nu reprezenta un răspuns la problemele care îl așteptau. Fin nu era vreun erou, știa bine asta. Era un fost jurnalist bețivan, cu prea puțini prieteni și fără nici o relație la poliția locală. Dacă năvălea de unul singur în locuința lui Omar, nu avea să scape de acolo doar cu niște zgârieturi și cu ghemotoace pierdute de blană. Tot ce putea face era să afle dacă Farouk era nevinovat și apoi să-l convingă pe Omar că pedepsele sale draconice erau îndreptate asupra persoanei greșite.

Menționase numele fetei. „Nira", spusese Omar. Nira Balesh. Undeva, într-un spital din Cairo, trebuia să se găsească o fetiță pe nume Nira Balesh, zăcând ca o pasăre rănită.

Fin zări o coadă de taxiuri parcate de partea cealaltă a străzii. Își croi drum prin traficul care ba pornea, ba se oprea. Văzând în Fin un potențial client, șoferii de taxi se apucară să-i atragă atenția în diverse feluri. Cu excepția unuia singur, toți șoferii șuierau, plescăiau din limbă, trimiteau bezele și îi făceau cu mâna. Excepția stătea nonșalant la ceva distanță de grup, arătos și, presupunea Fin, fiindu-i foarte cald în haina sa lungă de piele, de un maro atât de luminos, încât părea galben. Părul îi era sculptat ca în afișele din fața prăvăliilor bătrânilor bărbieri italieni din Dublin. Omul era atât de absorbit de îngrijirea și pilirea unghiilor, încât nu păru să-l observe pe posibilul client decât în momentul

în care privirea lui Fin era ațintită asupra lui. Îl privi la rândul său, încuviință din cap de parcă ar fi confirmat o înțelegere și se îndreptă spre el.

Fin se îndepărtă, dând să o apuce spre celelalte taxiuri, dar șoferul îi anticipă mișcarea și îi zădărnici evadarea făcând un pas grațios în lateral.

– „Autoritatea de transporturi din Cairo, anunță șoferul, luându-l pe Fin de braț și împingându-l spre mașină, le cere tuturor șoferilor de taxi să se comporte dovedind integritate și bune maniere, alegând ruta cea mai rapidă și taxând suma potrivită." Șoferul trase aer în piept, apoi adăugă: Acesta este codul Serviciului de Taxi din Cairo, din 1938, așa cum a fost scris de măreții englezi. Eu îmi duc viața conform acestui cod, stimate domn! Este ca familia mea, e ca religia mea. Vă rog, vă implor, permiteți-mi!

Șoferul deschise ușa mașinii cu un zâmbet atât de irezistibil de nesincer, încât urechile i se mișcară și o venă îi pulsă deasupra unui ochi. Spulberându-i-se hotărârea, Fin urcă. Șoferul închise portiera cu un gest ferm și se așeză pe scaunul din față, haina sa de piele scârțâind pe husa de plastic.

– Eu sunt Wafeeq. Iar dumneata ești...? întrebă, întorcându-se spre bancheta din spate.

Fin observă că ochii lui Wafeeq pluteau în umbre întunecate de extenuare, ca petele negre de pe coada unui păun. Oare nu dormea nimeni în orașul acesta?

– Eu sunt un tip grăbit care vrea să viziteze anumite spitale, spuse Fin. De fapt, toate spitalele din Cairo...

Se opri, observând că Wafeeq nu-l asculta. Șoferul era absorbit de contemplarea telefonului său mobil, care zăcea deschis și inert, ca un oracol adormit.

– Dumneata ești special. Wafeeq se întoarse din nou spre Fin. Văd asta, prietene, crede-mă! Noi, egiptenii, vedem lucruri, lucruri pe care nu le vei pricepe niciodată. Ești special și ești norocos, un om norocos. De ce? Îți voi spune de ce. Ești în taxiul meu, taxiul lui Wafeeq al-Sabaj, și eu te voi duce la Templul Babuinilor Sacri.

Se întoarse cu fața la volan.

Fin îl bătu pe umărul de piele tocită și repetă cererea de a fi dus la un spital, însă Wafeeq era de neclintit.

– Un tur, da? Un mare tur. Întâi, Templul Babuinilor, apoi, moscheea lui...

– Ascultă, prietene, nu mă interesează să mă duc la Templul Babuinilor Sacri sau la orice alt sit arheologic inexistent sau permanent închis, din cealaltă parte a orașului Cairo. Dacă dorești să mergi într-un asemenea loc, trebuie să o faci în timpul liber sau cu vreun alt fraier. Dacă vrei însă să rămân în mașina ta, atunci trebuie să mă duci la un spital ca să găsesc o fată. Mă înțelegi? întrebă Fin, deschizând ușa pasagerului.

– Pașa mă întreabă dacă înțeleg, răspunse Wafeeq întorcându-se din nou și cercetându-l pe Fin cu ochii săi de copoi. Bineînțeles că înțeleg! Vorbesc engleza, vorbesc germana, vorbesc rusa, vorbesc chineza. Multe limbi vorbesc. Dar când visez, este în limba inimii... Pașa caută o femeie?

– Nu, caut o fată dintr-un spital. Doar du-mă la un spital.

– Dacă pașa dorește să viziteze toate spitalele acestei mari națiuni ca să găsească o fată, o femeie, un băiat, mi-e totuna, îl voi duce. Dar, pe onoarea soției mele, trebuie să îi spun pașei că există multe spitale în acest mare oraș și fata pe care o caută pașa ar putea fi în oricare dintre ele.

Sunt prea multe: unele pentru cap, altele pentru stomac, unele pentru bebeluși, altele chiar pentru sâni – jur că e adevărat! Două, trei zile ar lua să le vedem pe toate, mai multe dacă e voia Domnului. Cairo e un oraș mare, foarte mare! Pașa ar trebui să viziteze un internet café și acolo va alege spitalele pe care să le viziteze.

Descumpănit de trecerea lui Wafeeq de la enervant la util, Fin era nesigur cum să procedeze. Nu încăpea îndoială că sugestia lui Wafeeq era mai practică decât planul său schițat în pripă.

– Bine, du-mă la un internet café în cincisprezece minute, fără mers la temple, fără scuze, și o să îți plătesc de două ori tariful.

Wafeeq încuviință solemn.

– Internet café în cincisprezece minute. Sunt sclavul tău, pașă! Poruncește-mi! Orice dorești, eu voi face.

În timp ce vorbea, telefonul se trezi la viață, răcnind cel mai nou succes din muzica pop egipteană. Wafeeq tăcu și permise cacofoniei de sunete să crească în intensitate înainte să ridice telefonul, cântând și el refrenul, iar apoi, cu aerul cuiva copleșit de responsabilități enorme, opri motorul, se lăsă pe spătar și răspunse.

Fin auzea o femeie strigând la celălalt capăt. Vorbăria ei deveni tot mai stridentă, iar Wafeeq îndepărtă telefonul de ureche și zâmbi înspre Fin. Nu spuse prea multe până ce vocea de la celălalt capăt nu își revărsă toată furia, apoi se îndreptă de spate și replică, gesticulând de parcă s-ar fi adresat unei mulțimi de mii de oameni ca un despot fascist. Se schimbară replici mânioase preț de câteva minute, șoferul uitând de Fin, apoi Wafeeq răcni o serie de ocări de rămas-bun și închise

telefonul. Îl privi pe Fin în oglinda retrovizoare și dădu din umeri.

– Probleme maritale? întrebă Fin ca să umple tăcerea.

– Ce vrea să zică pașa? răspunse șoferul, încruntându-se.

– Probleme cu căsnicia ta, explică Fin, dorindu-și să nu fi zis nimic.

– De ce să fie vreo problemă? Căsnicia mea e bună, ce te interesează căsnicia mea?

Era o notă de ostilitate în glasul său.

– A, nu, nu mă interesează, se bâlbâi Fin. Doar că vă certați, la asta mă referem. Nu intenționam să stau și să ascult. Eu intenționam să mergem, dar tu și soția ta strigați și...

– A, ha-ha-ha-ha-ha-ha, râse șoferul, scuturând capul și arătând spre Fin prin oglinda retrovizoare. Tu ești om special. Știam asta. Nu cu soția am vorbit, ci cu prietena. Un bărbat nu ar trebui să strige la nevastă, nu e corect... Oricum, soția mea trăiește în Alexandria, la trei ore de aici.

Fin scoase o bancnotă de cinci lire din portofel și o flutură prin spațiul dintre scaunele din față.

– Au mai rămas șase minute.

– Pașa face glumă, da? zise Wafeeq, întorcându-se dinspre bani. Tare amuzant, ești om amuzant, dar eu nu râd... Tariful dublu este douăzeci de lire.

– Mă crezi nebun? contraatacă Fin. Zece lire și nici un piastru mai mult!

– Îmi mănânci capul! strigă șoferul. De ce îmi mănâncă pașa capul? țipă el, reușind să facă acele vorbe să sune ca o întrebare adevărată. Capul meu nu e un hamburger de porc din America... este capul unui egiptean

care într-o zi va efectua *hajj* și își va curăța toate păcatele. Cincisprezece lire egiptene și îl voi duce pe pașă la un internet café în șase minute, altfel, fie ca zece mii de *jinn* să îmi devoreze *zobra!*

– S-a făcut, dar mai ai doar patru minute și jumătate... spuse Fin, tăindu-i-se vorba atunci când fu aruncat în partea cealaltă a mașinii într-o întoarcere dintr-o mișcare cu scrâșnit de roți, pomenindu-se apoi vârât între cele două scaune din față în momentul în care Wafeeq frână brusc pe partea cealaltă a străzii.

Wafeeq opri motorul și se uită la Fin cu o expresie de satisfacție profundă.

– Dacă pașa se uită în stânga, va vedea Palatul Internetului și Comunicațiilor al lui Mahmud, iar dacă pașa caută în portofelul său gras ca o fecioară în paradis, va găsi cincisprezece lire pentru șoferul său.

Dându-și seama că un protest ar servi doar la stingerea tăciunilor abia mocniți ai demnității sale, Fin îi înmână șoferului trei bancnote de câte cinci lire și ieși din mașină în timp ce telefonul lui Wafeeq reîncepu să-și interpreteze oribilul cântec.

Palatul lui Mahmud era format din doar două computere, o cabină telefonică grosolan construită și un birou la care stătea o femeie tânără. Aceasta privea concentrat un copilaș de câțiva anișori care avea una din mânuțe pusă în ghips galben. Femeia avea ochi mari și întunecați, sprâncenele fiindu-i ca niște fermoare negre. Nasul i se lățea în josul feței, despărțindu-i obrajii dolofani, de parcă i-ar fi ținut la distanță pentru a-i expune gura plină și frumoasă.

Resimțind privirea lui Fin ca pe o mână care o pipăia, ea își trase vălul în jurul feței și nasului. Se îndreptă spre cel mai apropiat calculator și, cu mâinile sale purtând complexe desene cu henna[1], tastă până ce se stabili conexiunea și limba de pe monitor se preschimbă ospitalier în engleză.

Fin se așeză și își așeză mâinile pe tastatura cu litere arabe, degetele mișcându-i-se automat peste taste și scoțând la iveală textul romanic ca și cum comunicarea dintre atingerea lui și mașinărie ar fi funcționat la un nivel mai profund. În treizeci de minute adunase numele și numerele de telefon ale principalelor spitale din Cairo. Scoase foaia la imprimantă și, cu lista în mână, se duse la cabina telefonică. Tânăra femeie îi observa mișcările fără nici o expresie pe chip, legănând copilul ca să adoarmă, cu un ritm încet și greoi, vălul albastru prefăcându-i chipul într-un oval strâns. Fin o privi atunci când ridică telefonul. Ea încuviință.

Formă primul număr de pe listă și aștepta. Nu răspunse nimeni. Neștiind sigur dacă formase corect sau nu, puse receptorul în furcă și încercă iarăși. Numără douăzeci de sunete de apel, apoi alte douăzeci, imaginându-și o asistentă vioaie, cu uniformă apretată, străbătând un coridor gol, venind să îi răspundă la întrebări. Aștepta. Nimic. Puse iar receptorul în furcă și mai încercă o dată, încet și metodic, rostind cifrele cu voce tare în timp ce apăsa fiecare buton. Se răspunse la telefon înainte de primul sunet de apel, dar, auzind o voce străină, persoana de la celălalt capăt închise. Blestemând, Fin încercă din

[1] Plantă din care se extrage o substanță cu diverse tente de roșcat, folosită pentru vopsirea părului și a pielii încă din Egiptul Antic. (n.red.)

nou, avântându-se într-un amestec grăbit de arabă și engleză. Resursele sale se epuizară rapid și eforturile sale de comunicare scăzură până la o repetare demoralizată a numelui fetiței până când i se închise iarăși.

Frustrat, Fin lăsă telefonul și se îndreptă spre ușă, arătându-i femeii, cu degetele la distanță de un milimetru unul de celălalt, cât avea să fie plecat. Un grup de douăzeci sau treizeci de tineri și tinere treceau în pas săltat, sporovăind și râzând. Oamenilor din Cairo părea să le placă mulțimile, cugetă Fin. Avea o teorie, cum că această tihnă oferită de mulțime era efectul existenței atât de multor vecini, nu doar persoana care locuia în dreapta sau în stânga, ci lumea de mai sus, de mai jos, din aceeași clădire sau chiar de pe aceeași stradă. Vecinii aveau un statut special. Ca și rudele, erau oameni pe care Dumnezeu îi menise să îți umple viața și trebuiau tratați cu deosebită grijă și cu mult respect. Fin oftă. Probabil că romanța situația, poate era doar o consecință a faptului că locuiau în orașul cel mai dens populat de pe Pământ. Poate că acel confort pe care îl percepea Fin era doar un mecanism de supraviețuire, o toleranță necesară, și nu o plăcere a gregarității.

Mulțimea de tineri trecu și Fin observă că Wafeeq era încă acolo, sprijinit de taxi, fumând o țigară. Se îndreptă spre el, cu o idee care i se formula în minte pe măsură ce se apropia. Lui Wafeeq îi sună telefonul și răspunse la al treilea acord teribil, gângurind seducător în microfon; schimbul de replici se preschimbă în chicoteală și în ceva ce părea, cel puțin după ton, să fie șoapte obscene. Fin se jenă și voi să se întoarcă în cafenea, însă, de fiecare dată când dădea să plece,

sprâncenele lui Wafeeq îl chemau înapoi. După câteva minute și o gamă întreagă de gesturi falice obscene, Wafeeq închise telefonul. Suspină teatral.

– Soția ta? În Alexandria?

– Alexandria. Da, ai dreptate. Dar nu soția mea. O altă femeie, o iubită, frumoasă... imensă, ca marea din Alexandria. Ar trebui să vizitezi Alexandria, sunt cele mai frumoase plaje din lume. Te voi duce acolo acum, știu un hotel foarte bun.

– Nu vreau să mă duc în Alexandria, răspunse Fin. Am nevoie de ajutorul tău. O treabă importantă.

– Sunt slujitorul tău, răspunse Wafeeq.

– O să iasă bani, spuse Fin, sperând să îi capteze atenția.

– Banii nu sunt importanți, pașă! Tot ce îmi doresc e să te slujesc, răspunse șoferul aruncând o privire la telefon.

– Mulțumesc, zise Fin fără convingere. Trase adânc aer în piept și adăugă: Caut o fată. Numele ei este Nira, Nira Balesh. A fost lovită de o mașină. Vreau să știu la care spital e, dar nu mă pot face înțeles la telefon. Douăzeci de lire egiptene, dacă o găsești.

– Cincizeci, răspunse Wafeeq, părând absorbit în îndepărtarea cuticulelor de la unghii cu cheia de la mașină.

– Pentru ce? ceru Fin să afle.

– Pentru orice dorește pașa, răspunse Wafeeq privindu-l pe Fin în ochi.

– Îți voi plăti treizeci și cinci de lire egiptene, răspunse Fin automat, fără să-i mai pese dacă Wafeeq era de acord.

– Sunt sclavul pașei.

Șoferul încuie mașina și îl urmă pe Fin în cafenea.

Wafeeq își puse mâna pe piept și se înclină cu sinceritate sentimentală în fața femeii cu văl albastru. O salută de parcă ar fi așteptat întreaga viață să o întâlnească – și imediat se lansară într-o conversație animată. Fin presupuse că discuția lor se referea la căutarea lui, însă, când văzu că femeia zâmbea, ba ascunzându-și cu șalul, ba dezvelindu-și chipul, înțelese că fusese uitat. Începu să se fâțâie și să tușească discret. Wafeeq și femeia îl ignorară și, după câteva minute, ea încerca haina lui Wafeeq, râzând și admirându-se într-o oglinjoară de alamă pe care Wafeeq o scosese brusc din buzunar, ca dintr-un toc, rostind cuvântul „revolver". Fin tuși zgomotos de două ori, dar nu reuși să-i atragă atenția lui Wafeeq, așa că îl prinse de braț și îl conduse spre cabina telefonică.

– Te rog, Wafeeq, nu am mult timp la dispoziție!

Fin arătă spre telefon.

– Ah, pașă, viața e plină de întorsături ca fuga unui iepure, răspunse Wafeeq drept explicație. Această femeie, doamna Mahmud, o cunoaște pe sora unei prietene.

– Altă fată din Alexandria? întrebă Fin întinzându-i receptorul.

– Nu, nu, pașa e confuz. O altă femeie. Prietena cu care am vorbit la telefon, ea e din Alex', și soția mea, de asemenea, e din Alex', însă prietena a cărei soră este amica acestei femei e din Gizeh. E prea dificil în engleză.

Puse receptorul în furcă.

– E dificil în orice limbă, zise Fin într-o doară.

– Pașă?

– Ai atât de multe prietene, explică Fin.

– Da, da, e adevărat... și doar datorită frumuseții mele. Înainte să fac taximetrie, tundeam femei. În așa ceva, trebuie să ai mintea destupată, tot timpul destupată. Când o femeie îți dă puterea să o faci frumoasă, mărturisi el, îți încredințează secretele ei și, dacă tu deții secretele femeilor, ele trebuie să îți dea dragostea lor. Pentru multe femei, eu sunt victima iubirii lor.

– Da, ei bine, felicitări! Acum te rog să suni la spital.

– Viața e grea, pașă, insistă Wafeeq clătinând din cap. Iar femeile sunt plăpânde și frumoase. Îți voi spune un secret, adăugă șoferul punând o mână pe umărul lui Fin. Sunt faimos pentru felul cum fac dragoste.

Fin îl întrerupse:

– Te rog, Wafeeq, fata!

Luă mâna lui Wafeeq de pe umărul lui și îi poziționă degetele pe receptorul telefonului.

– Nu-i nevoie, răspunse Wafeeq, punând la loc receptorul și scoțându-și telefonul mobil. Am telefon. Uite, are video!

Apăsă un buton și cântecul pop își reîncepu melodia enervantă. Wafeeq ținu ecranul de mărimea unui timbru în dreptul ochilor lui Fin; o femeie de mărimea unei furnici zdravene făcea piruete purtând șalvari și sutien. Fin se întoarse dinspre telefon, copleșit de o epuizare lipsită de speranță și de conștientizarea faptului că refrenul viral al acelui mobil i se insinuase deja în minte. Se prăbuși în cel mai apropiat scaun.

– Nu fi trist! Îți spun eu, pașă, pe această fată, pe această domnișoara Balesh, dacă știi unde e, o vom suna chiar acum. Vom folosi telefonul meu personal. Dar, dacă nu știi unde e, nu putem folosi telefonul; nici pe

al meu, nici pe acesta din cafenea. Trebuie să folosim el-internet.

Wafeeq traversă camera şi se puse în faţa unui calculator.

– Crede-mă, e mai bine! Îşi pocni degetele cu o satisfacţie exersată. Jur pe onoarea soţiei mele!

Wafeeq începu să bată la calculator, degetele mişcându-i-se pe tastatură cu o viteză impresionantă.

– Ai mai făcut chestia asta? îl întreba Fin.

– Bineînţeles! Am găsit multe, multe femei pe el-internet. Este sigur că voi găsi o fetiţă.

Fin rămase în scaunul pe care se aşezase şi privi reflexia de un albastru rece a monitorului cum lucea pe faţa şoferului. Îşi sprijini capul de peretele din spatele lui şi, legănat de încăperea întunecată şi de percuţia delicată a tastelor, adormi treptat.

16

– Pașă, pașă!

Fin se simți scuturat blând dintr-un vis plin de evenimente, simțurile fiindu-i benefic cuprinse de aromă de mentă. Deschise ochii și îl descoperi pe Wafeeq stând în fața lui cu o ceașcă aburindă de ceai.

– Ai dormit jumătate de oră, pașă! Desigur, tu poți dormi toată noaptea și toată ziua, fiindcă n-ai nimic altceva de făcut în afară de a-i mulțumi lui Allah pentru marile tale bogății. Dar la ce se va gândi Mahmud dacă se întoarce și îl găsește pe pașă singur, dormind în aceeași cameră cu frumoasa și tânăra lui soție, ei?

Șoferul îi făcu cu ochiul lui Fin și apoi traduse pentru soția lui Mahmud, care îl plesni ușurel peste umăr cu o intimitate care îl surprinse pe Fin.

– Căci eu, eu nu pot aștepta aici. Trebuie să plec. E o femeie în Heliopolis...

Fin se frecă la ochi. Se ridică și își pipăi buzunarele. Acolo unde ar fi trebuit să se afle portofelul nu mai era nimic. Se scotoci peste tot și, văzându-i pe Wafeeq și pe femeie zâmbindu-și, îl năpădiră bănuielile. Se lăsă în patru labe, mormăind că îl avea atunci când se culcase, și căută gălăgios pe sub scaun. Wafeeq îl bătu pe Fin pe umăr și arătă spre masă.

– A căzut pe jos în timp ce dormeai. Frumoasa doamnă l-a ridicat și l-a pus lângă tine. E ud, pașă! Banii unui bărbat ar trebui să fie uscați.

Fin ridică portofelul. Era încă umed, dar banii erau acolo. Fin îl împinse înapoi în buzunar, cu o senzație de vinovăție.

– Vino, bea-ți ceaiul! Și apoi să mergem, îi ceru Wafeeq.

Fin suflă în ceai și sorbi cât putu de bine. Femeia insistă să nu se grăbească. Nu era nici un zor. Însă, văzând nerăbdarea lui Wafeeq, ea luă ceaiul și turnă jumătate din el în farfurioară și apoi iarăși în pahar. Nu se vărsă nici un strop, iar când Fin atinse cu buzele lichidul, descoperi că temperatura ajunsese la acel moment trecător de perfecțiune, ca o baie desăvârșită. Luă o gură. Era dulce ca al lui Khayam, însă fierbinte, aproape negru, cu o tulpină de mentă care ieșea din lichidul concentrat ca o plăntuță dintr-un sol bogat.

Fin ridică privirea dinspre ceai și o zări pe femeie trăgând cu ochiul la Wafeeq.

– Ai reușit... ai găsit-o pe Nira? întrebă Fin, însă Wafeeq se dusese la ușă și se uita îngrijorat la stradă.

– *Bahdein.* Mai târziu vorbim, acum plecăm!

Era agitat, ștergându-și buzele cu o batistă, aranjându-și cămașa.

Fin își bău ceaiul până când ultimul rest siropos i se prelinse în gură. Punând jos paharul, o întrebă pe femeie cât îi datora pentru utilizarea internetului, însă ea scutură din cap și rosti încet câteva cuvinte.

– Ce spune? îl întrebă Fin pe Wafeeq. Poate să repete, mai rar?

– N-avem vreme pentru mai rar. Vino, o să îți zic afară, insistă Wafeeq, grăbindu-l pe Fin spre ușă. I-am

spus că tu cauți o fată care e bolnavă, un copil, bine? Ea îți dorește să te binecuvânteze Allah cel Atotputernic.

Fin se întoarse să-i mulțumească femeii, însă ea îi zâmbea micuței oglinzi de alamă pe care probabil că i-o dăduse Wafeeq în dar, băgând șuvițe de păr înapoi sub văl.

– Să mergem, pașă! Ai adus destul noroc acestei femei.

Wafeeq era clar ușurat să regăsească hărmălaia de pe strada Regele Faisal. Zâmbi larg, apoi izbucni în râs, lovind un capac de sticlă aruncat pe trotuarul prăfuit în timp ce se îndepărta de Palatul Internetului al lui Mahmud.

– Lila este foarte bună.

– Cine? întrebă Fin.

– Soția lui Mahmud, preciză Wafeeq, oftând.

Fin era de acord.

– Da, ce amabil din partea ei să refuze banii, foarte amabil...

Când auzi de bani, Wafeeq se trezi din reverie și se opri brusc, făcând un bătrân să se lovească de el.

– *Ibn el-homar!* înjură bătrânul.

Fin zâmbi, știind că Wafeeq era numit fiu de catâr.

– *Inta sharmoot... gildak khishin awee,* replică Wafeeq, pornind mai departe.

Câțiva trecători pufniră și bătrânul își manifestă furia, agitându-și bastonul și strigând.

– Cum i-ai zis? întrebă Fin, prinzându-l din urmă pe șofer.

– Nu pot spune în engleză... O prostituată masculină cu piele aspră... și la jumătate de preț, răspunse Wafeeq, apoi se opri și îl prinse pe Fin de încheietură.

– Lila îți refuză banii, dar eu nu refuz bani, pașă! Trebuie să îmi plătești treizeci și cinci de lire egiptene.

– Cele treizeci și cinci de lire erau pentru a găsi fata, replică Fin.

– Dar am găsit-o! Cu calculatorul am găsit-o. Atât de multe femei am găsit și am sărutat și le-am iubit pe el-internet! Crezi că nu pot găsi o fetiță într-un spital când pașa îmi dă și numele ei? Această fată, Balesh, este la spitalul Mostashfa Boulaq el-Aam. Piciorul ei e rupt în multe locuri, pe partea stângă, dar totul va fi bine, *el-hamdelillah!*

– Ești sigur?

– Bineînțeles! O asistentă cu un glas ca mierea de albine mi-a spus că oasele ei sunt sănătoase și, *el-hamdelillah,* părțile rupte se vor lipi la loc.

– Ești sigur în legătură cu spitalul? insistă Fin.

Wafeeq răspunse că, dacă greșea, fie ca pielea să îi putrezească și corpul său doar carne vie să fie frecat cu o substanță care lui Fin nu-i era cunoscută.

Fin scoase două bancnote de douăzeci de lire și le întinse șoferului, care le băgă în portofelul său cu o satisfacție imensă și cu o mângâiere drăgăstoasă. Scoase restul de cinci lire ca să i-l dea lui Fin.

– Pașa știe cum să ajungă la Mostashfa Boulaq?

Fin clătină din cap în semn că nu.

– Voi lua un alt taxi. Tu n-ai timp; tu trebuie să ajungi la... Heliopolis, nu-i așa?

– Mă duc mai încolo la Heliopolis, răspunse Wafeeq. Acum te voi duce la Boulaq, fără bani, pe gratis, spuse, băgând la loc bancnota de cinci lire în portofelul său. Poate că astfel Allah cel Milostiv îmi va ierta multele păcate.

17

Călătoria spre spital a fost punctată cu niște schimbări bruște de bandă, în fața unui camion al armatei, a unei căruțe trase de un măgar enervant de încet și a tipicei provocări letale venite din partea unui microbuz – nimic altceva decât succesiunea obișnuită de experiențe vecine cu moartea ale unei călătorii cu mașina prin Cairo. În timpul ultimei manevre, Fin sugeră ca Wafeeq să dea uitării apelativul „pașă" și să i se adreseze pe nume. Wafeeq mormăi ceva și tăcu până ce oprirră în fața spitalului. Când Fin trăgea de mânerul de metal, cam slăbit, al portierei, Wafeeq se întoarse către Fin.

– Această fată, Nira, este o copilă, nu? zise el.

Fin încuviință din cap.

– Are mai mult de zece ani?

Wafeeq se uită la Fin, provocându-l să îi întâlnească privirea.

Fin spuse că nu știa, dar că probabil avea mai mult de zece ani.

– Foarte tânără fata asta, nu crezi? Iar pașa îi cunoaște familia?

Fin zise că-i întâlnise tatăl, dar nu și mama.

– Poate că pașa îi va telefona? Wafeeq îi oferi telefonul. Împreună faceți o vizită. E mai bine, nu?

Fin ridică din umeri și zise că nu era mai bine și că, oricum, nu avea numărul de telefon al lui Omar.

– Înțeleg, desigur, murmură Wafeeq, clătinând din cap. Se întoarse, punându-și ambele palme pe triunghiul de plastic crăpat din centrul volanului. Nu e bine ca tu... din Vest, să vizitezi fete tinere, spuse, trăgând cu degetele de husa decolorată cu imprimeu de leopard a volanului. Dacă îi cunoști părinții sau sunteți vecini, sau ei sunt familia ta nu e problemă. Acum îl privea direct pe Fin, în oglinda retrovizoare. Însă această fată e o copilă. Nu-mi place.

Fin dădu drumul mânerului ușii și încercă să-i descrie lui Wafeeq ce voia de la fată. Doar vorbindu-i, explică el, putea afla adevărul despre accidentul ei. Wafeeq analiză cuvintele lui Fin, cu bărbia în piept, cufundat într-una din tăcerile arabe pe care Fin învăța în sfârșit nu doar să o accepte, ci să o trăiască.

Wafeeq plesni brusc volanul cu palma.

– Vrei ca eu să cred că inima ta e albă? O fac, cred că inima ta e albă! Însă crezi că *ei* vor crede?! exclamă el. Nu. Pentru doctori, pentru asistente, pentru lumea din spital inima ta va fi neagră și ei nu vor permite așa ceva. Ca să vorbești cu fata, trebuie să o vizitezi cu tatăl său sau trebuie să fii doctor, altfel... Wafeeq închise ochii și îi frecă de parcă ar fi încercat să șteargă imagini cumplite. Tu nu ești arab, pașă! Lumea va crede că vrei mai mult decât să vorbești cu fata... că vrei să îi iei onoarea... Sunt bărbați care fac asta în țara ta. E adevărat, ți-o jur! Citesc asta în ziar în fiecare săptămână. Oamenii vor crede că ești un astfel de bărbat și se vor mânia.

– Nu e așa. Vreau doar să vorbesc cu ea, răspunse Fin, deschizând portiera.

– Bineînțeles, te cred! Allah să te aibă în pază, frate! Eu nu pot rămâne. Dacă apare vreo problemă, egipteanul e cel care va suferi... mereu se întâmplă așa. Mă duc în Heliopolis. Am o femeie, o prietenă, foarte frumoasă...

Tăcu în momentul în care Fin coborî din mașină.

Era o ușurare să te găsești afară, să simți căldura nopții. Însă, după câțiva pași, aerul era plin de duhoarea putredă a canalelor care traversau în zigzag zonele moderne ale orașului. Era prea întuneric ca să vadă apa, dar Fin știa că era acolo, plină de mâzgă, de leșuri umflate de câini și de mormane nemișcate de gunoaie. Se îndreptă grăbit spre ușile slab luminate ale spitalului, cu avertismentul lui Wafeeq repetându-i-se în minte.

Spitalul era mare și aglomerat, zgomotos și haotic, chiar și acum, la începutul nopții. Totul era alb și strălucea, având o arhitectură în linii curate și drepte și un miros reconfortant de dezinfectant, atât de puternic, încât Fin îl simțea pe piele. Doctori treceau zoriți, purtând halate albe și încălțări zgomotoase; mame stăteau așezate pe jos, sprijinite cu spinarea de pereți, ținând copii în brațe, arătând de parcă ar fi stat acolo de zile întregi și de parcă se așteptau să mai stea tot pe atât. O mulțime compactă hărțuia trei femei plictisite aflate la recepție, în spatele unui birou masiv. Oamenii se înghionteau și se împingeau, asudau și cereau să fie ascultați. Fin trecu pe lângă biroul de recepție și o apucă de-a lungul coridorului. Se alătură unui grup zgomotos de medici tineri, care tăcură atunci când se înghesuiră într-un lift, într-o conformare lipsită de efort ce sugera rutina. Nu era loc și pentru Fin în masa solidă de corpuri, dar, văzându-l izolat, îi făcură amabili loc, dându-se la o parte câțiva centimetri într-o parte și în alta, ca

albinele dintr-un stup. Liftul se opinti și porni să urce cu zdruncinături, fața lui Fin fiind îngropată în haina moale și albă a persoanei de lângă el, care mirosea a tămâie și a transpirație.

Lipit de ceilalți pasageri precum curmalele într-un pachet, Fin nu avu de ales și trebui să coboare atunci când medicii descinseră la etajul doi. Îi urmă în lungul unui coridor aglomerat, întrebându-se unde anume să își înceapă căutarea, observând că toți doctorii purtau pantaloni pe sub halatele albe, în timp ce el defila într-o *galabeya* ieftină.

Fin rămase în urmă, prefăcându-se că citea un avizier, până când medicii se înghesuiră printr-o ușă veche, maro, cu o mulțime de așchii sărite la bază, acolo unde sute de lovituri de picior o deschiseseră cu forța. Fin se apropie de ușă, oprindu-se în dreptul ei cât să arunce o privire înăuntru în timp ce se închidea. Era un vestiar. Fin patrulă în sus și-n jos pe coridor, încercând să pară că se găsea acolo dinadins și just, cu mâinile la spate, cu capul plecat, ca un om care cumpănea asupra unei decizii vitale.

Doctorii reapărură iute, foarte arătoși, cu pantaloni largi, călcați la dungă, cămăși viu colorate și mocasini răsunători. Când ultimul medic trecu de el, Fin deschise ușurel ușa vestiarului și se grăbi spre toaleta de acolo. Exista un spațiu lat de un deget între ușă și peretele fragil, genul de spațiu care l-ar fi deranjat dacă ar fi vrut să folosească toaleta, însă care acum servea scopului său. Câțiva medici stăteau de vorbă în timp ce se schimbau în sau din halatele lor albe ori veșmintele chirurgicale. Își aranjau părul, foloseau creme, uleiuri, pieptăn. Își depozitau hainele și echipamentele în dulăpioare zgomotoase

de metal, unii le împătureau, alții preferau să le facă rapid ghemotoc. Camera era plină de mirosuri masculine, prosoape vechi, ulei de păr, corpuri obosite, nori de deodorant. Un bârlog de animale într-o lume antiseptică.

Fin rămase în așteptare. Intră un bărbat, zâmbind, mai degrabă african decât egiptean, cu o barbă în curs de încărunțire și cu ochi blânzi. Amănunt mai important, avea înălțimea și constituția lui Fin. Bărbatul se apropie de un dulăpior și se schimbă vioi din halatul alb și pantaloni în haine chirurgicale. Scoțându-și ceasul și încuind dulăpiorul, ieși din vestiar fără să arunce măcar o privire în oglinda cea mare care îi fascina într-atât pe colegii lui.

Când vestiarul se goli, Fin se furișă afară și forță încuietoarea fragilă a dulăpiorului chirurgului cu vârful pixului său. În momentul în care ușa de metal subțire se deschise, apărură două fotografii. Două fete zâmbitoare, poate gemene, la absolvirea școlii, iar sub ele o egipteană cu față ovală, zâmbind cu dragoste nețărmuită într-o rochie cu imprimeuri în stilul anilor 1970. Fin băgă mâna în dulăpior și luă pantalonii bărbatului din cârligul lor bont, îmbrăcându-i pe sub *galabeya*. Erau calzi, precum străzile și zidurile de afară, amintind vag de trupul chirurgului. Fin închise cureaua bărbatului mai strâns cu o gaură decât locul ei obișnuit și, în timp ce se gândea la chirurgul cu barbă, cu chipul mai oacheș și mai lătăreț decât al lui, cu gemene zâmbitoare și o soție iubită, simți o emoție tăcută, pornind de la diferențele și asemănările dintre ei, umplând spațiul dintre cele două găuri ale curelei.

Un portofel se balansa în buzunarul de la șold, un pendul al vinovăției care se mișca odată cu Fin. Îl scoase

și îl puse la înălțimea feței, pe raftul din dulăpior. Privi în spate. Nu era nimeni acolo, în afara prosoapelor umede și a stării sale de disconfort furtiv. Scoase din propriul portofel o bucată de hârtie, o chitanță, și, cu pixul său care între timp se crăpase, scrise un bilețel de scuze. Sprijini bilețelul de portofelul medicului, îl reciti și strecură câteva bancnote dedesubt. Dădu să ia cămașa chirurgului, dar se răzgândi, ridicându-și *galabeya* și îndesând-o în pantaloni. Materialul în plus necesită lărgirea curelei până la gaura preferată a chirurgului, iar aceasta îl mulțumi pe Fin. Părea un semn bun. Își puse halatul alb, își netezi părul și ieși din vestiar, savurând mirosul aftershave-ului chirurgului, care persista ca o amintire de hainele împrumutate.

În vreme ce străbătea coridorul pe care nu se găsea decât un tânăr tremurând din toate mădularele, îmbrăcat într-o *galabeya* de un gri palid și sprijinindu-se de suportul metalic al perfuziei sale intravenoase, Fin își dădu seama că îi plăcea ceva legat de spitale. Pustiul sclipitor îi oferea spațiu pentru a gândi, podeaua lustruită reflecta ușile galbene și verzi ca un lac tulbure, dar liniștit. Îi erau dragi luminile fluorescente care se adunau preț de o clipă nestatornică pe tensiunea de suprafață a podelei lustruite. Îi plăcea plesnetul scos de pantofii săi ieftini de plastic. Spitalele reprezentau un rai al echilibrului și al seninătății acolo unde a fi rupt, defect sau cu lipsuri constituia condiția intrării, garanția îngrijirii necondiționate. Era o atmosferă care îi prindea bine lui Fin.

Se gândi la copila Nira, la piciorul zdrobit care, fără îndoială, se adăuga handicapului mărimii sale. Avea să fie chiar mai mărunțică decât tatăl ei? Și, lucru mai important, unde se afla? Putea să o caute la Reanimare, raționă

el, însă apoi se răzgândi. Dacă se găsea la Reanimare, era improbabil să fie capabilă să stea de vorbă cu el. Avea să își înceapă căutarea în secția pentru copii, la Pediatrie. Fin se apropie de o femeie cu un halat alb, de medic, și cu un batic negru pe cap. Aceasta își punea un stetoscop în buzunar.

– Salonul de Pediatrie? întrebă el.

Doctorița aruncă o privire la părul lui neîngrijit și apoi arătă în josul coridorului. Fin încuviință cu o înclinare a capului și îi urmă indicațiile. Vreo șase anunțuri în arabă ar fi putut indica diversele secții, însă pentru Fin ele nu spuneau nimic. Instinctele sale insistau să o ia pe coridor la dreapta, un traseu a cărui uniformitate prelungă era întreruptă doar de o bucată lipsă din șirul de lumini albe-albăstrui, fluorescente. Fin o luă la stânga. Când era vorba de orientare, se putea baza pe faptul că instinctul său greșea. Se opri și ciuli urechea. Copiii erau gălăgioși, se gândi el, auzind doar sunete de adulți și zgomot de pași. Merse mai departe. Poate că doar copiii sănătoși erau gălăgioși. Era pe cale să se întoarcă, când văzu un dreptunghi albastru de hârtie prins de peretele lucios, ceva mai încolo pe coridor. Era un desen cu un curcubeu, făcut de „Sulima, 8 ani". Fin zâmbi. Copiii întotdeauna desenau curcubeie – chiar și aici, aproape de deșert, unde curcubeul era atât de rar. Nu doar pentru că ofereau ocazia de a pune laolaltă toate culorile disponibile, într-un singur arc cuprinzător, deși și acesta era un motiv suficient de bun; ci întrucât curcubeul reprezenta dovada că ceva din lumea magiei era adevărat în mod demonstrabil.

Mai în josul coridorului, găsi alte desene – cămile butucănoase cu picioarele ca bețele, care ar fi putut fi cai,

palmieri cu frunze jubilant de verzi, cai care ar fi putut fi cămile, tancuri care ar fi putut fi cămile, flori, case și avioane triunghiulare de război care scuipau flăcări roșii. Fin știa că se apropia și, când se găsi în fața unei uși de un albastru intens, ca partea cea mai profundă a unui cer perfect, știu că găsise salonul copiilor.

Fin intră pe ușile masive într-o secție mare, întunecoasă, în care se găsea câte un rând de paturi de-a lungul fiecărui perete și o soră în uniformă apretată, șezând într-o aură singuratică de lumină. În fiecare pat stăteau copii, unii bandajați, alții dormind. Era prea târziu pentru desenat curcubeie, însă o masă din mijlocul camerei oferea un morman de creioane colorate și hârtie. Exista o chintesență a bolii în acea încăpere, candoarea copiilor intensificând atmosfera de suferință. Fin se apropie de asistenta care stătea pe scaunul său tare la capătul salonului. Schimbă saluturile necesare și întrebă de Nira Balesh pe un ton despre care spera că avea să transmită autoritate medicală. Sora se ridică și îl conduse înapoi spre ușile albastre, arătându-i patul de vizavi, unde se afla o fată, cu un picior în ghips, suspendat. Sora luă un clipboard de la capătul patului, i-l dădu lui Fin și se duse cu pas apăsat înapoi spre scaunul său.

Fin privi fata. Nu putea să fie cea pe care o căuta; era o făptură frumoasă și delicată, deja cu un cap mai înaltă decât Omar.

– Nira Balesh? strigă spre sora care se îndepărta, glasul său stârnind ecouri prin tot salonul.

Sora se întoarse brusc și îl măsură pe Fin din cap până în picioare, sprâncenele ridicându-i-se pe frunte de parcă ar fi încercat să evadeze de pe chip. Duse cu severitate un deget noduros la buze, scoțând un sunet precum aerul

care scapă dintr-o anvelopă spartă, după care dădu din cap în semn de încuviințare.

Nira era trează, fără vlagă, privind țintă ventilatorul din tavan care se răsucea lent, neuniform. Fin aruncă o privire profesionistă peste clipboard și văzu că fata avea aceiași ochi mari, de chihlimbar, ca tatăl ei. Din fericire pentru ea, aceasta era singură trăsătură evidentă pe care o moștenise de la Omar. Pielea îi era palidă, cu transparența adusă de șoc, iar în brațe avea un iepure de pluș uzat de la atâtea îmbrățișări, cu urechi mari și clăpăuge care îi cădeau peste gât. Pe un ton cât se putea de liniștitor, Fin îi zise fetiței că era doctor și o întrebă dacă înțelegea engleza.

– *Shwayya* – un pic –, zise ea uitându-se atent, în căutarea oricărei posibile neplăceri medicale.

Fin îi prinse încheietura, într-o mimare blândă a unei examinări.

– Piciorul tău? A fost mâncat de un crocodil? întrebă Fin, imitând fălcile cu un zâmbet abia schițat.

Fata mai că zâmbi la rândul ei, dar clătină din cap.

– Mașină, murmură ea.

Sub privirile lui Fin, fetița arătă pe cearșaful alb, apretat de pe pat, cu două degete subțirele de la mâna dreaptă, cum ea mersese pe stradă, iar cu mâna stângă, făcută pumn, își izbi cu putere degetele micuțe și vulnerabile, lăsându-le chircite și nemișcate pe așternut, în timp ce pumnul porni mai departe și dispăru de pe pat. Ceva din această explicație în pantomimă transmitea nedreptatea accidentului cu o forță mai mare decât furia spectaculoasă a tatălui său.

Fin își feri privirea, simțind că i se umezesc ochii. Observă că asistenta se uita insistent la picioarele lui,

murdare și încălțate cu sandale ieftine de plastic. Se întoarse spre Nira.

– Nira?

Ea îl privi fără să îi răspundă.

Fin mișcă pumnii în sus și în jos în ceea ce nădăjduia să fie semnul universal pentru condusul unui automobil. Arătă spre sine.

– Cine conducea mașina?

Ea nu răspunse.

– Eu eram?

Ea dădu din cap în semn că nu.

– Era un *rahgel*, bărbat, sau *sitt*, o femeie?

– *Rahgel*, șopti ea.

Fin așeză mâna paralel cu capul său și o lăsă să coboare, ilustrând chestiunea înălțimii.

Ea nu înțelese.

– El era *shwayy*, mic?

Ea zâmbi vag.

– Tata? șopti, ridicându-se puțin în capul oaselor.

Fin clătină din cap.

– Nu, nu vine tata. Nu acum, dar în curând – *bahdheine*.

El schiță un zâmbet, încercând să ascundă neadevărul spuselor sale.

Își puse apoi palma în fața burții, strâmbându-se în încercarea de a ilustra o obezitate ca de desene animate. Fetița clipi, dar nu avu nici o altă reacție. El luă o pernă din patul gol de alături și o împinse sub halatul de doctor, prefăcându-se că se afla la volan. Nira chicoti și, în timp ce conducea prin aerul de spital, lui Fin i se păru că ea înțelesese în sfârșit întrebarea. Nu, scutură ea din cap, șoferul nu era gras. Nas mare? Fin alungi un nas imaginar de pe chipul său. Nu știa. Haine? Fin prinse halatul

său alb și trase de pantaloni. Copila înălță din umeri și păru subit obosită de acel joc. Se uită la piciorul vătămat, gemu și se foi în pat de parcă ar fi încercat să scape de ghips. Asistenta medicală, care privise pantomima lui Fin cu o suspiciune crescândă, se ridică de pe scaun și netezi materialul rigid al uniformei sale. Fin zâmbi stăruitor, implorând copilul să aibă răbdare. Asistenta făcu cu mâna pentru a-i capta atenția. Fin se întoarse cu spatele la femeie și se scărpină în cap, concentrat. Nira strigă cu entuziasm, arătând spre capul ei.

– *Araa'*, rosti ea, mângâindu-și părul.

Nira arăta spre părul ei și repeta acel cuvânt. Fin căută în privirea de chihlimbar a fetei un înțeles pe care nu-l putea descifra, încercând să ignore chirăitul păsăresc al asistentei care acum stătea în spatele lui, trăgându-l de mânecă. Nira repetă cuvântul, ridicând vocea de entuziasm.

– *Araa', araa'!*

Asistenta îl bătu agresiv pe Fin peste umăr. El se întoarse către femeie.

– *Yallah imshi,* se răsti cât de amenințător îndrăzni, sperând ca ea să îl lase în pace.

Însă asistenta nu se intimidă, comandându-i pe un ton scăzut, dar aspru și arătând cu degetul spre ușă. Nira tăcu, speriată de autoritatea exprimată de asistență. Fin încercă să fie fermecător, implorând-o pe femeie să mai aștepte câteva minute, însă ea nu făcea nici un compromis, trăgându-l de halat și arătând spre picioarele lui prăfuite și spre părul neîngrijit. Fin se pomeni condus, apoi aproape târât spre ușă. Scutură mâna asistentei de pe el și șuieră „*Teezak hamra*", nesigur de înțelesul precis al expresiei, dar amintindu-și că era ceva obraznic.

Oricare i-ar fi fost înțelesul adevărat, umplu paharul pentru asistentă, care ieși în fugă din salon. Fin se întoarse la Nira. Fata avea ochii căscați de uimire și chicotea în spatele mâinilor sale delicate.

– *Araa'?* repetă Fin, arătând spre sine.

Fetița clătină din cap și încă o dată își trecu mâna peste lenjeria de pat. Arătă spre capul ei, spunând *„Araa', araa'"*.

Poate că șoferul mașinii o trăsese de păr? Era posibil să fi încercat să o răpească? Nira strigă și arătă peste umărul lui Fin. Asistenta era acum însoțită de un paznic care privea prin geamurile ușilor duble. Fin încercă să dea încrezător din cap în direcția lor, însă paznicul cel solid arătă fioros cu degetul spre Fin, chemându-l prin sticlă. Fin înțelese că încercau să-l ademenească afară din salon, astfel încât copiii care dormeau să nu fie deranjați.

Fin merse încet spre ușă, încercând să se gândească la o modalitate de a-și prelungi vizita. Însă, pe măsură ce spațiul dintre el și cei doi de dincolo se micșora, vedea din expresiile lor că, în cel mai bun caz, avea să fie evacuat din spital. Fin încetini ritmul, târșâindu-și picioarele, și le făcu vioi cu mâna. Paznicul își băgă capul chel pe ușă și îi zise șoptit lui Fin să iasă imediat.

Cu un gest amplu, Fin îi făcu semn să tacă, lăsându-și apoi mâna să cadă pe cadrul de metal de pe latura unui pat gol. Trase de cadru și, simțind că iese din țâțâni, se repezi cu acesta spre uși, petrecându-l prin cele două mânere. Prin geamuri, Fin văzu șocul de pe figurile asistentei și paznicului, atunci când înțeleseră ce făcuse. Se aruncară amândoi în uși, stârnind o gălăgie înfiorătoare. Fin nu se putu abține și, în timp ce se îndrepta către patul Nirei, se întoarse înspre ei, făcându-le semn să tacă.

Toți ceilalți copii din salon se treziseră de acum – fie plângând, fie râzând, fie strigând unul la celălalt. Fetița de lângă Nira se dădu jos din pat și fugi la un dulap de metal din spatele scaunului asistentei. Deschise dulapul și, urcată pe un scaun, se întinse și luă un castron de plastic plin cu dulciuri, pe care, țopăind prin salon, îl arătă cu mișcări pline de glorie copiilor încântați. Afară se adunase o mulțime furioasă, care izbea cu mișcări coordonate în ușile baricadate.

Nira luă o bomboană de mărimea unei curmale, care căzuse ca o mană pe patul său. Fin îi privi chipul, supus transfigurării pline de extaz aduse de zahăr, în timp ce mesteca bomboana. Se uită prin salon. Haosul plin de bucurie înlocuise boala din punctul de vedere al atmosferei definitorii. Un băiețel țopăia de colo-colo doar într-un tricou, ținându-și piciorul bandajat deasupra podelei, strigând cu tot atâta bucurie cu câtă tristețe plângea un prunc două paturi mai încolo. Se înjghebase o linie de producție de curcubeie și de figuri abstracte, de către un grup entuziast de copii în pijamale viu colorate. Profitând de absența asistentei, își desenau creațiile direct pe masă.

Fin privi spre ușile care acum se încovoiau la fiecare asalt. Nira îl chemă și arătă spre paznic, care își ținea capul chel lipit de geam.

– *Araa'*, exclamă ea lovindu-și capul.

– *Araa'*?

Nira încuviință. Fin se repezi la masa cu creioane colorate și luă un dreptunghi de hârtie de la singurul copil care nu desena pe mobilă. Fugi înapoi la patul Nirei și schiță două personaje; unul cu o hălăciugă creață de

păr și altul fără podoabă capilară, doar un cerc cu brațe și picioare. Arătă spre cel chel.

– *Araa'?*

Nira chițăi și bătu din palme.

– *Araa'!* confirmă ea zâmbind.

Fin râse triumfător. *Araa.* Chel. Șoferul care o lovise pe Nira era chel.

Se auzi o bufnitură puternică, mânerele ușilor cedând într-un final în fața forței uniforme a umerilor hotărâți. Fin fugi spre capătul îndepărtat al salonului, către o ușă cu un semn roșu care sugera o ieșire de urgență. Se repezi pe ușă și rămase în întuneric atunci când aceasta se închise în urma lui. Pălmuind disperat pereții în căutarea unui întrerupător, dar negăsind decât piatră umedă, înaintă orbește, fluturându-și brațele în fața sa. Mâinile nu întâlniră nimic, însă picioarele i se împiedicară de o treaptă, trântindu-l cu brațele înainte pe o casă a scării. Se răsuci pe o parte, înjurând, atunci când marginea de ciment a unei trepte îl lovi în coapsa învinețită. Fin se ridică și o porni în susul scării, cât putea de iute. Mulțimea năvăli pe ușa de urgență și tuburile fluorescente se treziră licărind la viață; Fin, ignorând durerea din picior, sprintă pe trepte și se proiectă printr-o ușă aflată pe palierul următor.

Coridorul era liniștit, plin de pacienți în vârstă care se mișcau încet. În afară de o bătrână care de-abia înainta ajutându-se de un cadru, nimeni nu îl observă; iar femeia îl privi doar ca pe un nedorit damf al viselor ei, după care își văzu de deplasarea lentă. Fin se uită în spate, verificând dacă apar urmăritorii, și se lovi de un bătrân care făcea un popas în drumul spre camera

sa. Fin se scuză și, uitându-se peste umăr, îl conduse pe bătrân ultimii pași, închizând ușa camerei după ei. Bărbatul se scutură de mâinile lui Fin și își rearanjă *keffiyeh*-ul, baticul, înainte să se așeze pe pat. Fin își scoase portofelul și întrebă într-o arabă poticnită dacă bărbatul nu voia să îi vândă *keffiyeh*-ul. Bătrânul respinse înjurând oferta și închise ochii, cufundându-se în sine cu un suspin.

Fin își auzea urmăritorii certându-se pe coridor. Un deget ciolănos îl împunse în rinichi și el se întoarse, descoperind că bătrânul îi oferea *keffiyeh*-ul, împăturit într-un triunghi îngrijit.

– *Hideya an* – un cadou –, zise răgușit bătrânul, cu brațele tremurând din pricina vârstei și a efortului. *Khud!*

„Ia-l!"

Fin luă *keffiyeh*-ul fără să zică o vorbă și își lipi urechea de ușă. Când se făcu tăcere afară, se întoarse pentru a-i mulțumi bătrânului, însă acesta ațipise, rămas în capul oaselor pe marginea patului, într-o poziție în care cu greu s-ar fi putut dormi. Fin deschise ușurel ușa și ieși. Un infirmier tânăr care stătea în capătul coridorului îl văzu imediat și dădu alarma. Fin o luă la goană, încălțările sale de plastic plesnind podeaua lustruită. Urmăritorii se regrupară și porniră în fugă după el, strigând. Fin dădu un alt colț, sandalele alunecându-i și tăindu-i picioarele transpirate. Se repezi pe prima ușă disponibilă.

Gâfâind, cu spatele lipit de ușă, Fin văzu că încăperea era goală. Se zăreau o altă ușă la capătul îndepărtat, o tavă imaculată de metal cu diagrame laminate care ofereau instrucțiuni despre tehnica de spălare a

mâinilor și rafturi albe, pline de șorțuri chirurgicale. Își auzi urmăritorii apropiindu-se cu zgomot. Nu voia să se gândească la ce i s-ar fi putut întâmpla dacă era prins. Trase șorțul cel mai apropiat peste cap, își puse niște pantaloni chirurgicali, găsi o mască și o bonetă într-o cutie de pe podea și un teanc de acoperitoare pentru încălțări sigilate în plastic transparent. Se echipă complet și străbătu în viteză camera, până într-un coridor scurt, cu plăci de gresie albe, sclipitoare, care ducea la o altă ușă albă, cu o ferestruică îngustă la nivelul ochilor. Fin aruncă o privire înăuntru. Un grup de chirurgi se îngrămădea în jurul unei mese de operație. Trăgându-și masca peste gură, Fin intră.

Aerul condiționat îi dădu senzația că se turnase dintr-odată o găleată de apă peste el. După câțiva pași îi era răcoare, chiar frig, iar spre ușurarea sa nimeni nu ridică privirea atunci când ușa se închise etanș, cu un sunet pneumatic. Siluetele îmbrăcate identic se concentrau asupra unui corp de pe masă, acoperit cu pânze de culoare verde. Un cadru susținea instrumentele și diversele materiale la un capăt al mesei de operații. O persoană care stătea pe un scaun arunca priviri din când în când, citind afișajele unui grup de aparate, își nota datele și făcea schimb de informații cu colegii în fraze scurte și precise. Când Fin se apropie, doctorița se uită la el dezvăluind un nas puternic, specific populației copte, răsuflarea ei mișcând materialul cenușiu al măștii. Lui Fin i se făcu pielea găinii de frică, însă ea nu-i puse vreo întrebare și nici nu dădu alarma. Fin îi privi mâna înmănușată scotocind printre pânze și deschizând un ochi al pacientului. Le zise ceva colegilor ei și toți ridicară privirea. În același moment,

Fin își dădu seama că el era singura persoană din cameră care nu avea mănuși chirurgicale. Își duse mâinile la spate și trecu înapoia femeii, aruncând o privire la capul pacientului; un tub albastru, încrețit, intra în gura bărbatului, fiind prins cu bandă adezivă la colțul buzelor, și un balon negru cu pliuri se umfla și se dezumfla cu un șuierat mecanic, rece.

Fin trase de talia pantalonilor săi chirurgicali; erau prea strânși și prea scurți, iar banda subțire de elastic îi intra în carne la brâu. Ar fi trebuit să verifice înainte să intre în sală. De parcă i-ar fi citit gândurile, chirurgul-șef se dădu brusc în spate, îndepărtându-se de masă, și o porni rapid spre colțul îndepărtat al camerei. Fin se trase într-o parte, fiind brusc conștient de intensitatea fricii sale.

Chirurgul se întoarse. Fără a se uita la Fin, puse o cutie goală de CD-uri pe un cărucior. Își scoase mănușile și le aruncă într-un coș de gunoi. În timp ce își trăgea o nouă pereche cu o mișcare exersată, primul acord dintr-o compoziție de Bach se auzi din niște boxe invizibile. Fin mai auzise acea compoziție. Era una dintre ultimele ale lui Bach – înceată, aproape ursuză. Fin respiră adânc și își relaxă umerii. Chirurgii nu se concentrau asupra lui, își dădu el seama, în timp ce acordurile de clavecin își răspundeau unul celuilalt. Exista un singur punct focal asupra căruia se îndrepta atenția celor din sală, și acesta nu era el, ci carnea expusă de pe masa de operații, pe care asistentul chirurgului o colora acum cu o soluție de un ocru ca nicotina.

Fin se apropie de masă în momentul în care chirurgul tăie de-a lungul unei dâre groase trasate cu markerul pe

mijlocul pieptului. În urma mâinii chirurgului apărea o dungă de un roșu intens, umplându-se cu sânge până ce un asistent scotea lichidul cu un tub de absorție, zgomotos și transparent. Muzica umplea încăperea în cascade încărcate de slavă, dar nepotrivite, în contrapunct aritmic cu șuieratul neobosit și cu aspirația pungii de oxigen.

Un vaier ascuțit acoperi toate celelalte sunete și atrase atenția lui Fin înspre chirurgul-șef. Acesta ținea un fierăstrău electric, lama cu zimți stând nemișcată deasupra zonei despicate ce înfățișa carne roz și grăsime galbenă ca grâul pârguit. Murmură o întrebare către asistentul său. Asistentul scoase un clipboard, îl consultă și dădu răspunsul necesar. Chirurgul încuviință și, cu un tânguit care migră de la înalt la jos în timp ce lama mușca din os, tăie pieptul pacientului. Chirurgul înmână apoi fierăstrăul, plin de pete albe și de sânge, asistentului, care îi dădu la schimb un depărtător strălucitor de metal pe care chirurgul îl fixă pe laturile inciziei. Genunchii lui Fin se înmuiară atunci când chirurgul apăsă pe instrument și separă cutia toracică, dezvăluind un cocoloș de mărimea pumnului, ciudat de alb la culoare, care bătea cu o intensitate neobosită. Inima.

Ușile sălii de operație se deschiseră brusc și intrară trei agenți de securitate. Fin continuă să privească transparența roz opacă a inimii. Chirurgul îi certă pe intruși. Fin îi auzi pe bărbați scuzându-se și făcând cale întoarsă, ieșind din sală.

Chirurgul se întoarse la operație, prinzând între degete învelitoarea membranoasă a inimii și despicând-o cu niște foarfeci lungi. Apăru inima propriu-zisă, ca o floare

care se deschide, roșie și puternică, zvâcnind și întinzându-se cu o forță epuizantă. Deci acesta era adevărul, își zise Fin. Muzica se învolbura înainte, temele se inversau, se rupeau și se alăturau iarăși. Era ceva limpede, cerebral, o experiență a divinității, gândită mai degrabă decât simțită, la fel de curată și de intangibilă ca rugăciunea.

Fin văzu în fața lui fizicalitatea viscerală care pulsa sub toate cele ale existenței. Indiferent ce triumfuri sau catastrofe, iubiri, dezamăgiri sau terori ar fi socotit el importante, inima sa avea să bată în continuare, fără să dispere vreodată așa cum i se întâmpla lui, păstrând această mișcare vitală, iar când avea să se oprească, avea să înceteze totul. Aceasta era realitatea. Tot restul reprezenta doar o închipuire.

Fin ajunse la concluzia că era vremea să plece de acolo. Sala de igienizare era pustie, pantalonii doctorului aflându-se pe un scaun, făcuți sul, exact așa cum îi lăsase Fin. Începu să își dea jos hainele chirurgicale, dar se răzgândi; luă de pe scaun pantalonii pe care îi împrumutase și ieși pe coridor. Chelul stătea de pază în fața lifturilor, alături de doi infirmieri agitați. La jumătatea coridorului, un pacient ieșit din operație zăcea inconștient pe o targă mobilă. Fin știa că nu putea să se întoarcă, așa că merse mai departe, respirând precipitat prin masca chirurgicală. Când ajunse la targa mobilă, se prefăcu a verifica perfuzia, apoi apucă mânerul metalic de sub capul pacientului și împinse hotărât. Targa alunecă ușor pe podeaua lustruită, iar Fin îi făcu semn pazniculuiă să țină deschisă ușa liftului cât timp el intră cu spatele, trăgând targa după sine. Fin privi înfricoșat cum paznicul și cei doi infirmieri se înghesuiră în urma tărgii. Se uită îngrozit

spre pacient. Auzea conversația bărbaților, în care se tot pomenea cuvântul *„ferenghi"*. O picătură grea de sudoare căzu de pe fruntea lui Fin pe fața de sub el. Fin o privi rostogolindu-se, lăsând o urmă strălucitoare pe obrazul livid al pacientului.

– *Doctor, kayf haalak.*

Paznicul cel chel i se adresa lui Fin.

Fin îl ignoră.

– *DOCTOR, KAYF HAALAK?*

Îi făcu semn lui Fin să-și dea jos masca. Infirmierii priveau suspicioși și ușor temători. Doar targa îi despărțea. Fin își dădu jos masca în momentul în care liftul se opri cu un țiuit nevinovat și ușa din spatele lui se deschise.

Fin țâșni afară, alergând din toate puterile spre ieșirea principală. Trecu de recepție împingându-se prin mulțimea adunată acolo, însă paznicul și infirmierii îl ajungeau din urmă, iar în față încă avea multe persoane. Fin azvârli în sus pantalonii făcuți sul.

– *Allahu Akbar!* strigă el, fără a se opri din goană.

Lumea se împrăștie, recunoscând, în această invocare a Dumnezeului lor iubit, începutul unor acte de violență oribilă, fanatică. O femeie scoase un țipăt și se aruncă peste copiii ei. Alții se molipsiră de la panica ei și se îndepărtară de ferestre și de ușile grele de sticlă sau se întinseră pe jos, pe podeaua lustruită, permițându-i lui Fin să ajungă la ieșire nestânjenit de nimeni.

Fin continuă să fugă pe aleea de acces a spitalului, urmăritorii săi apropiindu-se cu fiecare pas. O mașină din față porni motorul și dădu rapid în marșarier până în dreptul lui Fin.

– Pașa are nevoie de taxi?

Fin se aruncă pe geamul din spate, deschis, al taxiului în timp ce mașina demara zgomotos, lăsând în urmă o mulțime furioasă care agita pumni și bastoane. Wafeeq se întoarse dinspre volan și zâmbi larg pe când Fin încerca să se ridice în capul oaselor.

– Planul pașei a fost bun? AH-H-HA-A-HA-HA! Se plesni cu palma peste genunchi. Ești norocos azi, pașă! Norocos sau blestemat, cine poate ști?

Fin se lăsă pe spate în moliciunea familiară a banchetei lui Wafeeq.

– Du-mă acasă, Wafeeq!

SALAAT EL-ISHA

18

Zgomotul și vânzoleala de pe strada El-Mahahdi îl întâmpinară pe Fin ca o rudă îndrăgită. Abnedi cel Gras stătea în fața frizeriei sale, coapsele sale întinzându-i materialul strălucitor al pantalonilor, purtând un zâmbet larg pe chip.

– *Masaa' el-khayr*, strigă el de peste strada aglomerată.

Fin dădu din cap în semn de încuviințare și aproape râse în sinea sa. „Seară de bunătate" era atât de departe de ce i se întâmpla lui!

– *Masaa' el-noor*, răspunse Fin atingându-și inima.

„Seară de lumină." Era întuneric beznă. Bineînțeles că era întuneric; lumea făcea urări legate de cele ce lipseau. Fin intră în clădirea sa și urcă scara inegală, sărind automat peste treapta a patra și peste a șaisprezecea, care căzuseră de mult.

Introduse cheia în broască, trase ușa către el, învârti cheia până la jumătatea drumului și, în timp ce încheia traseul cheii, împinse cu umărul. În afară de scosul ușii din țâțâni, nu exista altă modalitate de a intra în apartament, iar dobândirea acestei tehnici îi luase multe ore încărcate de frustrare.

Înăuntru, totul era liniștit, exact așa cum îl lăsase în zori. Privi ciocanul lăsat lângă ușă. Inspectă harta înrămată și țintele împrăștiate pe podea, neatinse de... câtă

vreme? Săptămâni, luni? Fin nu știa la ce altceva se așteptase, însă lipsa oricărei schimbări avea ceva acut, ca găsirea unui obiect de îmbrăcăminte purtat des în trecut, însă dat uitării. Semne ale unui Fin anterior. Luă ciocanul și o țintă de pe podea și bătu ținta în perete cu două lovituri puternice. Trase de ea, așteptându-se să se desprindă cu o bucată de tencuială, însă ținea. Ridică harta înrămată de pe podea și o întoarse. „Arabia", proclama ea cu un scris caligrafic. O promisiune colonială. O promisiune încălcată, la fel ca Irlanda. Fin lipi dosul hărții de perete și o coborî ușor, încet, până simți că sârma de pe spate se agață de țintă. Harta se balansă, apoi rămase atârnată.

– „Sunt cernere domoală într-o clepsidră – murmură Fin, desprinzând resturile unei poezii din situl arheologic al educației sale –, însă încărcată de mișcare, în voia întâmplării."[1]

Fin făcu un pas în spate și privi cu satisfacție felul în care harta transforma peretele din jurul ei. Îngrămădi laolaltă, cu piciorul, țintele rămase, adunându-le apoi în grupuri de câte două și câte trei, până când le avea pe toate în palmă.

Deschise ușa de la biroul său. Cărțile se înșirau exact cum le lăsase; mai văzu o scrumieră, gunoaie, o șosetă, pantofi, o sticlă goală de gin, un șir de furnici care mărșăluiau spre și dinspre o farfurie murdară, pahare cu felii mucegăite de lămâie, un castron de lut cu o crustă calcifiată de *ful medames* – atât de uscată, încât până și furnicile o disprețuiau. Fin deschise un sertar al mesei

[1] Fragment din poemul „Naufragiul navei *Deutschland*", aparținându-i poetului victorian englez Gerard Manley Hopkins (1844–1889) (n.red.)

de lucru, plin până sus cu hârtii, cu bandă adezivă, cu pixuri, cu broșuri, cu carnețele, cu monede, cu sârme, cu bucăți de sfoară. La un anumit punct, diversitatea de obiecte ajunsese la o masă critică și entropia preluase controlul. Fin forță o spărtură prin harababura de hârtii și dădu drumul țintelor acolo.

Totul era haotic și stătut. Trase obloanele și deschise larg ferestrele, fixând una din rame cu o carte de telefoane. În continuare, nu exista nici o adiere, însă zgomotul serii părea să miște aerul. Rămășița articolului de ziar al lui Fin zăcea pe masa de lucru. Waled folosise doar atâta hârtie cât era necesară pentru meșterirea unui joint, și în locul titlului și al fotografiei era un dreptunghi îngrijit de spațiu lipsă. Câteva rânduri îi atraseră atenția.

Din combinația de ingrediente bune, pregătire executată fără de cusur și experiență va rezulta întotdeauna mâncare plină de inspirație – fie că e vorba de cel mai bun restaurant din Paris, fie de o prăvălie de kebap de pe strada Regele Faisal.

Fin se așeză la birou și se uită lung la articol. Era ceva aducător de satisfacție să-ți vezi munca tipărită. Iat-o, o realitate, o prezență în lume. Se minună de literele negre și îngrijite. Semne micuțe, douăzeci și șase cu totul, cu trei mai puțin ca în arabă, fără nici un înțeles în sine, însă, atunci când erau ordonate, zeci de mii de segmente de înțeles puteau fi descrise și asamblate în sensuri infinite. Exact în felul în care un pictor alcătuia volum și distanță cu semne și cu margini, aceste granițe liniare conjurau creația. Și totuși, rezida ceva fără speranță în ele, precum urarea unei „seri de lumină", un impuls însoțitor al eșecului eroic. Vechii egipteni știau asta: pentru ei nu exista simț artistic. Desenele lor nu reprezentau imagini, ci

reprezentau lucrurile însele, palide și fără de valoare pe lângă lucrarea divină de unde erau luate, și totuși un act de magie, o creație.

Privirea lui Fin se concentra asupra cuvântului „inspirație", în timp ce gândurile i se învârtejeau prin minte. Era un cuvânt pe care șefa lui insistase să îl schimbe. Era nepotrivit, susținuse ea, însă Fin se împotrivise cu argumente, apărându-l cu o pasiune care îi surprinsese pe amândoi. Ea spusese la final că de fapt nu îi păsa și plecase din cameră ca să discute cu cei de la publicitate. Fin se simțise atât victorios, cât și învins.

Era uimitor că slujba durase atât de mult. Nici măcar uimitor, își aminti el; se întâmplase așa fiindcă el era ieftin. Cât de jalnic! Fin izbucni în râs. Nu-i dăduse prin cap să ceară o mărire; câștiga suficient cât să-și satisfacă nevoile și de douăzeci de ori mai mult decât majoritatea oamenilor din acel oraș. Dacă ar fi fost capabil să își bea salariul – și încercase deseori – poate că ar fi cerut mai mult. Dar nu izbutea niciodată. Chiar și când banii se terminau, existau mereu alți băutori gata să îi cumpere de băut, ca să nu se destrame visul.

Încrederea sa, instabilă și volatilă, se scurse din el și Fin se prăbuși în scaun. Nu era vreun ziar prea răsărit, știa bine acest lucru, și totuși durea să fie concediat. Acum nu mai putea nici măcar să afirme că era jurnalist. Cel puțin fusese ceva: un reporter modest, la un ziar fără valoare – însă era mai bine decât... mai bine decât ce? Ce era el acum?

Măcar, dacă pleca din Cairo, putea să țină fruntea sus și să se numească un „fost jurnalist". Acum era... nimic. Un simplu om, care căuta un prieten pe care nu-l găsea și o poveste pe care nu o înțelegea.

Fin se ridică, lovindu-și partea cea mai dureroasă a vânătăii de colțul ascuțit al biroului. Îl năpădi durerea și, odată cu ea, amintirea lui Farouk. Dacă stătea în apartament și medita la propria insignifianță, nu avea să ajute pe nimeni. Farouk era nevinovat, acum știa acest lucru. Altcineva o lovise pe fetiță, Nira limpezise acest aspect. Trebuia să-l găsească pe Omar. Trebuia să meargă la prăvălia cu kebap, să ceară să îl vadă pe Omar și să îl convingă de adevăr fără să mai fie aruncat de pe vreun pod.

Îi veni în minte maginea brutală a lui Jalut, cu apetitul său spre violență: lovituri surde, pumni grei venind ca niște bile de demolări. Fin își încrucișă brațele la piept și expiră prin buzele pungite. Șansele de a fi târât afară din prăvălia cu kebap și strivit ca un mango copt erau inacceptabil de ridicate. Durerea, violența, până și ideea de durere și de violență strângeau lațuri de frică în jurul gâtului lui Fin.

Își aminti momentul de groază încremenitoare în care îl atacase americanul. Știuse ce făcea, înțelegea Fin acum, când îi spusese că avea de gând să îi rupă falca, balansând acel baston telescopic intenționat de încet și, în timp ce Fin ridica mâinile să își apere fața, lovindu-l expert în partea de sus a coapsei. Fusese dinadins o rană josnică, însă durerea... durerea fusese însemnată, explodându-i prin corp, devenind singura senzație, până ce Fin se pomenise rostogolindu-se pe jos, urlând și lovind cu pumnii cimentul crăpat.

Stând în baruri, lenevind în pat, ieșind de la câte un film, își imaginase uneori astfel de situații, întotdeauna acordându-și priceperi marțiale sau, în cel mai rău caz, stoicismul eroic al unui jurnalist apărând adevărul.

Însă adevărul era că fusese doar un țânc pus pe scâncit, icnind după aer și gata să facă orice, numai să nu fie lovit din nou.

Fin se încruntă, amintindu-și aceste lucruri, și se reașeză, frecându-și coapsa. Se întrebă ce era mai rău: brutalitatea rece a americanului sau Jalut, care rânjea și saliva cu o încântare aproape erotică la adresa durerii pe care o provoca. Americanul era un profesionist, făcându-și slujba, spunându-i lui Fin într-un limbaj care avea să pătrundă prin bravada lui beată că era stupid și periculos să facă comentarii despre presupusa lui muncă într-un bar „plin de teroriști afurisiți, din câte știm noi". Dacă Fin avea să mai insinueze vreodată că americanul era orice altceva decât afirmase el, și anume, consultant în comunicații, jura că avea să-l găsească pe Fin și să se asigure că nu mai vorbea în veci.

Fin nu-l plăcuse pe bărbat încă de la prima întâlnire; ochi reci, grumaz gros, minte îngustă, cuvinte mari – un lăudăros gălăgios care vorbea mult despre cum se ascultă. Pe măsură ce trecea noaptea în acel bar aglomerat, plin de fete și de băuturi tari, Fin se convinsese că avea datoria eroică de a-l „da în vileag" pe plictisitorul musculos drept agentul de informații sub acoperire pe care Fin îl suspecta a fi, să dezvăluie că zâmbetul său plin de proteine, schițat cu buze subțiri, era de fapt un rânjet colonial arogant, care zăcea în profunzime.

Fusese o prostie din partea lui Fin. Acum că era treaz își dădea seama de acest lucru. Comentariile sale puerile nu ajutaseră pe nimeni, zămislite fiind de propria furie neputincioasă la adresa nedreptăților lumii sau doar la adresa eșecurilor sale. Fin se gândi la Omar. El și gorila lui probabil se distrau pe seama irlandezului nefericit pe

care îl aruncaseră în fluviu. Probabil îl socoteau mort și, dacă aveau să-l vadă din nou, cu siguranță ar fi vrut să termine ce începuseră.

Un muezin, sau mai degrabă o bandă înregistrată, începu o chemare târzie la rugăciunea finală a zilei, *Salaat el-isha*. Ultima rugăciune putea fi făcută în orice moment după ce ultima strălucire roșiatică a zilei dispărea și până în zori, așa că era ușor mai târzie în fiecare zi pe măsură ce anotimpul se apropia de echinocțiu. Fin nu știa când anume dormea lumea în Cairo. Cu siguranță nu părea s-o facă noaptea, doar dacă nu cumva exista vreun soi de acord tacit pe schimburi și unii dormeau în timp ce alții hoinăreau pe străzi.

Chemarea la rugăciune reverbera în cameră, ocupând fiecare spațiu, așa că până și frica lui Fin de violență era, pe moment, învinsă de un alt fel de sentiment. Se gândi la sine, în timpul rugăciunii *Salaat el-maghrib* de cu doar câteva ore mai devreme, zăcând pe zidul de ciment al podului, plângând de ușurare. Se întrebă unde avea să fie când zorii aduceau prima rugăciune a dimineții. Se gândi la milioanele de oameni care făceau plecăciuni chiar în acel moment și, cu un gest nefamiliar care cumva păru la fel de firesc ca respirația, închise ochii și rosti propria rugăciune, sperând să se împreuneze cu incantațiile credincioșilor.

În aleasa tăcere care urmă lui *Salaat el-isha*, Fin deschise ochii și privi o carte poștală primită cu câteva luni înainte, de la trei *babușka*[1] ruse cu care se împrietenise în Valea Regilor. Aceasta îi înfățișa pe Perseu și pe Meduză, eroul ridicându-și scutul ca să reîntoarcă

[1] Bunicuțe

Gorgonei căutătura ei împietritoare. Fin zâmbi amintindu-şi de acele femei şi de litrii lor de votcă făcută-n casă, cărați în genți de mână cât niște containere. Râse cu voce tare când îşi aminti cum femeile, toate trei surori, împărțiseră două seturi de dinți falşi, pasându-şi-i ca pe niște bilețele secrete pe sub masa de la restaurant. Înainte de sfârşitul excursiei, cu un anumit grad de repulsie, Fin lipise cel de-al treilea set de dinți cu superglue. Nu descifrase scrierea chirilică a surorilor de pe dosul cărții poştale, nici nu ridicase întrebări asupra semnificației imaginii, însă acum îi dădu o idee.

Trase cartea grea de telefon cu care înțepenise rama ferestrei şi răsfoi paginile uscate, aproape transparente: alimentară... alpinist utilitar... amanet... angajare – dădu înapoi o filă – ... ambasadă. Asta era. Descoperi numărul Ambasadei Statelor Unite şi îl notă pe spatele a ceea ce mai rămăsese din articolul lui despre kebap. Avea să lase un mesaj pentru americanul său şi, doar ca să se asigure că primea atenția cuvenită, avea să sune de la un telefon public din apropiere... Afghanistan, Coreea, Cuba, Iran... Ambasada iraniană era numai bună şi nu se găsea aşa departe de casa lui.

Privirea lui Fin se opri asupra uşiței mâncate de cari a unui compartiment din masa lui de lucru, ținută închisă cu un ghemotoc îngălbenit de hârtie. Deschise acea uşiță şi scoase un plic gros, plin cu fotografii pe care le făcuse plin de entuziasm în decursul primului său an petrecut în Cairo. Răsfoi prin imaginile prezentând piețe, cămile, fructe rânduite în mormane artistice, bătrâni cu turbane extravagante, o iubită zâmbitoare purtând o pălărie veche de paie. În timp ce parcurgea acele fotografii, o parte a minții sale se întrepătrunse cu mirosul moscat al mesei

de lucru cu compartimentul deschis, invocând o amintire a podului fierbinte și interzis al verilor din copilărie. Fin își apăsă fruntea de lemnul cald și se întrebă ce se întâmplase cu viața lui.

O poză cu el și Farouk, ținându-se de braț, zâmbind afumați la o petrecere în sat, îl readuse pe Fin la realitate. Puse restul imaginilor înapoi în plic și închise ușița compartimentului, băgând în buzunar fotografia cu el și cu Farouk.

Fin se gândi să se schimbe din *galabeya* albă, ieftină, însă îi făcuse plăcere simplitatea sa și aerul ei anonim, așa că o păstră. Îndesă ce îi mai rămăsese din bani în buzunarele adânci, triunghiulare ale veșmântului, împreună cu rămășița articolului său de ziar, și ieși șchiopătând, reîntorcându-se în noapte.

19

Prăvălia cu kebap a lui Omar strălucea, cu o tentă nevrotică spre perfecțiune. Cromul era frecat până ce degetele probabil că sângerau, lambriurile portocalii de plastic n-aveau nici o pată și erau ca oglinda, podeaua nu avea fir de praf. Totul era imaculat, curat ca un loc al crimei. Fin intră, salutând cu o încredere pe care nu o resimțea.

– *Masaa' el-khayr!*

Nici unul din bucătari nu răspunse, nici nu ridică privirea. În loc de asta, se lansară în tăiat și feliat, condimentat și prăjit, cu o intensitate febrilă, sperând că Fin avea să dispară în același fel neașteptat în care apăruse. Constatând că el rămăsese pe loc, ridicară privirea la unison, de parcă ar fi comunicat telepatic. Bucătarul de kebap, cel scund și îndesat, se întoarse imediat cu spatele, lăsându-i pe Fin și pe slăbănogul specialist în *shwarma* pradă unui moment de contact straniu de intim. Atenția lui Fin era distrasă de un ucenic dolofan, care acum mânuia storcătorul. Încântat de postura sa, tăia și zdrobea fructe, ștergând iar și iar suprafața de lucru și cuțitele, căutând aprobarea bucătarilor în momentul în care încheia mândru fiecare sarcină. Un bătrân cu șuvițe de păr cărunt și o *galabeya* grea, cenușie, stătea ca un vultur vârstnic pe un scaun înalt și șubred de lângă storcător, având o casă de bani în față.

Restaurantul era plin și toate mesele, mai puțin una, erau ocupate, populate cu amestecătura de norod la care Fin știa că trebuia să se aștepte în localurile mari. Bărbați burlaci stăteau câte doi sau trei la masă, uitându-se la mâncarea din fața lor, făcând schimb de priviri doar atunci când veneau și plecau. În replică, perechi de tinere femei, studente sau angajate în diverse posturi, se concentrau asupra cuvintelor pe care și le spuneau și isprăveau patru sau cinci feluri de mâncare diferite fără să se întrerupă din conversație. Un antrepenor la costum ataca voios o masă la care poate visase în timpul cinelor interminabile de afaceri la restaurante mai sofisticate, în timp ce soția sa, cu manichiura făcută, aranjată și îmbrăcată după stil apusean, înmuia o bucățică de morcov într-o farfurie cu pastă de humus. Unul din copiii lor grăsuni juca un joc video de buzunar, celălalt stând îmbufnat, cu brațele încrucișate; amândoi își doreau să fi mâncat hamburgeri viu colorați de la fast-foodul local. Doi chelneri – poate tată și fiu, cu siguranță înrudiți – șerpuiau printre mese, ducând în echilibru un număr incredibil de farfurii și luând comenzi din toate direcțiile. Un bărbat se ridică de la o masă de bărbați, comis-voiajori de la aceeași companie – amănunt care îi făcea să aibă serviete identice. Se apropie de cel mai în vârstă dintre cei doi chelneri, care ducea cinci farfurii într-o mână și o tavă cu două ceaiuri și un pahar de lapte cald cu un pliculeț de Nescafé în cealaltă. Comis-voiajorul îl sărută pe chelner de trei ori pe obraji și schimbară vești. Preț de câteva clipe se pierdură în plăcerea de a se revedea, transportați într-un trecut comun, departe de restaurant, până ce antreprenorul strigă după ficățeii săi de pui și cei doi bărbați se despărțiră, vraja destrămându-se.

Fin se îndreptă spre singura masă liberă. Chelnerul cel tânăr se răsuci pe călcâie și-i tăie calea, încercând să-l trimită spre un scaun neocupat de la masa grupului de comis-voiajori. Fin se prefăcu a o lua spre locul indicat, apoi îl ocoli pe chelner și se așeză la o masă mare și goală. Chelnerul îl rugă să se mute; „masă de familie", îi explică. Fin scutură din cap, îl prinse pe chelner de braț și rosti două cuvinte: „Omar Balesh".

Chelnerul îl privi fix pe Fin preț de o clipă, apoi se grăbi să-l aducă pe casier. Fin scoase articolul de ziar și fotografia din buzunar și le netezi pe blatul imaculat al mesei. După câteva secunde, casierul stătea în dreptul lui Fin, uitându-se încruntat, cerând să afle ce treabă avea cu „domnul Balesh". Fin nu luă în seamă întrebarea și solicită un pix. Casierul se conformă, ascultător. Fin își încercui numele pe articolul din *Cairo Herald* și, scoțând fotografia cu el și Farouk stând braț la braț, o îndoi cu grijă și o rupse pe mijloc. Fin se privi în poza ruptă. Zâmbea euforic, cu ochii aproape închiși, privind în altă parte, nu spre obiectiv. Un braț, un umăr și o parte din corp îi erau acum rupte la marginea franjurată, ca o arcadă în ruine care se întindea în gol, tânjind spre completitudine. Fin îi înapoie pixul casierului, împreună cu fragmentul de poză și cu articolul său de ziar.

– Pentru domnul Balesh, comandă Fin.

Casierul luă obiectele, murmurând incantații împotriva Deochiului.

Ventilatoarele răcoreau zona în care se mânca, însă Fin era năclăit de sudoare. Cealaltă jumătate a pozei îl privea de pe masă. Farouk se uitase direct la aparat, la fel de absorbit de faptul că era fotografiat, cum era în legătură cu orice alt aspect al vieții. Fin se gândi la

călătoria sa până la restaurant și se întrebă dacă planul său impulsiv fusese o greșeală. Îi spusese șoferului de taxi să-l ducă la ambasada iraniană, deși aproape orice ambasadă islamică ar fi fost potrivită intențiilor sale.

Fin îl instruise pe șofer să dea ocol ambasadei până ce ajungeau la un telefon public. Șoferul îi oferise lui Fin mobilul său, dar Fin refuzase. Voia un telefon public, explicase el, cel mai apropiat telefon public de ambasadă. Auzise că americanii puneau microfoane în toate telefoanele din jurul ambasadelor ostile, pe motiv că personalul ambasadei presupunea că liniile lor telefonice erau ascultate și astfel foloseau telefoane publice pentru convorbiri neortodoxe. Când descoperiseră un telefon public care funcționa, Fin sunase la Ambasada Statelor Unite și, folosind un accent caricatural de Orient Mijlociu, ceruse să discute cu americanul. Biroul de Relații Publice și Comunicații era închis, îl informase recepționera, dar putea să lase un mesaj. Fin îi spusese că avea informații importante pentru „ofițerul de comunicații", dăduse adresa prăvăliei de kebap și închisese.

Fin clătină din cap și întoarse poza lui Farouk cu fața în jos. Dacă recepționera avea vreun pic de minte, avea să presupună că telefonul era atât de fals pe cât suna, însă Fin se baza pe islamafobia care părea să fie trăsătura definitorie a politicii externe a SUA. Singurul lucru pe care îl putea face acum era să comande mâncare și să aștepte.

Chelnerul mai vârstnic apăru și dădu aprobator din cap atunci când Fin comandă falafelul cu pete verzi cunoscut ca *taa'miyah,* o farfurie de rucola, o salată de roșii, pătrunjel și chilli verde și *roz bi samnah,* mâncarea locală de orez.

– De băut? întrebă bătrânul în engleză.

– *Asseer manga,* ceru Fin a doua oară în acea zi.

– *Lahma, aiz lahma?* ceru să știe bătrânul.

„Carne, cum rămâne cu carnea?"

– *La', la',* zise Fin scuturând din cap.

Fin ar trebui să mănânce carne, insistă chelnerul; Fin era, la urma urmei, bărbat. Refuză însă, iar chelnerul făcu un gest falic cu antebrațul. *Lahma* era bună pentru bărbați, oare Fin nu știa acest amănunt? Se îndepărtă înainte ca Fin să poată răspunde.

O duzină de tulpini perfecte de rucola sosiră în curând, fiecare semănând cu o săgeată verde așezată pe farfurioara albă. Fin luă o frunză și o bagă în gură. Era crocantă și picantă, tare ca hreanul. Celelalte feluri de mâncare fură aduse curând după aceea; *roz*-ul, *taa'miyah*-ul și un castron de lemn cu salată tocată fin. Folosind o lingură îndoită, Fin luă o porție de pătrunjel, roșie, chilli verde. Nu îi era foame, însă mâncarea era atât de proaspătă și de atrăgătoare, încât își făcea singură loc în stomac.

O tuse ușoară anunță întoarcerea chelnerului celui vârstnic. Când Fin ridică privirea, observă că omul zâmbea mândru, având pe tavă un castron aburind. Fin scutură din cap în semn de refuz: nu mai ceruse altceva. Chelnerul îi făcu cu ochiul și puse castronul în fața lui Fin de parcă ar fi fost cuminecătură, mutând celelalte farfurii ca pe niște planete ce orbitau în jurul soarelui. Era o mâncare cu carne, probabil de oaie, înotând în sos aromat și punctată cu o constelație exotică de boabe mărunte de mazăre de un verde viu.

– Pentru *zobra,* zise bătrânul chelner, încântat de sine, bătându-l pe Fin pe spate.

Fin gustă din felul pe care nu îl comandase; era delicios. O vreme, simpla împlinire adusă de mâncare lăsă în suspensie toate grijile, iar Fin trase, rupse, înmuie și mestecă cu o asemenea concentrare, încât fu ultima persoană din restaurant care observă sosirea proprietarului și a colegului său supradimensionat.

Omar Balesh și Jalut porniră spre masa lui Fin, namila făcând potecă pentru șeful său cu amenințarea naturală a mărimii sale. Omar călca apăsat în urma lui Jalut, arătând ca un demnitar în miniatură cu o *galabeya* neagră croită atent, încheiată până sus, și cu un pulover gri pe gât care se vedea dedesubt. Pe cap avea un *keffiyeh* alb, prins cu un tradițional șnur negru împletit. Capul părea imens pe acel trup miniatural, fața sa de brută era acoperită de o pădure pârjolită de barbă scurtă și neagră, slinoasă de la transpirație. Unul din ochii lui Jalut, observă Fin cu o mândrie amestecată cu frică, era înlăcrimat și injectat; celălalt era o gaură neagră în care dispărură rămășițele curajului lui Fin.

Jalut puse patru scaune unul peste celălalt pentru a se putea așeza patronul său. Omar se cățără pe acel turn, împingând la o parte, cu o înjurătură, brațul pe care matahala i-l oferise. Omar se legănă dintr-o parte în cealaltă, desprinzându-și *galabeya* lipită de pe coapse și apoi de la subsuori, ducându-și după aceea degetele la nări într-o analiză lipsită de jenă a propriului miros. Când se instală cum se cuvine, ridică privirea spre Fin și explodă furios:

– Tu minți! Tu nu ești turist! Tu locuiești *al-Kahira!* strigă el. TU, răcni, vârând un deget butucănos între ochii lui Fin, nu îmi ești PRETEN!

Ostilitatea bărbatului care tocmai încercase să-l omoare îl izbi pe Fin cu forța unui motor cu reacție, însă făcu tot ce putu să pară nonșalant, fugărind ultima boabă de mazăre în jurul osului de oaie înainte să răspundă.

– Cine ar vrea să-ți fie prieten? Nu că aș vrea să-ți scot ochii cu asta, dar ospitalitatea ta e de rahat, răspunse Fin cu cât de multă indiferență fu în stare.

– De ce spui asta? Am făcut o greșeală că te-am luat, dar whisky-ul meu e bun, nu? Calitate superioară. Cincizeci de dolari americani, salariul pe o lună pentru Jalut. Așa o să îi spun, că tu bei banii lui pe două, trei săptămâni.

Omar chicoti, încântat de sine.

Fin răspunse că nu avea nici o problemă cu whisky-ul; obiecta asupra faptului că fusese aruncat în fluviu.

– El-Nil? întrebă Omar, părând sincer surprins.

–Da, el-Nil! confirmă Fin.

Omar tăcu, apoi puse o întrebare răstită matahalei, care privea în pământ și părea aproape rușinat. Omar repetă întrebarea cu mai multă insistență, iar Jalut răspunse fără chef, cu ochii plecați. Omar nu zise nimic preț de câteva clipe, iar apoi izbucni într-un râs nechezat.

– Jur pe viața fetei mele că nu am cerut asta, zise el când își veni în fire. Ăsta a fost accident mare. A fost Jalut. Ha-ha-ha! El te-a aruncat în el-Nil. Omar râse din nou, într-o simfonie de nechezături. Jalut spune că nu-i place de tine. Iar acum, nici mie nu-mi place de tine!

Omar tuși și pufni până ce materia mlăștinoasă din piept îi ajunse în gură. Îi făcu semn chelnerului celui vârstnic să vină, luă cârpa imaculată din mâna sa și scuipă în ea, aruncând-o apoi pe masă, unde căzu ca o legătură de măruntaie.

– De ce îmi dai astea? întrebă Omar, arătând articolul și poza pe care Fin i le trimisese.

Fin luă fotografia ruptă și o alătură jumătății pe care o păstrase.

– Recunosc că am mințit. Știu că nu e ghid. E un pricten. Dar ai prins omul greșit. Trebuie să-i dai drumul!

Fin studie expresia lui Omar ca să vadă efectul cuvintelor sale.

– Nu!

Omar lovi cu pumnul în masă.

În restaurant se lăsă tăcerea. Fin simți mirosul coloniei ieftine și înțepătoare a lui Jalut în momentul în care se duse în spatele scaunului. Își apăsă palmele una peste cealaltă ca să le oprească din tremurat.

– Poate că Jalut îți dă mai mult whisky? întrebă Omar, calmându-se și ridicând dintr-o sprânceană groasă, ca o omidă.

– Fără whisky, răspunse Fin. Ridică articolul de ziar. Acesta este *Cairo Herald*. Îl ținu în fața lui Omar. Acesta este numele meu. Fin arătă locul respectiv. Cu câteva luni în urmă, înainte să te întâlnesc pe tine, am scris un articol despre prăvăliile de kebap. Am spus că noile prăvălii de kebap de pe strada Regele Faisal erau foarte bune, chiar excelente.

– Nu toate! îl corectă Omar. Balesh Kebap este numărul unu, cel mai bun din tot Cairo.

– E foarte bun, domnule Balesh, aprobă Fin.

– Omar bun, totul, se arătă Omar de acord. Lucrez ca trei oameni. Tatăl meu spune așa: „Tu ești mic, așa că lucrezi ca trei oameni". El a murit de trei luni și cinci zile.

– Îmi pare rău. Odihnească-se în pace, răspunse Fin.

– *Shokran,* zise Omar, ștergându-și sudoarea de la coada ochiului.

Fin aruncă o privire la fața lui Omar și se gândi la fetiță. Aveau aceiași ochi.

Arătă din nou înspre articol.

– Prietenul meu e nevinovat, domnule Balesh! Nu el a rănit-o pe fata ta și, dacă îi faci rău, voi scrie un articol în care voi spune întregului Cairo că bărbatul care are acest restaurant este un criminal, un răpitor și un gangster. Judecătorii și politicienii îl vor citi și vor ști că ai încercat să omori un *ferenghi.* Chiar și cu prietenii tăi din poliție, domnule Balesh, vei ajunge la închisoare!

Fin își jucase atuul. Împinse articolul rupt înspre Omar, care își puse palma micuță și umedă pe el și îl lăsă să alunece pe podea.

– Din nou minți, zise Omar, privind la pieptul lui Fin. Multă lume a văzut această mașină. Am plătit douăzeci și cinci de oameni să caute mașina. Ei au găsit-o și mi-au spus, iar eu i-am trimis pe Jalut și pe vărul său, și ei te-au văzut cu această târfă de om. Ba în mașină, ba afară din mașină, jumătate din zi. Acum îl am și îl țin sănătos ca să știe când îl voi frânge... și dacă te frâng și pe tine? Nu e problemă pentru mine, iar Jalut va fi foarte fericit.

– Sunt jurnalist, jurnalist străin. Nu te poți atinge de mine. O să fie scandal mare!

Omar ridică palmele în fața chipului său.

– Să te ating? Eu nu te voi atinge. Am o familie, o afacere. Jalut e dintr-un sat, el nu are nimic. El o să se atingă de tine.

Începu din nou să râdă astmatic.

– Mașina ți-a lovit fata, e drept. Însă nu Farouk era la volan, argumentă Fin cu disperare. Bărbatul care ți-a lovit fata a vândut mașina după accident. Farouk a cumpărat mașina fiindcă era ieftină. Dacă ar fi știut că el lua mașina care ți-a rănit copilul sau orice copil, nu ar fi cumpărat-o, nu ar fi acceptat-o nici măcar în dar... nici dacă era plină de perle.

Omar se gândi o clipă.

– Desigur, înțeleg. Nu vrei ca Jalut să-ți frângă pretenul. Asta e mai important pentru tine decât onoarea, așa că minți.

Transpirația lui Omar reveni de parcă ar fi fost împinsă prin pori de ura față de bărbatul care îi rănise fiica.

Fin insistă:

– Într-o zi vei afla că eu spun adevărul și bărbatul care ți-a rănit fata va fi liber, fericit și bogat, poate că va râde cu prietenii de durerea fiicei tale. Vei trece prin viață știind că ai făcut rău cui nu trebuia.

Omar tăcu. Fin ridică poza lui Farouk și i-o întinse.

– Arată-i această poză fiicei tale. Întreab-o dacă el e bărbatul care conducea mașina. Ea îți va spune. Îți va spune că „Nu". Du-o la cei pe care i-ai angajat, la cei care au văzut accidentul, și întreabă-i dacă el e șoferul, iar ei vor spune tot „Nu". Jur pe viața mea, domnule Balesh! Un alt bărbat ți-a lovit fata și apoi i-a vândut mașina lui Farouk. Întreab-o pe ea, întreabă pe oricine. Acesta e adevărul.

– Adevărul, de la tine, care m-ai mințit. De ce să te cred? Jură pe capul lui al-Hussein!

– Eu nu sunt musulman, răspunse Fin.

– Jură pe martirii tăi, pe Dumnezeul tău!

– Jur!

– Pe care martiri? Pe care Dumnezeu? Bineînțeles că minți, tu nu ai Dumnezeu, zise disprețuitor Omar.

– Arată-i poza asta fiicei tale, îl imploră Fin. Îți va spune că nu el a fost. Multă lume îl cunoaște pe acest Farouk. Trăiește în satul Mena, ultima casă care dă spre deșert... Însă, dacă îl rănești, voi scrie în ziar și vei fi faimos, domnule Balesh, însă nu pentru kebapul tău!

Omar se lăsă pe spătarul scaunului și se scobi în nas cu un deget butucănos. După o vreme, scoase o bucată groasă de mucozități, pe care o șterse de masă.

– Eu nu voi fi faimos. Nu voi face nimic. Voi sta în restaurantul meu, unde mă vede toată lumea. Nici tu nu vei face nimic, fiindcă Jalut te va lua acum. Vrea să te ia. M-a implorat. Nu îi place de tine. Vrea să te frângă, poate și să te folosească în loc de femeie, cine poate ști? E treaba lui!

Fin se uită în jur, prin restaurantul care se golea.

– Nu poți să mă târăști pur și simplu afară din restaurant. O să strig, o să vadă lumea!

Omar înălță din umeri.

– Noi, cei din Cairo, suntem atât de apropiați de frații și de surorile noastre, că vedem doar ce vrem să vedem.

Îi făcu un semn de încuviințare lui Jalut, care își puse palmele pe umerii lui Fin ca doi epoleți de beton.

– Am scris articolul înainte să vin aici, zise repezit Fin, dorindu-și cu ardoare să o fi făcut. I l-am dat cuiva... dacă nu vorbesc cu ei într-o oră, articolul va fi publicat mâine.

Omar dădu aprobator din cap, de parcă s-ar fi așteptat la asta.

– Desigur, doar un nebun intră în casa inamicilor săi fără arme.

Îi făcu semn lui Jalut, care întinse un braț greu în jurul gâtului lui Fin și îl târî jos de pe scaun. Omar scutură furios din cap și îi strigă ceva lui Jalut, care oftă și îl puse pe Fin înapoi pe scaun. Omar formă repede un număr la un telefon mobil și dictă răstit o serie de instrucțiuni. După ce termină convorbirea, se consultă în șoaptă cu Jalut, a cărui expresie criminală se preschimbă în încântare atunci când o porni tropăind spre bucătărie. Câteva clipe mai târziu se auziră strigăte de protest din partea bucătarului, urmate de un icnet de durere. Omar chicoti la auzul acelui sunet.

– S-a făcut! Pretenul tău e liber. Voi lua această poză a lui. Le-o voi arăta fiicei mele, oamenilor mei și, dacă minți, o să te găsesc și îl voi găsi și pe pretenul tău... Ridică jumătățile de fotografie, continuând: ... Și vă voi frânge pe toți. Omar strânse pozele în pumn, dar fără a le face ghemotoc. Iar ziarul?

– Articolul o să dispară, ți-o jur!

– Da, da, juri, dar poate mâine, plimbându-te cu pretenul tău, fericit, fericit, jurământul tău va dispărea ca mâncarea într-o casă cu șobolani. Poate că Omar se va trezi cu poliția acasă, investigându-i afacerea. Am multe afaceri.

Fin scutură vehement din cap.

Omar ridică din umeri.

– Ce pot să fac? Ai mințit o dată, poate minți din nou. Nu ești arab. Nu, îți aduc ceva din bucătăria mea. Jalut îți pregătește ceva foarte... special.

Sărută aerul și își împreună palmele în poală.

După câteva minute neliniștitoare, Jalut ieși din bucătărie ținând cu ambele mâini un castronel. Chelnerii

se uitau pe furiș din ușa bucătăriei, clătinând din cap, în timp ce castronelul era pus în fața lui Fin.

Fin privi vasul cu model albastru, acoperit cu o farfurie pusă invers. Nu-i păsa ce se găsea în el; nu-i era foame, așa că îl împinse la o parte. Jalut stătea chiar în spatele lui Fin, învăluindu-l în grăsimea groaznic parfumată a burții sale.

– Dacă nu mănânci asta, Jalut va fi tare nefericit, zise Omar rânjind.

Fin ridică marginea farfuriei și se simți o adiere dulce de usturoi, urmată de mirodenii, iar apoi de ceva cumplit.

– El a făcut, special pentru tine! Omar izbucni în râs. Jalut, ajută-ți pretenul!

Jalut se lăsă pe scaunul de lângă Fin așa cum cade pietrișul dintr-un camion. În timp ce corpul său mătăhălos se îndesa în coapsa lui Fin, duhoarea dulceagă și grețoasă a cărnii putrezite se adună în gâtlejul lui Fin.

– Este câine, hohoti Omar, lovindu-se cu palmele peste coapse. Noi *credem* că e câine! A murit pe stradă de multe zile, și l-am gătit pentru tine, pretene! După ce mănânci asta, stai acasă, foarte bolnav, în față și în spate. Îi traduse lui Jalut, care râse gâlgâit, stropindu-l cu salivă pe Fin. Cu medicamente, două, poate trei săptămâni bolnav... prea ocupat pentru ziare. Fără probleme pentru mine!

Fin încercă să răstoarne castronul de pe masă, însă Jalut îl prinse de încheietură și o răsuci până ce simți osul îndoindu-se.

– Mănâncă sau Jalut o să te frângă, zise Omar calm.

Jalut luă furculița și desprinse un cocoloș din carnea în putrefacție, în același timp accentuând strânsoarea de

pe încheietura lui Fin. Fin țipă de durere și Jalut aduse carnea în dreptul gurii căscate a lui Fin. Stârnindu-i-se reflexul de vomă la apropierea cărnii, Fin se feri de furculiță și își înfipse dinții în mâna lui Jalut, mușcând până ce simți cum crapă pielea și cum i se umple gura de gustul metalic al sângelui. Namila își trase mâna și îl ridică pe Fin de păr, gata să-i crape capul de perete.

– *La', la'*, strigă Omar sărind pe scaun și aruncându-și apa din pahar în fața matahalei.

Jalut se opri și încuviință în timp ce Omar îi vorbea. Fu oferit un teanc de bani și Jalut îi dădu drumul lui Fin, îndesând bancnotele în buzunarul veșmântului său.

– Ai făcut o mare greșeală. E adevărat ce spun înțelepții: „Frica îl face pe măgar să se lupte cu leul". Era mai bine pentru tine să mănânci și să suferi, zise Omar cu resemnare. Acum trebuie să-i promit lui Jalut că va petrece un timp cu tine, doar voi doi. Dar nu aici. Face rău afacerilor!

Exact în acel moment, americanul năvăli pe ușă, radiind încredere în sine și forță musculară. Toți ochii se întoarseră către el în timp ce privea prin restaurant. Observându-l pe Fin, americanul veni drept la el, cu sprâncenele ridicate în semn de surpriză.

– Ce dracu' cauți tu aici? se răsti la Fin. Și cine sunt prietenii tăi? Ce-i asta, „Noaptea de carnaval în Cairo"? întrebă el, făcând semn cu țeasta sa parcă sculptată cu dalta către Omar și Jalut.

În ciuda hainelor lui de civil, blugi călcați și jachetă cu fermoar, nu aveai cum să nu observi atitudinea milităroasă a americanului. Păr tuns periuță, piept solid; totul la el era ferm și antrenat. Jalut înaintă spre el cu pas apăsat,

cu vreo cincisprezece centimetri mai înalt și greu încă pe jumătate cât americanul.

– Stai dracu' jos să vorbim, ordonă calm americanul, desfăcând fermoarul de la jachetă ca să dezvăluie patul unui pistol. Acum, care din voi, ayatollahilor, vreți așa de mult să-mi vorbiți? ceru el să afle, privind când la un arab, când la celălalt.

– Nu e ce crezi. Ei nu sunt din Iran, răspunse Fin. Acesta e Omar Balesh, proprietarul restaurantului. Luam cina. Fin acoperi castronul fetid cu farfuria. Însă acum cina s-a terminat și ei tocmai plecau.

Fin îl privi cu subînțeles pe Omar.

– Nimeni nu merge niciunde până nu aflu ce se întâmplă! Care din tipii ăștia m-a sunat? șuieră americanul.

– Nu ei te-au sunat, ci eu, răspunse Fin. Nu pricepi? Eu am fost! De la telefonul public de lângă ambasada iraniană. Ei doi habar nu au ce se întamplă. Eu am sunat, voiam să discutăm.

Ochii americanului se căscară de uimire. Îi privi pe Omar și pe Jalut și calculă că era improbabil să prezinte interes pentru el. Făcu semn din cap către ușă.

– Plecați! comandă el.

Omar sări de pe turnul său de scaune și se grăbi spre bucătărie, încă ținând în mână poza lui Farouk. Jalut îl urmă, ținându-se de mâna care îi sângera.

Americanul se așeză de cealaltă parte a mesei lui Fin și îl privi rece.

– Ar fi bine să fie ceva important, altfel ești în rahat până la gât!

Fin bolborosi cuvintele:

– Uite ce e, am băut câteva pahare și veneam încoace și m-am gândit la tine, așa că te-am sunat de la telefonul public. Voiam să îmi cer scuze pentru cum m-am purtat în noaptea aia.

Americanul se aplecă în față peste masă.

– Mă iei la mișto, nu? Sunt pe teren de optișpe ore la rând și primesc un telefon de la poliția militară despre niște „informații iraniene", dar de fapt ești tu. Al dracului englezoi beat!

Fin ridică mâinile.

– Știu, știu, dar... ei bine, era important pentru mine. M-am purtat groaznic în noaptea aia. Vreau să zic, suntem în aceeași tabără. Am vrut pur și simplu să spun că îmi pare rău, că nu port ranchiună și...

– Și ce? ceru să afle americanul.

– Și, strict vorbind, continuă Fin, irlandezii nu sunt englezoi. Cuvântul pe care îl cauți este...

– Taci dracului!

Americanul clătină din cap, nevenindu-i a crede, și dădu jos capacul castronului aflat între ei. Îndesă în gură o lingură cu vârf și făcu o grimasă.

– Porcării străine dezgustătoare!

Înghiți dumicatul cu o gură de apă și apoi se lăsă pe spate.

– Englezoiule, ești în ditamai rahatul! Te-am avertizat în fața barului, dar nu ai vrut să asculți și acum noi doi o să plecăm de aici și o să mergem într-un loc liniștit unde te pot ajuta să înțelegi ce înseamnă ditamai rahatul!

– Uite ce-i, am vrut pur și simplu să mă ofer să-ți fac cinste cu cina sau cu o băutură. Înțelegi, doar ca să

îți arăt că nu am resentimente față de tine sau de marea ta națiune.

Expresia amenințătoare a americanului începu să se transforme încet, schimonosit, în cu totul altceva. Fin privi înspre ieșire; nu avea cum să îl întreacă la fugă până acolo.

– A, bine, atunci permite-mi să achit nota și mergem să stăm de vorbă, poate găsim un bar drăguț.

Fin încercă să pară nepăsător și făcu semn, cerând nota de plată. Chelnerul cel vârstnic se apropie cu un aer neliniștit și îl informă pe Fin că era din partea casei și că el și prietenul lui puteau să plece oricând doreau. Fin insistă să i se permită să plătească, însă bătrânul chelner scutură din cap în semn de refuz și se îndepărtă grăbit. Moment în care americanul se ridică de pe scaun cu o expresie uluită și imediat îi explodă din gură o cascadă de vomă. Porni împleticit spre baie, vomând printre degete, răsturnând toate scaunele din calea sa.

Fin rămase așezat o clipă, apoi ieși în fugă.

Alergă din toate puterile în josul străzii Regele Faisal, frica transformându-i-se în speranță la fiecare pas. Se opri și privi îngrijorat peste umăr. Nu era nici un semn că l-ar urmări careva, nici americanul, nici Jalut. Se întoarse să se uite mai atent, cercetând siluetele și fețele numeroșilor trecători. Nimeni cunoscut. Fin simți cum îl cuprinde bucuria. Tocmai coborâse de pe trotuar ca să oprească un taxi, când un microbuz tăie banda pe care se găsea și acceleră către el cu o viteză criminală. Fin încercă să sară din calea lui, dar se împiedică de tivul de la *galabeya* și căzu violent pe macadamul recent turnat. Microbuzul frână

brusc. Fin simți mirosul de ulei de motor, iar damful de cauciuc ars îl învălui ca o dojană.

Fin era încă întins pe șosea atunci când șoferul sări din autovehiculul aglomerat și începu să-l certe pentru incompetența sa pietonală. Trei, apoi patru, după care zece oameni apărură, nerăbdători să participe la dramă. Îl ajutară pe Fin să se ridice, îi scuturară hainele, îl bătură pe spate și, pricepând imediat că era improbabil ca el să se apere de o manieră distractivă, începură să se certe în numele lui cu șoferul.

Pasagerii microbuzului, observând că șoferul lor era acum în minoritate, coborâră din vehicul într-un număr incredibil și se alăturară diferendului. Zdruncinat, dar teafăr, Fin încercă să o rupă iar la fură, însă mulțimea îl împiedică, insistând ca el să aștepte până ce se făcea dreptate. Un apărător autodesemnat îl certa pe șoferul microbuzului pentru stilul său periculos de condus, expunând starea vrednică de milă a lui Fin ca dovadă a delictului comis. Ca în toate disputele din Cairo, se implică oricine simțea nevoia de a scăpa de tensiunea adunată din pricina unei întregi game de subiecte.

Când toată lumea – în afară de Fin – își expuse punctul de vedere, se declară un armistițiu care îl obliga pe șoferul microbuzului să rostească tare, deși nesincer, un *„Ma'alesh"* în direcția lui Fin. Fin fură inima mulțimii întinzând mâna către șofer, care i-o strânse fără vlagă. Mulțumită, adunarea se dispersă și motorul microbuzului fu pornit zgomotos. Fin examină din nou zona; nu era încă nici un semn de american. Trecu prin fața microbuzului, care băgă în viteză și se repezi către el. Fin sări pe bordură. Privitorii care mai rămăseseră pe acolo

se prăpădiră de râs pe seama acelei glume. Microbuzul acceleră și se îndepărtă, partea din spate fiindu-i ornată de scris arab accentuat cu lumini strălucitoare. Fin privi petele negre lăsate de macadam pe *galabeya* și se întrebă cum se numea vehiculul sau dacă acele cuvinte aveau vreun înțeles – o invocație religioasă, poate?

– Scrie *„Shehta abu sri"*, se auzi o voce familiară de lângă el. Înseamnă... cum ai zice tu, frate? *„Tăticul vitezei."*

Fin ridică privirea. Lângă el stătea Farouk, masându-și încheieturile.

– Farouk? întrebă Fin, uimit.

– Trebuie să mergem, răspunse Farouk chemând un taxi cu un șuierat rapid.

– Satul Mena... da?

Fin îl privi pe Farouk pentru a căpăta confirmarea.

– Satul Mena! aprobă Farouk.

20

Nu-și spuseră nimic cât timp taxiul străbătu suburbiile din Cairo. Fin privea pe geam, tremurând de șoc sau poate de entuziasm, nu știa exact. Farouk își freca încheieturile și brațele de parcă ar fi putut să șteargă astfel oroarea ultimelor câteva ore.

Când taxiul traversă podul Gezira, Farouk vorbi în sfârșit:

– Nu înțeleg ce s-a întâmplat, dar știu ce ai făcut, *habibi!* Îți voi da orice, orice dorești – casa mea, bani, mașina mea. Spune ce, *habibi,* și jur pe mama că îți voi da!

Fin deschise geamul taxiului și inhală aerul plin de gaze de eșapament.

– Spune-mi, *habibi,* și o să primești. Jur pe viața mea!

– Nu vreau nimic, răspunse Fin, de parcă se găsea la mare distanță. Mă rog... știi ce vreau.

Farouk încercă să-l convingă pe Fin să accepte ceva de mai mare valoare, precum statuia lui Anubis pe care o găsise când era copil sau pumnalul bunicului său, bătut cu perle din Golful Arabic.

– Măcar lasă-mă să te duc la Sharm el-Sheikh sau în Alexandria, imploră Farouk.

Fin clătină din cap în semn de refuz.

– Vreau să aud povestea despre Saïd, Farouk, atâta tot!

Farouk nu mai spuse nimic, în afară de cele câteva cuvinte prin care explică șoferului de taxi cum să ajungă la magazinul de alcool al lui Benghazi. Datsunul cel prețuit era așa cum îl lăsaseră – cu ușa pasagerului deschisă, cu cheile în contact, vinetele în punga de plastic alb cu albastru, una fiind răsturnată de parcă ar fi vrut să evadeze.

– Noroc că nu a fost furată mașina, zise Fin.

– Nu e noroc, răspunse Farouk, aplecându-se, luând punga de vinete și scoțând cheile din contact.

– Nu mergem cu mașina? întrebă Fin.

Farouk clătină din cap. Nu voia să stea în mașină. Avea presimțiri rele în legătură cu ea.

– Poate mâine, *insha'allah.*

Farouk se duse la magazinul lui Benghazi și bătu în obloanele închise până când apăru un băiețel, rontăind dintr-o aripă de pui. Cumpără o sticlă de whisky și o plăti cu bancnota ruptă pe care o luase de la Fin ceva mai devreme în acea zi. Băiatul îi privi îndepărtându-se în tăcere, apoi aruncă osul de pui în stradă și coborî oblonul de metal. Fin se opri și își scoase încălțările, vrând să savureze zgârietura uscată a nisipului pe tălpi.

Casa lui Farouk era pe latura dinspre exterior a satului, dând către deșert, însă intrarea se afla pe străduța îngustă din spate. Dacă ar fi fost lumină, Fin ar fi văzut culorile pereților, însă și le amintea: verde spălăcit până la înălțimea brâului și apoi auriul bogat despre care au impresia oamenii care nu au văzut deșertul că este nuanța nisipurilor sale.

De fapt, nisipul era alb-cenușiu și, în aleea din spatele casei, bătucit de copitele a nenumărați cai, de copite de capre, de tălpi omenești și de cauciucurile mașinilor

care se mai întâmplau să treacă pe acolo. Materialul greu al parasolarelor ce acopereau balcoanele pentru a alunga căldura zilei era rulat într-un fel care promitea că avea să vină ziua de mâine. Lângă ușă se afla un scaun de fier cu umplutura șezutului ruptă, cele patru picioare fiind înfipte adânc și inegal ca niște ace în perna nisipului. Un bec fără abajur de deasupra ușii făcea din scaun centrul luminii sale, de parcă ar fi așteptat ca un actor să urce pe scenă și să rostească un monolog care avea să explice totul, să clarifice tot.

Farouk își trase mânecile puloverului peste încheieturi și bătu în ușă, plesnind zgomotos metalul cu palma. Deschise o femeie, care, ivindu-se în lumină, dezvălui niște ochi surprinzător de mari și o față plină de pliuri ale pielii, ca o sculptură neterminată. Fin se dădu în spate înăbușindu-și un strigăt, amintindu-și în același timp de servitoarea lui Farouk. Își acoperi stângaci repulsia printr-un salut respectuos. Prea târziu. Femeia își trase iute vălul peste fața desfigurată, de parcă ar fi tras cortina peste o scenă cumplită, și se înapoie în bucătărie.

Rana era de mulți ani menajera lui Farouk. Corpul ei era o masă de arsuri atroce căpătate încă din vremea copilăriei, când poliția blocase ușa casei părinților săi și arsese clădirea până la temelie, drept pedeapsă pentru vreo infracțiune măruntă. Fin strigă un alt salut, însă Rana, cu ochii ei duri, se retrăsese deja în obscuritate.

Farouk o urmă în bucătărie, cerându-i lui Fin să se simtă ca acasă și trimițându-l pe acoperiș. În timp ce urca tropăind scările, Fin se blestemă în gând fiindcă se trăsese dinspre Rana. Vânătaia de pe coapsă se trezi la viață ca un ecou al acelei mustrări, dar durerea se liniști atunci când Fin ieși pe acoperișul amplu și plat, unde

cerul spuzit de stele îi absorbi conflictele interioare și îi liniști gândurile.

Privi spre forfota neobosită a satului Mena, ale cărui hotare atingeau acum suburbiile orașului Cairo, cu cele cincisprezece milioane de locuitori ale sale. Ca întotdeauna, era gălăgie: rațe care măcăneau pe acoperișuri, obiecte metalice fără denumire trase peste pietre și bătute cu ciocane, bărbați vorbind, femei strigând, bărbați răcnind, cai galopând, nu unul sau doi, ci se părea că vreo patruzeci, pisici care chirăiau ca pruncii, prunci care chirăiau ca pisicile, izbituri în uși vechi de lemn, camioane cu motoarele huruind, femei hăulind la o nuntă, familii aplaudând, televizoare cu sonorul dat la maximum, incantații *dhikr* rostite cu putere de prieteni beți, muzică pop bubuind din difuzoare aflate în competiție. Era o orchestră nocturnă, însă nu o simfonie, în orice caz, nu pentru Fin, care era despărțit de toate, de toate în afara amintirilor și a tânjirii sale.

Se gândi la Omar. Oare cum contribuia el la gălăgia nopții? Îi șoptea vorbe de alint fiicei, se răstea la namila de angajat, plângea într-un prosop ud de sudoare?

Iar americanul? Poate că și acum zăcea pe podeaua băii sale, nimicit de revărsările fluidelor sale corporale. Fin zâmbi la acest gând și speră să nu-i mai vadă vreodată pe acești oameni.

Privi, peste acoperișuri, la luminile orașului, care se întindeau fără sfârșit. În fiecare moment, mașini făceau accidente, se rupeau mădulare, se nășteau copii; tați, bunici și copii mureau sau erau salvați; oameni plângeau și râdeau, căutând mâncare, dragoste, adăpost, înțeles. Cincisprezece milioane de persoane, fiecare cu propria poveste adevărată – cincisprezece milioane de

vieți, fiecare privind dintr-un „eu" diferit, până când viața înceta cu aceeași finalitate fără răsuflare.

Fin se întoarse spre Marele Deșert. Trei mii de kilometri de nimic, de apus, de nisip și de spațiu tăcut. Acoperișul lui Farouk era axa lumii, între oraș – zgomotul din capul lui Fin, nevoia disperată de a găsi sau de a face ceva – și deșert, pustiu, vast și nemișcat. Nisip peste tot, de la panorama dinaintea lui până la piatra acoperișului, crăpată și presărată cu mici fragmente de moloz desprins. Până și rocile păreau făcute din nisip, din nimic mai mult. Nisipul, care prin alchimie naturală consimțise să fie prins pentru un timp în piatră, iar apoi să se construiască din el, de către oameni, clădiri și orașe, înainte să-și piardă vraja, gregaritatea magică și, la fel ca orice magie sau idee, să se dezintegreze, să se întoarcă la natura sa haotică, în deșert.

Fin se întoarse din nou și văzu un băiat, la câteva acoperișuri distanță, cățărându-se pe o scară până la o platformă șubredă, din bambus. Băiatul luă un steag lung, negru, și îl flutură cu mișcări largi până ce un stol de porumbei delicați se iviră din întuneric și aterizară unul câte unul: puncte de viață albă, gângurind ușor.

Fin își auzi numele și se aplecă peste marginea casei. Era Farouk, cu capul scos pe fereastra bucătăriei ca o țestoasă răsturnată, cerându-i lui Fin să i se alăture. Fin ar fi vrut să-i spună că nu-i era foame, că avea toate cele de trebuință pe acoperișul plat – însă Farouk nu așteptase răspuns și, unde îi fusese capul, acum nu mai era nimic.

Fin presupusese că ceea ce înțelegea Farouk prin pregătirea de *baba ganoush* însemna să lase vinetele în seama Ranei și să deschidă sticla de whisky. Dar nu avea să se

întâmple așa. La fel ca în cazul ficatului de cămilă – pe care Fin acum își amintea că îl mâncase cu ceapă prăjită și cu ardei groaznic de iuți –, era o mâncare pe care Farouk dorea să o prepare singur.

– Pentru tine, voi face *baba*. Rana nu-l poate găti cum trebuie, zise el.

Fin se îndoia de acest fapt, căci Rana era bucătăreasă talentată.

– Vino, ajută-mă, englezule! Vom face asta împreună.

De obicei, Fin încerca o ușurință calmă în bucătărie; știa cum stăteau lucrurile cu mâncarea și resimțea o valoare și o limpezime fără complicații în actul pregătirii meselor. Însă în acest moment nu-și dorea să gătească. Își dorea povestea pentru care trudise atât de mult, pentru care suferise atât. Farouk se purta de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, curățând legumele și aliniind ingredientele pe masă, acordând o atenție afectată și extrem de enervantă detaliilor. Fin își stăpâni impulsul de a da glas frustrării sale, preferând să se lase absorbit de tocarea usturoiului, de stoarcerea unei lămâi și de prăjirea semințelor de chimen. Fin decojea și toca, iar activitatea asupra căreia se concentra îi aducea un sentiment de împăcare, ce sporea odată cu grămăjoara de cățel de usturoi tăiați fin de cuțitul său.

Farouk ieși din bucătărie și se întoarse cu un braț de vreascuri pentru foc. Lemnul de măslin, explică el, trântind la podea vreascurile atât de aproape de Fin, încât fărâme de scoarță și praf se depuseră pe grămăjoara sa îngrijită de usturoi, era esențial pentru a se obține aroma afumată ce constituia miezul mâncării *baba ganoush*. Decât să folosești orice alt lemn, insistă el, mai bine o lăsai baltă.

– Cum rămâne cu stejarul? întrebă Fin, ștergând tocătorul. Stejarul este lemn bun.

– N-ai ce să faci cu stejarul, replică Farouk. Câți stejari vezi în deșert? Dacă *baba* ar fi fost de gătit cu lemn de stejar, n-ar fi pus Allah stejari în deșert?

Fin răspunse că era o întrebare de pus unui imam sau poate ar trebui să-l întrebe pe Bătrânul Șeic dacă Allah Creatorul se gândea la *baba ganoush* când alesese vegetația pentru Deșertul de Vest. Farouk nu oferi nici o replică, așa că Fin continuă:

– La urma urmei, de ce să folosești lemn, Farouk? De ce să nu bagi pur și simplu vinetele în cuptor? Așa am putea mânca înainte de zori și Rana va avea mai puțină curățenie de făcut.

Precum trasarea cu cerneală a acului unui barograf pe vreme de furtună, cutele frunții lui Farouk se adânciră și se adunară. Se întoarse cu spatele și rupse fiecare vreasc în două cu o băgare de seamă aparte.

– Uite ce e, Farouk, nu simt nevoia să mănânc. A fost o zi îngrozitoare. Ar trebui să mă întorc în oraș. Însă, înainte să plec, spune-mi ce s-a întâmplat. A trecut Chelul de zid? A găsit ceva?

Farouk îi făcu semn să tacă.

– Mai târziu, mai târziu... O întrebare, englezule! De ce nu ești însurat?

– Trebuie să vorbim despre căsătorie? întrebă Fin. Nu poți să continui povestea?

– Ar trebui să fii căsătorit.

– De ce dracu' ar trebui să fiu căsătorit? răspunse Fin, surprins de vehemența sa. Obișnuiai să mi te plângi că mariajul e ca un fort asediat: cei care sunt afară își doresc

să intre, iar cei dinăuntru își doresc să iasă. Am auzit-o de o sută de ori!

Farouk încuviință, încântat să-și audă repetate propriile cuvinte.

– Desigur, însă eu vorbeam despre dorință, nu despre căsătorie. Mulți doresc să fie căsătoriți, *habibi,* și la fel de mulți doresc să scape de căsătorie. Dorim multe lucruri... însă doar ce nu avem. Trebuie să nu ai ca să dorești, *habibi!* Unde altundeva ar înflori dorința? Farouk se apropie de Fin și adăugă: Ce am spus era adevărat – eu mereu zic adevărul, jur pe mama –, însă acum îți spun altceva și tu ar trebui să asculți. O soție e bună. Un bărbat ar trebui să aibă soție. Umbra unei femei este mult mai bună decât umbra unui perete. Nu aștepta atât de mult, *habibi!* Farouk îl prinse pe Fin de umăr. Femeile nu vor un soț bătrân și inutil cu păr ca pe crupa cămilei. Zâmbi, încântat de descriere, și adăugă: Decât dacă e bogat, desigur! Și, deși în satul meu ai putea crede că ești bogat – făcu o pauză și îl bătu pe Fin pe antebraț –, nu ești bogat.

– Sunt de acord că nu sunt bogat, răspunse Fin, și sunt de acord că femeile nu vor un bărbat cu păr ca pe fundul unei cămile, însă ce voiam să te întreb...

Farouk îl întrerupse:

– Căsătoria aduce fericire, *habibi!*

Farouk era la a doua nevastă, însă Fin nu știa dacă vreuna din căsnicii fusese fericită. Poate că fiecare fusese pe jumătate fericită și, adunate, făceau cât o căsnicie acceptabilă. Știa că nu va ajunge nicăieri vorbindu-i lui Farouk despre relațiile lui – sau despre lipsa lor. Toate erau atât de limpezi și de nete pentru acest bărbat. „Eu vreau asta. Ea vrea astalaltă. Vom face așa." Lui Fin îi

lipsea această limpezime. Nici măcar nu voia să se gândească la relațiile lui, știa atât de bine tipicul. Obișnuia să iubească o femeie sau să fie iubit, iar apoi ea se transforma într-o persoană pe care nu o iubea sau într-o persoană care nu-l iubea pe el. Atunci el obișnuia să plece și să provoace suferință sau să fie abandonat și să sufere. Își dorise ca relațiile lui să meargă, crezuse că puteau fi răspunsul pe care îl căuta, însă, inevitabil, aveau ca rezultat durerea; a lui, a femeii, a tuturor. Iar la un moment dat, nedefinit, conchisese că era doar o chestiune de interval de timp până la admiterea acestui adevăr – sau de durată a puterii sale de a-l suporta.

– Ai dreptate, Farouk! Îți mulțumesc pentru vorbele înțelepte. Îți voi asculta sfatul și mă voi căsători, poate săptămâna viitoare. Ești un bărbat măreț și înțelept și știi multe lucruri, însă nu acest secret este ceea ce caut.

Farouk ridică privirea.

– Secrete, bineînțeles că sunt multe secrete... Știi secretul unei căsnicii fericite, îl știi?

– Nu, nu îl știu. Și nici nu prea îmi pasă.

– Îți spun eu, *habibi,* care e secretul unei căsnicii fericite... E încă secret! Farouk izbucni în râs. Însă nu-ți face griji: ești fratele meu. Ca fratele meu, vreau să zic. Eu nu am frate. Îți voi găsi o soție, *habibi!* Multe fete egiptene ar vrea să se mărite cu un străin. Ce zici de Neema? E fată bună, fiica vărului meu, Yusuf. O să îți placă de ea. Prea slabă pentru un egiptean, desigur, însă e bine pentru tine, nu?

– Nu am venit aici să-mi găsesc soție, Farouk! Fîm se ridică și se îndepărtă de masă. Vreau să știu ce s-a întâmplat cu Saïd Chelul.

Farouk încuviință de parcă ar fi fost în permanență de acord asupra acestui aspect.

– Chelul! De ce vrei să vorbești despre asta? Nu e nimic, ține de trecut. *Ellei faat maat.* Hai să vorbim despre femei, *habibi!*

– Vreau să aud ce s-a întâmplat cu Chelul, Farouk, ceru Fin.

– Mai mult decât vrei o femeie? Farouk ridică din sprâncene. Cred că de o femeie ai nevoie. Ia spune-mi, nu ai prietenă, englezule? Ai avut *sharmoota?*

– Farouk, uite ce-i, singurul motiv pentru care te-am sal... Fin se opri și îl privi pe Farouk, care rânjea încurajator. Oftă. O, Doamne! În regulă. Bineînțeles că am avut prietene, dar nimic serios...

– Te culci cu ele, așa-i?

Farouk întinse brațele de parcă ar fi prins ghidonul unei motociclete și își mișcă șoldurile cu o încântare evidentă.

Fin oftă iarăși.

– Bineînțeles că e vorba și de sex... uneori. Dar nu e nimic special.

Farouk era șocat.

– Nu e special? Ai o femeie și nu e special? Ceva nu e bine, *habibi!* Poate că *zobra* ta e slabă. *Zobra* mea e puternică precum curmalul!

– Nu. *Zobra* mea e bună... Uite ce e, nu vreau să vorbesc despre *zobra* mea, vreau să vorbesc despre Chelul!

– Chelul? Saïd Chelul? De ce vrei să vorbești anume despre asta?

– Nu știu ce trebuie să fac ca să mă înțelegi, zise Fin cu voce joasă, încercând să-și stăpânească frustrarea. Vreau

un singur lucru. Nu mâncare, nu pe nepoata ta, nici vreo altă femeie, ci atât: Saïd. E tot ce vreau. Saïd Chelul!

Farouk rămase tăcut câteva clipe, apoi răspunse pe un ton grav:

– Ascultă, frate! Eu nu judec, doar Allah are dreptul să judece. Și e adevărat, se spune că Chelul și-a tras-o cu un câine cândva... dar nu cu un bărbat, niciodată cu un bărbat. În orice caz, nu e posibil.

– NU ÎL VREAU PE EL! strigă Fin plesnind masa cu palmele și ridicându-se. Îi vreau povestea! Vreau să aflu ce a descoperit sub casă!

Farouk îl privi țintă pe Fin, nemișcat – poate doar coada unui ochi zvâcnea de amuzament. Fin nu-și dădea seama. Farouk se întoarse cu spatele, fără să spună ceva, și se apucă să înjghebeze un foc cu mult fum din lemnul de măslin. Deasupra așeză vinetele negre-movulii și rămase lângă foc, întorcând în răstimpuri legumele pântecoase, stând cu spatele la Fin. Nu zise nimic până când căldura nu arse coaja și fumul de la lemnul de măslin nu umplu camera, provocându-le usturimi ale ochilor.

– Vrei să auzi despre Chelul?

Fin încuviință.

– Îți spun adevărul, începu Farouk. Saïd Chelul e prietenul și fratele meu... însă jur că e mai puțin inteligent decât iapa lui Abdul al-Hakim.

Fin răsuflă și se așeză, punându-și palmele pe masă.

21

– Lucrul cel mai important pentru Saïd Chelul era să se asigure ca nimeni, dar chiar nimeni, să nu afle de descoperirea sa. A măturat praful. A închis ușa de la pivniță și a stat înăuntrul casei sale, visând la bogății. Imediat ce s-a anunțat *Salaat el-maghrib,* nu a mai putut să stea și s-a dus pe jos la ceainăria lui Khayam, ca să nu trebuiască să spună cuiva despre descoperirea sa.

Când a intrat în ceainărie, Chelul a salutat, s-a așezat la locul obișnuit și a pocnit din degete la Khayam, comandând ceai cu mai multă mentă. „Mentă bună, a strigat el, nu firele mestecate de capre pe care le folosești!" Khayam era om bun, care înțelegea că era uneori greu să faci rost de bani, însă ceaiul este mereu necesar. Fusese generos cu Chelul de-a lungul anilor, așa că acum Saïd nu-i arăta respect, mai ales că fusese auzit de mulți oameni din ceainărie. După câteva minute, Chelul i-a înfuriat pe alții câțiva cu astfel de comentarii și, firește, au început să facă glume pe seama lui.

Atacul l-a început Nasser, al cărui unchi deținea a treia prăvălie de parfumuri ca importanță. Era furios pentru că, atunci când ajunsese la ceainărie, îi ceruse Chelului să tragă un fum din *shisha* lui. Chelul clătinase din cap, arătase spre zona familiei sale și sugerase ca Nasser să tragă un fum din *zobra* lui. Era nedrept, fiindcă

Nasser mereu împărțea cu Chelul tabacul lipicios de care era atât de dependent.

Nasser a așteptat până ce a tăcut lumea și i-a strigat Chelului din partea cealaltă a ceainăriei, întrebând dacă dispoziția sa mândră era rezultatul unor cuceriri sexuale recente. Și, în caz că era adevărat, dacă nu se arăta dispus să le spună tuturor unde ar fi de găsit noua sa iubită, deoarece câinele familiei lui Nasser dispăruse de câteva zile și copiii erau îngrijorați. Toți prietenii vechi au subiecte pe seama cărora sunt tachinați, iar pentru Saïd Chelul era vorba despre împreunarea din copilărie cu un câine.

Fin nu se putu abține și interveni:

– Saïd Chelul chiar a făcut sex cu un câine?

– Nu pot băga mâna în foc. Să fiu cinstit, ar fi putut fi o capră! Apoi Farouk își continuă istorisirea: S-au alăturat și alții, toți prietenii, acestei tachinări a Chelului, așa cum este obiceiul, însă, în loc să se lupte, să implore milă sau să râdă de sine, Chelul s-a mutat la altă masă, la care să stea singur. După câteva minute de tăcere, s-a ridicat. „Foarte curând, a strigat el, voi fi mai bogat decât voi toți... și le veți spune nepoților că l-ați cunoscut cândva pe marele Saïd al-Jabari bin Ishaq!"

Unul dintre bărbați, poate că era Magdi, l-a felicitat pe Chelul fiindcă își găsise un câine bogat. Altul a zis că noul iubit al Chelului trebuie să fie președintele SUA, deoarece el era cel mai bogat câine din lume. Când altcineva a strigat că măcar acum Egiptul i-o trăgea Americii, toată lumea a râs. Toată lumea, mai puțin Saïd Chelul.

Chelul s-a reașezat și încuviința din cap de parcă ar fi înțeles, însă nu înțelegea. S-a întors cu spatele la vechii lui prieteni și a pufăit din narghileaua lui ca o locomotivă care iese din gara Al-Ackran în căldura după-amiezii.

Toți oamenii civilizați știu că tachinarea nu trebuie folosită așa cum folosești o ghioagă de măslin ca să pălești un tâlhar sau un dușman, ci ca o pană, ca să gâdili și să încânți, ca o oglindă, ca să luminezi umbrele cu raze de soare. Imediat ce vechii prieteni din ceainăria lui Khayam au înțeles că Saïd era nefericit, au încercat să-i schimbe dispoziția. M-am dus la masa Chelului și l-am implorat să se întoarcă în compania prietenilor săi, la mese unde am stat, am băut ceai și am fumat zece mii de *shisha* împreună. Chelul s-a întors cu spatele, a spus că noi eram niște măgari, iar el, un armăsar magnific. În timp ce mă îndepărtam, Chelul a zis: „De ce să-mi pese? În curând voi fi atât de bogat, încât noii mei prieteni din Clubul Aristocratic din Mena mă vor disprețui dacă îmi petrec timpul cu *zibbaleen*-ii tinereții mele. Nu ar da bine". Când eu am întrebat despre sursa marii sale bogății, Chelul a privit în sus, a închis ochii și și-a fluturat ambele mâini înaintea sa.

„Poți îngrămădi pe capul meu chel toate pietrele deșertului, a zis el, până ce se zdrobește precum coaja oului unei găini care nu a primit destul nisip în mâncare – dar nu îmi voi spune secretul!"

(Chelul iubea mult orătăniile, îi explică Farouk lui Fin cu mare solemnitate.)

Bineînțeles, înainte ca Saïd Chelul să-și fi terminat al doilea pahar de ceai, chiar înainte ca nasul său, mare și osos ca un cioc de vultur care mănâncă ouă și fructe putrede, înainte ca acest măreț nas să dea de menta de la fundul ceaiului, Saïd Chelul le povestise despre marea sa descoperire. A povestit despre sunetul de tunet al prăbușirii pivniței, a povestit despre gaura care se căscase și despre tunel. A povestit despre lespedea de alabastru și

despre însemnele sale și despre cum îi fusese limpede că îndărătul cartușului păsării cu corn se aflau cu siguranță comori de neimaginat. După ce a jurat pe sfinții moșii lui că nu avea să ne mai spună nimic, eu i am oferit o a treia cană de ceai. El a acceptat și, chiar înainte să vină ceaiul, și-a dezvăluit planul, un plan, s-a lăudat el, bun de Salah ad-Din. Avea să închirieze un pickhammer de mărimea piciorului unei cămile, de la fratele cel mai mare din Cairo al constructorului Salim, și avea să foreze prin marea lespede de piatră albă, către bogății, două sau trei neveste și un cârd enorm de gâște frumoase rasa Fayoumis, cu picioare verzi ca sălciile... Acum ia spune-mi, îl întrebă Farouk pe Fin, cunoști cum stă treaba cu Salah ad-Din?

Fin încuviință, însă Farouk scutură din cap. Nu acesta era răspunsul pe care îl căuta.

– Crezi că știi, dar nu știi nimic! Știi de ce a ales Muqqattam, pentru marea citadelă Cairo, de ce a ales acest loc, când există atâtea?

Fin clătină din cap. Recunoscu că asta nu știa.

Farouk era încântat.

– Salah ad-Din, cel mai măreț dintre toți generalii, povesti el, și-a pus oamenii să omoare cincizeci de capre de aceeași vârstă și să agațe carnea pe fiecare colină înăuntrul zidurilor orașului. Nu vreau să fiu lipsit de respect, dar poporul tău încă trăia în peșteri și mânca bălegar la acea vreme...

Fin se gândi să replice, însă Farouk îi făcu semn să tacă.

– După două zile, mărețul conducător a străbătut orașul călare și toată carnea se stricase, în afară de cea de pe colina Muqqattam, care datorită adierilor răcoroase rămăsese proaspătă. Așa că acolo a construit citadela, cea

mai grozavă citadelă din lume... Vezi, englezule, zici că știi despre mărețul Salah ad-Din, dar nu știi nimic!

– Și care e legătura cu Saïd Chelul?

Farouk oftă exasperat. El doar demonstra că planul lui Saïd Chelul nu era, așa cum se sugerase, vrednic de mărețul Salah ad-Din; nu era vrednic nici măcar de un gândac.

La început, Farouk fusese doar vag interesat de informațiile pe care Chelul i le dezvăluia, însă atunci când Saïd trecuse la detalii, devenise foarte tulburat. Farouk, după cum recunoștea singur, era un om cu educație limitată, dar, tot după cum recunoștea singur, era neobișnuit de inteligent și de capabil, încrezător că putea cuprinde toate problemele lumii prin puterea minții. Și, după cum îi explică lui Fin, nu avea nevoie să cugete prea mult ca să vadă că noului plan al lui Saïd Chelul îi lipsea... Cum să se exprime blând față de vechiul său prieten? Îi lipsea... *henka*.

– *Henka?* întrebă Fin.

– Ca și *samra*. Știi tu... micul câine al deșertului.

– Vulpe? sugeră Fin.

– Desigur. *Henka* precum vulpea.

– Subtilitate? propuse Fin, uitând subit cum ar trebui să fie vulpile, numai că Farouk nu asculta.

Jefuirea mormintelor era o infracțiune foarte gravă, îi spusese Chelului. Toată lumea din satul Mena cunoștea severitatea legii când era vorba de jefuirea mormintelor – cel puțin pentru egipteni. *Ferenghi* luaseră orice le făcuse cu ochiul de mii de ani, însă guvernul ajunsese să recunoască valoarea imensă, nu doar a artefactelor, ci a ajutorului internațional care putea fi primit pentru săpăturile arheologice masive și plănuite cu atenție. Acestea,

desigur, nu avuseseră loc niciodată, dar banii efectivi erau bine-veniţi şi investiţi în programe valoroase din domeniul construcţiilor (noua casă de vară a primarului) sau al educaţiei (pentru fiii ministrului, în Anglia).

Existau pedepse cumplite pentru oricine ameninţa să afecteze acest potop anual de bani. Mai mult, continuă Farouk, încercase să-i explice Chelului, care se fâţâia tot mai tare pe scaun, că închirierea unui pickhammer din Cairo nu reprezenta un plan tocmai subtil – nu era genul de unealtă care se putea ascunde discret sub o *galabeya* şi cu care te puteai plimba neobservat prin curte.

În sfârşit, îi explicase Farouk lui Saïd, care de-acum se uita încruntat, cel mai puternic zgomot din sat era cel scos de televizorul lui Abdul al-Hakim – da, cel cu iapa lipsită de inteligenţă. Ce plănuia Chelul să spună dacă poliţia era chemată să investigheze gălăgia care venea din pivniţa sa? „Îmi pare rău, domnule poliţist, am mâncat prea mult *ful medames* şi scot vântul lui As Amen Ra pe uşa mea din dos."

Farouk se opri şi îl privi semnificativ pe Fin, cu semeţia tuturor celor care spun o poveste pe care o consideră comică. Fin nu reacţionă.

– Acesta era un comentariu de mare isteţime, îi explică Farouk lui Fin, clătinând din cap dezamăgit. Dacă aş fi spus asemenea cuvinte celorlaltor prieteni ai mei din ceainărie, care, *el-hamdelillah,* sunt oameni care înţeleg viaţa, ar fi râs şi m-ar fi admirat nespus. Însă nu am împărtăşit asta cu ei. Am vorbit doar cu Saïd Chelul, ştiind că dispoziţiile sale erau la fel de instabile ca o tavă cu lapte... As Amen Ra este un zeu al faraonilor. Unii oameni din sat – nu şi eu, desigur – spun că As Amen Ra este *khamseen,* vântul deşertului. Dacă nu aş fi fost atât

de generos cu sentimentele lui Saïd Chelul, toată lumea ar fi râs de alăturarea acestui zeu străvechi cu groaznica muzică a digestiei lui Saïd. Însă nu există nimeni care să-mi mulțumească pentru bunătatea mea, și doar Allah îmi vede virtutea. Oricum, nu a contat. Ce a urmat a fost fie soarta, fie lucrarea unui *jinn* în trecere.

Salim Ali Rassul, nu constructorul Salim, ci Salim care lucra în magazinul de papirus de vizavi de Sfinx – Farouk îl asigură pe Fin că-l întâlnise, de două sau de trei ori –, acest Salim se prăpădea de râs, din cealaltă parte a ceainării, la o sămânță de scandal, la o bucățică de *zibbala* conversațională. În timp ce făcea asta, și-a vărsat ceaiul peste *galabeya* și un smoc de frunze de mentă s-au lipit de el ca triunghiul de păr ce stă deasupra unei *cus* femeiești. Priveliștea acestui pubis din frunze de mentă a dat naștere unei furtuni de râsete, care a cuprins toată ceainăria.

Chelul, care, la fel ca un copil, credea că era buricul pământului, a suspectat că lumea râdea de el și că Farouk, gelos pe descoperirea lui, pe bogățiile care în curând aveau să-i aparțină, era sursa acestei batjocuri. Furios, a ieșit din ceainărie și a rămas afară, pufăind din țigările americane scumpe pe care le achiziționase ca dovadă a averii sale apropiate.

După vreo patru țigări americane (câte își putea permite Saïd Chelul într-o săptămână), s-a întors la masa lui Farouk, încrezător că pregătise un răspuns vrednic de însuși Mullahul Nasruddin.

– Ai auzit de Mullahul Nasruddin? întrebă Farouk.

Fin încuviință.

– ... De aventurile sale la granița cu Siria?

Fin ridică din umeri.

Farouk îi spusese poveștile cu Mullahul Nasruddin și, inițial, insistase asupra faptului că Nasruddin era un personaj istoric real. Fin era candid ca un copil în acea vreme, nerăbdător să creadă orice poveste care prezenta Egiptul ca un loc unde se întâlneau fantezia și realitatea. Descoperise însă în curând că istorisirile cu Nasruddin erau la fel de numeroase ca oamenii care le spuneau și că lada sa de comori își adăuga aproape zilnic alte și alte povești, pe măsură ce șoferi de taxi, chelneri, vânzători, oficiali guvernamentali și angajați ai ziarului veneau cu propriile versiuni ale legendei. Fiecare poveste era diferită însă în privința caracteristicilor mullahului; lumea era de acord că era fie nechibzuit, fie viclean, fie ambele, în funcție de cerințele relatării.

Fin îi spuse lui Farouk că nu putea fi sigur dacă auzise sau nu povestea, însă era sigur că nu dorea să o audă – cu excepția cazului în care ar fi avut ceva de-a face cu Saïd Chelul.

Farouk își flutură mâna prin dreptul feței de parcă ar fi alungat o muscă.

– Bineînțeles! Oare nu-s legate toate lucrurile? În fiecare săptămână, Mullahul Nasruddin obișnuia să treacă o caravană de cai peste granița cu Siria, fiecare cal fiind încărcat cu coșuri pline cu paie. Când paznicii de la graniță îl întrebau ce treabă avea, Nasruddin obișnuia să răspundă: „Contrabandă", iar paznicii deseori îl percheziționau, uneori goleau coșurile și scotoceau fiecare fir de pai. Totuși, mullahul continua să treacă granița, devenind mai bogat și mai gras cu fiecare nouă săptămână. După câțiva ani, Nasruddin s-a lăsat de meserie, om bogat, și s-a mutat departe, în Alexandria sau mai încolo. Într-o zi, într-o cafenea, l-a întâlnit pe comandantul paznicilor

de la graniță, care și el ieșise la pensie și se mutase în apropiere. „Spune-mi, te rog, Mullahule Nasruddin, l-a implorat comandantul pensionat. Niciodată nu am putut să te prindem. Cu ce anume făceai contrabandă?" „Cu cai", a răspuns mullahul. Farouk plesni încântat masa și îl privi pe Fin. Cu cai! repetă el.

Fin se forță să zâmbească.

– Nu reușesc să văd legătura.

– O poveste fără un cal e ca o cămilă fără *tafir*.

– *Tafir?*

– Pe spatele său, insistă Farouk.

– Un călăreț?

– Nu, nu, un deal mic... o gogoașă.

– O cocoașă.

– Exact, zise Farouk, mulțumit.

Fin nu vedea legătura, îi explică Farouk, fiindcă nu asculta cum se cuvine. Planul mullahului era înțelept și viclean, însă planul lui Saïd Chelul era planul unui gânsac.

Fin se arătă de acord și Farouk își reluă povestea.

– „Tu, Farouk al-Mabsoud bin Faisal, a spus Saïd reintrând în ceainărie, ești ca un cocoșel impotent, care se umflă în pene și scormonește în nisip ca să atragă găinile." Chelul a privit apoi prin încăpere, ca să se asigure că are audiență. „Da, ele vor cloncăni, da, vor gânguri și se vor aduna în jurul tău, până ce își vor da seama că sub picioarele tale – ce e acolo? Boabe de porumb sau viermi dolofani?"... Chelul era de-acum beat de nebunie, o nebunie ascunsă ani întregi, ca vinul piramidelor, însă beția sa nu venea de la curmale fermentate și miere, ci din visuri destrămate și din propria slăbiciune. Glasul îi era pițigăiat și strangulat, ca al unei găini, iar toți clienții ceainăriei ascultau, prinși de discursul

sălbatic și fără sens, pentru ei, al lui Saïd. „Nu, nu boabe de porumb, și nici viermi dolofani și delicioși, ci rahat de șobolan și praf!" În acest moment, furia a atacat cetatea rațiunii Chelului și el a fugit spre ușa deschisă a ceainăriei, în pragul căreia s-a oprit și și-a adunat ceea ce considera că îi erau gândurile înainte să dea o lovitură finală, și, credea el, mortală. „Iar ei, cu toții... – a spus gesticulând spre obișnuiții ceainăriei, care erau găinile imaginare ale discursului tău – vor admira cocoșul de mare preț numit Saïd al-Jabari bin Ishaq și vor pricepe pentru totdeauna că, atunci când eu scormonesc în nisip, există, și va fi, un paradis abundent de fructe și de cărnuri exotice!"

În timp ce declama acest discurs confuz și plin de pasiune, Chelul își umfla pieptul și gheruia și scormonea podeaua de lemn cu picioarele sale încălțate în sandale. Unii oameni, mai ales Farouk, făcuseră încercări eroice de a asculta respectuos, însă imaginea unui bărbat-găină furios, de un metru și optzeci, era o provocare prea mare și în curând toată lumea, chiar și Farouk, începuse să râdă. Această trădare finală era prea mult pentru Chelul, care se făcuse roșu la chip precum creasta îndrăgitelor sale găini Fayoumis și, dând capul pe spate, ieșise vijelios din ceainăria lui Khayam.

– A fost ultima ocazie în care am mai putut vorbi cu el cum se cuvine. Într-o zi bună, Chelul îmi întorcea spinarea, dar de obicei se holba la mine și cloncănea încet, cu ochii plini de ură.

Fin, care fusese captivat de poveste, își întoarse atenția la chipul prietenului său și nu putu să-și dea seama dacă zărea o urmă de regret sau de amuzament în expresia sa. Rana intră în bucătărie, tușind și recitând versete sfinte

ca să se apere de spiritele rele. Îl certă pe Farouk pentru fumul care devenise nepotrivit de gros pentru o bucătărie modernă. Farouk răspunse ridicând brațul de parcă ar fi avut de gând să o bată. Rana râse și continuă să-l certe. Farouk gesticulă spre fereastra de la bucătărie. Deja o deschisese, ce altceva voia să facă? Rana clătină din cap și, în timp ce vocea sa trecu într-un arpegiu de rugăminți pentru sfinții locali și pentru îngerii în trecere, împinse ușa intrării din față a casei, stârnind un curent care făcu fumul să dispară imediat.

– Ne simțim mai bine acum, zise Farouk de parcă deschiderea ușii fusese ideea lui. Nu știu de ce nu a făcut chestia asta mai repede.

Fin încuviință din cap și își ținu gura, ca să permită așternerea tăcerii, pământul din care cresc poveștile.

Saïd Chelul își făcea datorii ca un om fără familie și fără viitor. Majoritatea oamenilor din sat îl văzuseră fălindu-se cu haine noi, fumând țigări americane și, se spunea, plănuind construirea un coteț masiv de găini în stilul Marii Piramide. Câțiva din sat erau impresionați de el, alții erau iritați, însă nimeni în afară de Farouk nu știa de planurile sale nechibzuite, până în după-amiaza în care un camion din Cairo trecuse cu zgomot prin sat și se oprise în fața casei sale.

Într-un loc ca Mena, veștile sunt atât de prețioase, încât, atunci când sosesc, oamenii nu se mulțumesc doar să se bucure de ele, ci trebuie să se adune la sursa lor. De aceea, atunci când sosise burghiul imens, Saïd Chelul își găsise casa asediată de toți cei pe care îi cunoscuse vreodată, o mulțime nici mai mare, nici mai mică decât populația satului Mena.

Nepotul lui Khayam – un băiat al cărui vis era să câștige destui bani cât să ajungă la plajele din Sharm el-Sheikh pentru a vedea cu ochii lui femeile străine fără haine – instală iute un chioșc cu ceai lângă ușa Chelului. Lumea se înghesuia, bând ceai, emițând speculații și bucurându-se de încântarea unui eveniment neîndoielnic. Nivelurile obișnuite de vorbărie erau reduse la un murmur respectuos, punctat de exclamații ocazionale atunci când erau descărcate bucăți din interesanta unealtă. Deși se vedea limpede echipamentul scos din camionul vopsit în culori vii și deși erau martori în timp ce Chelul semna ceva ce părea un avans, lumea nu știa, și nici măcar nu se obosea să presupună, pentru ce ar fi putut servi unealta. Faptul că se găsea acolo era suficient pentru locuitorii din Mena.

Nimeni nu avea să doarmă în seara aceea în Mena, nu din cauza entuziasmului sau a bârfelor, sau a indigestiei, ci deoarece o mare parte din sat se cutremura de zgomotul și de vibrațiile pickhammerului imens și, se vedea, prost mânuit.

În dimineața următoare, la răsăritul soarelui, Chelul ieșise din pivniță, găsind o mulțime impresionantă adunată în fața casei. Era acoperit de o pulbere albă, fină, și îi lipsea o bucată dintr-un deget de la piciorul stâng. Burghiul era proiectat să fie folosit pe verticală, și nu pe orizontală, iar, deși Saïd Chelul reușise să-și reducă pe sfert degetul mic, singurul lucru pe care i-l făcuse lespezii de alabastru, avea să dezvăluie el ulterior, fusese să îi distrugă hieroglifele străvechi.

Întrucât satul era deja adunat în fața casei Chelului, putuse să primească asistență medicală promptă de la Malik, bărbierul local, care nu era doar persoana desemnată să

efectueze circumciziile, dar, după o tradiție cinstită în timp, era și chirurgul comunității.

Palid și bandajat, Chelul împrumutase o căruță ca să lase burghiul acasă la fratele său, iar când sosise poliția, două ore mai târziu, ca să investigheze sursa acelei frenezii, îl găsiseră doar pe Iqbal Bolborositorul, care, deși le oferise o descriere surprinzător de exactă a evenimentelor, nu fusese crezut din cauza renumelui său de prost al satului.

Timp de câteva zile, Saïd Chelul stătuse în casă, poate jelindu-și degetul deformat, poate ascunzându-se de cercul său tot mai mare de creditori, de întrebările poliției sau doar de chicotelile satului. Însă, când reapăruse, nu o făcuse căindu-se, ci aducând vești noi și interesante. Saïd Chelul avea să organizeze o petrecere. Toată lumea era invitată și cei mai grozavi cai din Abu Sir până în Bapha aveau să danseze. Avea să fie servită carne de oaie și cel mai bun ceai de mentă se oferea tuturor și, desigur, faimoșii muzicieni Zar urmau să fie chemați din sud. Avea să fie, promisese el, cea mai grozavă petrecere de la nunta acelui nenorocit bețiv de căpitan al poliției, Wahib al-Sabbah, cu trei ani înainte.

În vinerea de după anunțul Chelului, Farouk vorbea cu Salim Constructorul în timp ce plecau de la moschee, după rugăciuni. Soarele strălucea cu putere, dar ei încă își purtau eșarfele groase ca să-i apere de asprimea vântului *khamseen*. Îl găsiseră pe Saïd Chelul cumpărând apă de trandafiri de la chioșcul care vindea ape parfumate pentru colonie și pentru budinci. Deoarece Chelul era supărat pe el, Farouk îi șoptise lui Salim că ar trebui să-l întrebe pe Saïd despre petrecere, în timp

ce Farouk își vedea de drum, ducându-se la ceainăria lui Khayam.

Salim îl prinsese pe Farouk din urmă înainte să ajungă la Khayam și îi povestise că, după saluturile și politețurile obișnuite, îl întrebase pe Saïd de scopul acelei sărbători. Saïd răspunsese: „Pentru a-l sărbători pe Noul Saïd", după care se întorsese cu spatele și cumpărase suficientă apă de trandafiri pentru mai multe sute de budinci.

Farouk voise să știe dacă asta era tot. Oare Saïd Chelul nu mai spusese nimic altceva, nu dăduse nici un indiciu? Salim ridicase din umeri. Poate că fusese ceva în privirea de obicei ștearsă a lui Saïd, o sclipire, o strălucire, dar cam asta era tot ce se putea ști.

– Deși nimeni nu a fost plătit de fapt, Saïd Chelul s-a apucat să comande cu grijă toate proviziile pentru petrecere: carne de oaie care să fie frecată cu scorțișoară și umplută cu caise, carne de pui marinată cu chimen apoi umplută cu stafide și cu semințe de pin, vinete, mazăre cu lămâi uscate și spanac, orez, cartofi umpluți cu carne de vită tocată, *kahk bil-laoaz*, brățările delicioase, dulci, de migdale ale deșertului și, desigur, petale de trandafir pentru budinca *mihalabeyah* – ca să nu mai amintim de teancurile de material colorat pentru decorații festive, tufele de mentă, lemnul de foc, muzicienii și fânul pentru caii dansatori. Totul a fost cumpărat de Chelul pe datorie... Desigur, unii ajunseră la concluzia că Chelul descoperise deja comoara și scopul petrecerii era să atragă o soție. Însă majoritatea credeau în „Noul Saïd", un termen care devenise aproape la fel de comun în sat ca „New York" în America. Saïd năucise satul cu învârtelile sale și cu nebunia lui timp de treizeci de ani

și acum toată lumea spera să se schimbe, să *amr bil-ma'rouf* – „să se facă una cu lucrările bune" – și să *nahiy an al-munkar* – „să se îndepărteze de la rău". Acesta nu era doar punctul de vedere al celor strict religioși. Purtarea cuiva e importantă pentru toată lumea din sat. Exact la fel cum o durere de burtă sau un spin, chiar și într-un călcâi, prezintă importanță pentru întregul corp. Nu era vorba despre cine mergea sau nu la moschee, despre cine săruta care bărbat sau care femeie, despre cine încălca sau ocolea legile Egiptului. Era vorba despre viața comunității; oameni care se salutau unul pe celălalt ca prieteni respectați, care își împărtășeau bunurile de prisos, cărora le păsa de bolnavi, de oameni simpli și de săraci. Purtarea cuiva ca musulman este ceva între el sau ea și Allah, însă ține de asemenea de *umma,* comunitatea musulmanilor, nu doar cei din satul Mena, ci fiecare musulman din lume. În sat, nu era vorba atât de mult despre rugăciune, cât despre rugat împreună, iar dacă Saïd își schimba comportamentul, ei bine, ce alt motiv mai bun pentru a se da o petrecere? Și ce dacă avea vreun alt scop secret? Așa cum zice vechiul proverb din deșert, „Trebuie ca omul să înțeleagă secretele unei găini ca să se bucure de ouăle sale?"

Fin întrerupse povestea lui Farouk:

– Vorbești atât de mult despre Dumnezeu și despre rugăciune și nu te-am văzut niciodată, nici n-am auzit, să fi vizitat măcar moscheea, nici chiar vinerea... Și-n plus, bei!

Farouk se ridică brusc de la masă, spunând că îl iubea pe Dumnezeu, își respecta părinții, dădea de pomană săracilor și într-o zi, *insha'allah,* avea să facă *hajj* și să primească iertare pentru păcatele sale. Atunci avea să se

întoarcă la moschee – nu în fiecare vineri, ci de cinci ori pe zi. Dacă el era un musulman rău, asta nu însemna că Islamul era rău, și cu siguranță nu dădea unui *ferenghi*, adus pe dosul vântului digestiv al Satanei, dreptul de a-i critica religia. Farouk se întoarse cu spatele și rămase privind încruntat pe fereastră.

Îngrijorat că o parte din poveste avea să-i dispară din memorie, Fin luă notițe dezordonate pe o bucată de hârtie, până când fu distras de lătratul unui câine care trecea pe lângă fereastră. Preț de o clipă, Fin își îngădui să creadă că era câinele pe care încercase să-l salveze ceva mai devreme în acea zi, însă nu avea culoarea și mărimea potrivite, deși era la fel de costeliv – de parcă ar fi împrumutat cutia toracică a unui câine mai mare. Fin se întoarse la notițele sale, încercând familiara senzație de cădere pe care viața din afara poveștilor părea să-o aducă mereu.

– Să mergem să-l vedem, spuse Fin pe un ton hotărât.

– Pe cine?

Farouk ridică privirea dinspre foc.

– Pe Saïd Chelul!

– Imposibil!

– De ce?

– De ce? Fiindcă este scris.

Farouk aruncă o privire la flăcări, suflând și scormonind în tăciunii de lemn de măslin.

– Cum adică, „este scris"? Iar e vreo chestie religioasă? Îmi spui că este voia lui Allah să nu putem merge și...

Farouk se întoarse spre el.

– De ce marele și singurul Dumnezeu, Allah, ar decreta sau măcar ar lua în considerație că un slujitor insignifiant ca mine ar trebui sau nu ar trebui să stea de vorbă

cu cel mai vechi și cel mai nerod prieten al său? Care este părerea ta despre Allah? Că este vreun soi de Moș Crăciun care cântă melodii de Beatles, joacă pentru Manchester United și trimite o listă, detaliind cu care dintre prietenii tăi poți vorbi prin serviciul regal de poștă al Maiestății Sale? Allah este adevăr, este dragoste pură și înțelepciune. Este dincolo de om și de grijile lui. Farouk clătină din cap și continuă: Este o lege a Egiptului că nu pot vorbi cu Chelul, concluzionă el, de parcă astfel ar fi limpezit situația.

Se reîntoarse la norul cenușiu unde stăteau întinse vinetele, cărnoase, moi și încrețite ca niște copii adormiți în păturici, și le întoarse cu gesturi blânde pe partea cealaltă.

Fin se ridicase. Nu mai putea suporta mirosul de fum, îl anunță pe Farouk; urca pe acoperiș să ia o gură de aer.

22

Fin se întinse pe partea dinspre deșert a acoperișului lui Farouk, privind spre marginea luminată a Marii Piramide. Își frecă ușor mâinile de zid, epuizarea și anxietatea cedându-i în fața căldurii care curgea încă din adâncurile pietrei, ca uitarea întorcându-se în noapte. Fin își dorea să poată face același lucru. Își imagină kilometri întregi de dune de nisip cu creastă aurie, deși știa, în timp ce adormea, că nisipul era cenușiu și plin de pietre. Pe când se cufunda în somn, își simți celulele vii topindu-se în ele însele, căzând în spațiile dintre pietre; simți piatra devenind nisip, nisipul devenind somn... până ce un sunet ca de tunet explodă în jurul lui.

Fin sări în picioare în timp ce un alt zgomot răsună prin deșert, apoi altul, accelerând într-o serie de bătăi încete ca de tobă mare dintr-un film de modă veche de la Hollywood. În momentul în care Fin strigă în josul scărilor după Farouk, se auzi un acord orchestral bubuind la volumul sonor al unui concert pe stadion.

– GU AI JIIIII...!

O voce se auzi cu ecou prin pustiu, cu intensitate demonică.

– WEN MING DE XING YU SHUAI!

Farouk sosi pe acoperiș. Nu părea îngrijorat de desfășurarea de forțe și se concentra mai mult asupra împingerii – cu mișcări leneșe de picior – a unor pachete goale, mototolite de țigări și a altor resturi aflate acolo spre marginea zidului.

– BU XIU DE SI FEN KE SI XIANG QUAN YI QIN YAN MU DU!

Vocea umplea fiecare spațiu, de zece ori mai tare decât chemarea muezinului, presărată cu acorduri histrionice care cutremurau întregul sat. Farouk se întinse pentru a-și dezmorți oasele, ridicând privirea la Sfinxul scăldat dintr-odată în lumină roz bonbon.

– China, rosti el, căscând. Atât de mulți chinezi acum! Oameni tare serioși, dar nu cumpără nimic. Își frecă încheieturile, adăugând: Poate că ei știu că antichitățile pe care încercăm să li le vindem sunt făcute în țara lor.

Farouk era încântat de observația sa și ridică o sprânceană către Fin, să vadă dacă și el era impresionat, însă Fin încă încerca să se deprindă cu spectacolul de mai jos.

– ZHE JIU SHI HU FU ZHI MU, QI TU YU SI SHEN DUI KANG!

– Credeam că se termină până la ora asta, noaptea, spuse Fin, amintindu-și scenariul Spectacolului de Sunet și Lumini: „Acesta este mormântul lui Keops, construit ca să-l apere de moarte", cuvinte pe care le auzise atât de des, încât nu le mai lua în seamă.

– Chinezii vin noaptea, răspunse Farouk. Au o înțelegere specială. La fel a fost cu rușii cu zece ani în urmă, însă acum rușii sunt în fața francezilor, iar americanii... ei nici măcar nu vin.

Se auzi o altă bubuitură histrionică, în timp ce Marea Piramidă era învăluită în lumină aurie, care trecea din galben în verde în timp ce Nilul era inundat, și în roșu în timp ce intrigile istorice se terminau în măcel. Însăși istoria era măcelărită, medită Fin – în fiecare noapte, în zece limbi diferite, urlate în deșert pentru mii de turiști pe jumătate interesați, care mai târziu aveau să plictisească oameni din toată lumea cu poveștile lor frivole.

– Farouk, eu am venit aici căutând ceva. Ca să găsesc ceva.

– Crezi că nu mi-ai zis? De o sută de ori mi-ai zis!

– Nici nu înțeleg ce caut, nu pe de-a-ntregul. Mă simt de parcă lipsește ceva. Mi-am petrecut viața tânjind să găsesc acel ceva, astfel încât să mă trezesc și să fac parte din tot.

– Hai, englezule, nu vorbi de lucruri din astea! Gustă aerul deșertului. E atât de pur, că poți mirosi vânturile cămilelor!

– Vreau doar să mă simt așa cum trebuie. Farouk, eu niciodată...

Vocea lui Fin se stinse.

Farouk își puse mâna pe umărul lui Fin.

– Îmi pare rău, frate!

Fin trase o gură de aer.

Farouk stătea în spatele lui, vorbindu-i pe o voce joasă și serioasă.

– Pune-l în piramidă, șopti el.

– Spune-mi povestea. Trebuie să-mi ucid acest sentiment.

– Să ucizi? Nu poţi ucide ce nu e viu! Pune-l în piramidă, prietene! Şi scoate dragoste!

Fin îşi lăsă capul să cadă pe spate. Stelele pulsau şi se scurgeau pe boltă.

– E gata? întrebă Farouk, în timp ce spectacolul din faţa piramidei explodă în alt crescendo de sunet şi lumini.

Dacă ar fi fost atât de simplu...

– Da, minţi Fin.

– Bun, răspunse Farouk. Atunci putem bea!

Farouk îl duse pe Fin înapoi în bucătărie şi puse pahare, o sticlă de whisky într-o pungă de plastic şi o cutie de cola pe masa din bucătărie.

– Băutul, explică el, scoţând whisky-ul din pungă şi turnându-i lui Fin o porţie cvadruplă, este pentru sărbătorit şi pentru revelaţii. Nu trebuie folosit niciodată ca să scapi de un duh malefic, mai ales dacă e vorba de un *afreet*.

Fin refuză cola, însă Farouk îi dădu mâna la o parte şi o turnă în whisky.

– Din două motive, necredinciosule, trebuie să bei coca-cola cu whisky-ul, insistă el. În primul rând, whisky-ul este otrăvitor şi trebuie adus pe ascuns în corp, în acelaşi fel în care marele erou Haroun a fost adus pe ascuns în haremul califului Mehmet al II-lea[1]. Iar în al doilea rând, whisky-ul este *haram* şi trebuie deghizat în caz că beţivanul de poliţist Wahib trece pe aici şi doreşte să stea cu noi.

---

[1] Mehmet (Mahomed) al II-lea Cuceritorul (1432–1481), sultan al Imperiului Otoman între 1444–1446 şi 1451–1481 (n.red.)

Fin zâmbi și adulmecă aerul cald al nopții ce venea dinspre fereastră. Simți tristețea din ochii lui diluându-se și încleștarea din gât destinzându-se. Poate că sesiza o vagă adiere de vânt de cămilă... Fm sorbi din băutura neagră, caldă – dulce, aromată, tare și delicioasă. Farouk avea iarăși dreptate, se gândi. Whisky-ul era bun cu cola. Fin bău și oftă, în timp ce privea pe fereastră, dincolo de deșertul luminat, în întunericul din depărtare.

23

– Maeștrii Zar sunt muzicieni, zise Farouk, privind în întunecimea densă a băuturii sale. Însă ei sunt mai mult decât muzicieni, mai mult decât artiști. Ei sunt magicieni, preoți, oameni pe jumătate nebuni, care impun spiritelor *afreet* să se ridice și să dispară pe veci. Dacă îi vrei pe cei mai mari dintre toți Zar, atunci îl chemi pe Zar din Sud, și așa a făcut și Chelul.

Pentru Farouk, nu s-ar fi putut găsi un moment mai potrivit. Vărul său primar, îndrăgitul domn Khaled, era posedat de un *afreet* de temut. Domnul Khaled îl vizitase pe imam și petrecuse în zadar ore la moschee, încercând să-l învingă pe acel *afreet* care îi făcea probleme, însă nimic nu ajutase. Petrecuse o zi și o noapte îngropat până la gât în nisip, în spatele piramidei Khefren. Urmase chiar și sfatul mătușii sale, nebuna Mir (sau profeta, sau bolnava psihic – nimeni nu era sigur), să prindă un scorpion viu în piramidele străvechi din Sakkara și apoi să se înțepe de bunăvoie pe fesă sau pe coapsă în noaptea lunii noi. Nici una dintre aceste măsuri nu avusese vreun efect asupra acelui *afreet* care se înstăpânise atât de cumplit asupra domnului Khaled.

Așa cum știe toată lumea, spiritele *afreet* apar sub multe deghizări și pătrund prin intermediul slăbiciunilor sau prin rănile inimii. Odată ce au intrat, ei sug forța

vitală, la fel cum o căpușă de cămilă suge sânge, făcându-l pe cel posedat uscat și orb la frumusețea creației lui Allah. Domnul Khaled se plimba cu ochii pe atât de căscați, pe cât îi era inima de adormită, iar toți cei care îl cunoșteau erau îngrijorați. Nimeni nu poate ispiti un *afreet* la fel ca Zar, și nimeni precum un Zar din Sud. De aceea, deși Farouk și Saïd nu mai schimbau *salaam*-uri, Farouk știa că trebuia să fie prezent la petrecere.

Fin îl întrerupse pe Farouk cu un gest al mâinii.

– Nebuna de mătușă Mir... ea era mama fetei, a nepoatei tale? Cea pe care am vizitat-o la câțiva kilometri mai la nord de aici?

– Nu, nu, răspunse Farouk. Aceea e sora mea Sayeeda. Crezi că e nebună? Nu e nebună. Are trei copii. Cum să fie nebună?

– Deci era femeia mai în vârstă cu cercei enormi care cânta despre dragoste și portocale? voi Fin să știe.

– Da, zise Farouk, aceea era Mir.

– Dar nu era nimic în neregulă cu ea. Nu era nebună.

– Era complet nebună... Vrei să auzi povestea sau vrei să vorbești despre familia mea?

Fin tăcu.

În noaptea petrecerii era clar că Saïd Chelul pregătise o serbare dincolo de orice așteptare. Focurile ardeau și sute de steguleț colorate se mișcau în briza caldă a deșertului, întinzându-se de ambele părți ale casei lui Saïd Chelul ca niște brațe primitoare.

Oamenii soseau în grupuri, femei și bărbați, separat. Femeile se instalau pe covoare, pe pământul bătătorit, iar bărbații se plimbau, ținându-se de braț și sporovăind. Toată lumea purta hainele cele mai bune.

Domnul Khaled, pe care Farouk îl condusese la petrecere ca pe un orb, fusese cândva un călăreț respectat și un mare povestitor. De multe ori fusese chemat, înainte să fie posedat, pentru a le cânta poeme celor în vârstă sau la urechea vreunui cal dansator. Acum, domnul Khaled umbla de colo-colo fără să se simtă... ceea ce era, un om al cărui spirit fusese comprimat la baza șirei spinării de către un *afreet* pus pe rele. Nu era confuz precum Iqbal Bolborositorul sau nebun ca mătușa Mir. Putea să facă lucrurile esențiale: să lucreze, să fie respectuos, să se păstreze curat. Însă, în ceea ce privește sentimentele, entuziasmul, bucuria sau tristețea, era ca burduful unui beduin pierdut în deșert, gol și uscat, fără să conțină nimic.

– Domnul Khaled este vărul meu, zise Farouk, aprinzându-și o țigară, și eu tânjeam după zâmbetul și bunătatea sa, după felul în care flirta cu femei, după apetitul său magnific pentru miel fript și hașiș și după cum interpreta vocal *Rubaiatele lui Omar Khayyam*[1] la un foc în deșert, în Sakkara. Așa că nici măcar eu nu aveam ochi pentru mâncare sau pentru cai: pe maeștrii Zar îi căutam. Doar pe Zar.

Ochii lui Farouk erau plini de lacrimi, dar putea să fie de vină fumul lemnului de măslin. Fin deschise din nou ușa din față, care, în ciuda inițiativei Ranei, fusese închisă iarăși de un vecin aflat în trecere. Farouk se ocupa de vinete, luându-le cu grijă de pe foc și punându-le una lângă cealaltă pe o scândură de lemn, fiecare fiind

[1] Culegere de poeme sub formă de catren, numite rubaiate, aparținând matematicianului, astronomului, filosofului și poetului persan Omar Khayyam (1048–1131) (n.red.)

acum perfect acoperită cu o carapace de negreală. Farouk aștepta ca Fin să se așeze.

– Deși e sub auspicii mai bune decât tot restul locurilor care nu sunt menționate în Sfântul Coran, reîncepu el cu hiperbola caracteristică, satul Mena nu este bogat și nu s-a mai desfășurat niciodată o petrecere precum aceea a lui Saïd Chelul, nici măcar în amintirea Bătrânului el-Had, care trăise o sută de ani sau mai mult. Să fi fost o nuntă, de acord; o naștere a unui fiu, de acord; o înmormântare, de acord. Însă o petrecere pentru Noul Saïd? Te nedumerea.

Totuși, era o petrecere și, după ce inspectase caii și își salutase multe rude, Farouk se îndreptase spre mâncare, care era întinsă pe țesături brodate și era mai bună decât orice mâncare din țara lui Fin, îl putea asigura el. Farouk putea să o garanteze, ba chiar să jure. Descrise bucăți de miel fript atât de delicioase și de pline de mireasma chimenului aromat și a lemnului afumat, încât se simțise îmbătat de savoare. Îl forțase pe domnul Khaled să mănânce, însă nu irosise pe el cele mai alese delicatese, știind că tot gustul cel deosebit se va pierde în favoarea *afreet*-ului. Când se săturase, Farouk se dusese să se relaxeze pe un covor, așteptându-i pe maeștrii Zar.

– Desigur, un maestru Zar nu poate începe pur și simplu, insistă Farouk, umplând cu whisky paharul lui Fin. Nu-i dai drumul ca la programul BBC. Nu. Este ca o căruță cu pietre în nisip moale. Trebuie să faci mari eforturi ca să-l miști; trebuie legănat ușor înainte și înapoi, înainte și înapoi, iar apoi roțile se învârt încet și trebuie să împingi și iar să împingi și, *insha'allah,* vei ajunge la o

pantă și de acolo o ia la vale. Tot mai departe, fără să mai dețiii controlul. Așa este Zar-ul.

Farouk căutase muzicienii, uitându-se după urme ascunse lăsate în nisip, de parcă, zise el, ar fi căutat o turmă de vite care scăpaseră pe un câmp și mâncaseră iarba pentru o lună într-o singură după-amiază. Bineînțeles că îi găsise întinși sub faimosul curmal de Anbarra al lui Saïd Chelul. Unde altundeva să fi fost, ei înțelegând atât de profund istoria și magia, însoțind aceasta de o lene atât de intensă? Ce alt loc mai bun de odihnă decât sub curmalul sădit cu mai mult de o sută cincizeci de ani în urmă de străbunicul Chelului, Yousef al-Zaki?

– Cunoști acest copac, englezule? întrebă Farouk.

– Nu, confirmă Fin, nu-l cunoștea.

– Bineînțeles că nu-l cunoști, zise Farouk zâmbind larg. Capul tău de necredincios este prea plin de întrebări ca să mai încapă ceva cunoștințe adevărate, însă îți voi spune eu... Un șeic din Dakkar traversase deșertul cu cincisprezece iepe colorate și un armăsar magnific ca să îmbunătățească fondul genetic al hergheliei sale. Când șeicul a ajuns în Mena, a zărit-o pe Zelenka, mezina lui Yousef al-Zaki, o fată a cărei piele era impregnată cu perle lichide și al cărei fiecare cuvânt era un poem sufist. Bineînțeles că șeicul s-a îndrăgostit nebunește de ea. Șeicul, un mare matematician, un războinic faimos și un crescător de cai magnifici, l-a abordat imediat pe Yousef și i-a oferit o iapă frumoasă, castaniu cu alb, pentru mâna Zelenkăi. Yousef a refuzat. Șeicul a plecat și a reapărut a doua zi cu trei iepe: două castanii și o frumusețe neagră cu o pată albă pe o parte, ca un nor pe cer într-o noapte fără lună. Ai mai văzut vreodată un asemenea cal, *habibi?*

Fîn clătină sârguincios din cap.

– Foarte puțini au văzut un asemenea cal. Cu toate acestea, Yousef l-a refuzat. Șeicul a petrecut zile întregi plimbându-se prin livezile de portocali ai satului – unde parchează acum autobuzele turiștilor –, murmurând pentru sine și rugându-se. După multe zile, s-a întors la casa lui Yousef ducându-și de dârlogi puternicul armăsar albastru-cenușiu, Isra, pe care l-a oferit ca zestre pentru fata bătrânului. Era un preț năucitor pentru Zelenka, care, deși frumoasă, era totuși mezina. Însă Yousef tot nu a fost impresionat, și din nou l-a refuzat pe șeic. Asta a umplut paharul pentru șeic. Niciodată nu mai fusese atât de insultat un străin care traversase marele deșert Sahara cu intenții bune și cu câțiva dintre cei mai buni cai din lume. Șeicul și-a scos sabia, albastră-cenușie ca și armăsarul și făcută din *wootz*, metalul secret care a înfrânt hoardele de barbari cruciați, după cum știi, și s-a pregătit să-l decapiteze pe Yousef...

Bătrânul nu a fugit, ci s-a înclinat calm înaintea șeicului, rugându-l să înțeleagă că, dacă ar fi avut dreptul să-și dea fata, prima dintre iepele șeicului ar fi fost un preț mai mult decât corect. Într-adevăr, atât de nobil era sângele cailor șeicului, încât Yousef ar fi cerut iertarea lui Allah pentru acceptarea unui astfel de schimb. Caii din satul Mena, a continuat bătrânul, ar fi fost pe veci îmbunătățiți prin atențiile armăsarului șeicului, nu încăpea îndoială în această privință, iar cetățenii din Mena umpleau chiar în acel moment ceainăriile din sat, îl asigura pe șeic, discutând numai și numai despre frumusețea și puritatea de beduin a cailor săi. Totuși, bătrânul a adăugat că, mai mult decât caii, el, Yousef al-Zaki, îl iubea pe Dumnezeu, iar Dumnezeu se manifesta prin dragoste.

Zelenka îl iubea deja pe Karin, apicultorul, care venise la Yousef cu doar o săptămână înainte cu un fagure cât un miel de mare și cu o fiolă micuță, plină cu lăptișorul unei mătci. Karin îi ceruse mâna fiicei sale, iar Yousef acceptase. Mulți ar spune că Yousef era un bătrân slab de înger fiindcă acceptase, însă, a explicat el, știa ceea ce vedea și ce simțea, și vedea că Dumnezeu ridicase cortul iubirii în inima fiicei lui și cine era el să-l dărâme? Șeicul a aruncat atunci sabia și l-a îmbrățișat pe Yousef, apoi s-au așezat în nisip și au început o discuție care, se spune, a ținut trei zile și trei nopți. Au vorbit despre femei, despre Dumnezeu, despre poezie și, desigur, despre cai, iar când șeicul a plecat spre casă, Yousef a sădit un curmal ale cărui fructe vindecau pleșuvia și inspirau dragostea și sub care stăteau acum muzicienii Zar.

Majoritatea oaspeților lui Saïd Chelul, explică Farouk, se bucurau deja de ceva vreme de petrecere înainte să apară gazda. Lumea era mai interesată de mâncare și de prieteni decât de absența lui Saïd și presupunea că trebuia să fie pe undeva. Oaspeții de lângă chioșcul cu ceai, discutând despre averea vecinului, credeau că stătea pe lângă fripturi, invitând lumea să mănânce. Cei care fărâmițau tutunul pentru narghilea își imaginau că Saïd trebuia să fie lângă curmal, ascultând sau spunând o poveste.

Că nu era prezent, explică Farouk, avea să devină evident abia atunci când un oaspete, ghiftuit și tocmai sfârșind de fumat o pipă cu tutun de caise, se întorsese spre un alt oaspete, zicând că nu-l văzuse pe Saïd Chelul. Exact în acel moment, cu o promptitudine care mai târziu avea să-l părăsească, apăru Chelul.

Știind, după cum știau Farouk și majoritatea satului, că Saïd Chelul își petrecuse cea mai mare parte din viață

încercând să câștige atenția și admirația oamenilor fără să reușească nimic în privința virtuții sau a faptelor – doar dacă nu considerai fumatul unor mari cantități de tutun o faptă demnă de respect –, știind așadar asta, sosirea discretă a Chelului la propria petrecere era... Farouk nu găsea cuvântul potrivit.

– Cum se spune *irtiyaab* în engleză?

– De ce mă întrebi pe mine? Știi că nu prea vorbesc araba.

– Bineînțeles că știi, insistă Farouk. Cum se zice când polițistul spune că în fapta ta e ceva mai mult decât fapta?

– Suspect? sugeră Fin o variantă.

– Asta-i! strigă Farouk triumfător. Suspect! *Irtiyaab* înseamnă suspect. E un cuvânt bun, nu? Sssssssss ca în cântecul cobrei sau ca vântul în sălciile Nilului de Jos. Vezi? Vorbești foarte bine araba! Ar trebui să ai mai multă încredere în mintea pe care ți-a dat-o Allah!

Sosirea discretă a Chelului era, continuă el cu o înfloritură sibilantă, „sssuspectă" pentru toți cei care îl cunoșteau. Se înclinase în fața celor în vârstă, își salutase prietenii, își sărutase rudele și trecuse de la un grup la altul, evitând orice, în afară de cele mai esențiale „empresemente". Când pronunță cuvântul, Farouk îl accentuă; descrise apoi cum îl observa pe Saïd de la o distanță suficient de mare pentru a evita necesitatea inițierii unui salut care putea foarte bine să se întoarcă împotriva lui, deoarece auzise că nu-i trecuse încă supărarea Chelului pe el. Dacă nu ar fi fost acel *afreet* al domnului Khaled, ar fi evitat petrecerea cu totul.

Saïd Chelul părea să-și petreacă timpul privind peste umerii invitaților și folosind scurtele răgazuri dintre –

Farouk făcu o pauză, înainte de a rosti – „empresemente" ca să cerceteze mulțimea.

Fin îl opri pe Farouk. Ceru să i se spună ce erau „empresementele".

Farouk ridică dintr-o sprânceană.

– Nu vorbești propria limbă? E un cuvânt englezesc!

Îl învățase la școală cu mulți ani în urmă. Sigur îl știa Fin.

Fin zise că nu-l auzise niciodată.

– Pe viața mamei mele, e un cuvânt adevărat! se jură Farouk. Este cuvântul pentru *salaam* și pentru a întreba de sănătatea și prosperitatea oaspeților tăi și ale familiilor lor, pentru oferirea ceaiului și a mâncării – toate lucrurile pe care le facem.

Fin se întreba dacă Farouk inventase cuvântul sau dacă nu cumva cuvântul dispăruse în negura vremii, dar nu voia să întrerupă povestirea lui Farouk.

În curând lui Farouk îi fusese clar, când îl văzuse pe Saïd Chelul îndreptându-se spre curmalul de Anbarra, că ținta căutării sale erau maeștrii Zar. Ei, desigur, nu se mișcaseră de când îi văzuse Farouk ultima dată – doar cât să se întindă, pe jumătate adormiți și plini de grăsime de miel. Când Chelul îi zărise huzurind ca niște cadâne într-un harem, nu așteptase ca ei să-și termine odihna, cum ar fi fost respectuos, ci venise direct la ei, călcând apăsat, și le adresase cuvinte aspre și furioase: „Cu siguranță v-ați umplut burțile mari și lunecoase cu destul miel și *ful medames* până acum?"

Unul dintre muzicieni răspunsese prin a se întoarce pe cealaltă parte și a trage vânturi nestingherit, spre marele amuzament al colegilor. Însă Chelul nu se intimidase și-i

întrebase, cu o prezență de spirit neobișnuită pentru el, dacă un asemenea sunet era singura muzică pe care aveau de gând să o ofere. Nu i se replicase, iar Chelul plecase, comentând că muzicienii erau la fel de inutili ca digestia bunicului său.

Chelul ar fi trebuit să aibă mai multă minte, explică Farouk. Majoritatea muzicienilor sunt nerăbdători să cânte, însă maeștrii Zar se mândresc cu lenea lor. Ei știu că, cu cât țin mai mult lumea să aștepte, cu atât mai mare va fi recunoștința pe care o vor primi și cu atât mai bun va fi accesul pe care îl vor avea la cei *afreet* încăpățânați care sunt fundamentul traiului lor – așa cum boala este fundamentul medicinei, șobolanul este motivul existenței unui deratizator și legarea, inima eliberării. Chelul ar fi trebuit să știe că zădărârea treptată a maeștrilor Zar era o parte valoroasă, dacă nu esențială, a magiei, însă, în acea zi, el nu „juca cricket", așa cum spun englezii. Un asemenea comportament îi dovedea lui Farouk că Saïd nu era interesat de calitatea magiei, și totuși reprezenta un serviciu pentru care probabil că plătise.

Asemenea chestiuni îi trecuseră prin minte lui Farouk în timpul petrecerii, dar nu insistase asupra lor, nu se întrebase cum se legau de alte lucruri pe care le știa. Desigur, fusese tulburat de comportamentul Chelului și era adevărat că uneori îl observase îndeaproape, dar nu acționase în nici un fel. S-ar putea scuza, zicând că grija lui pentru domnul Khaled îl făcea orb față de evenimentele ce se desfășurau, însă era mai mult decât atât. Allah cel Mărinimos îi dăduse o minte viguroasă și nu o folosise, preferând să se piardă în frenezia serii,

a luminilor colorate, a mâncării, a oamenilor și, mai presus de toate, a mâniei sale față de Saïd Chelul. Poate că această mânie îi înțepenise creierul, fiindcă, dacă ar fi fost un om mai bun, ar fi putut să-și dea seama ce se întâmpla și să-i pună capăt înainte să fie prea târziu.

– Ar fi trebuit să-și dea seama de ce anume? întrebă Fin.

Farouk răspunse că nu știa. Asta încerca să îi explice lui Fin. Poate că ar fi știut dacă ar fi privit dincolo de furia sa, dincolo de domnul Khaled, sau dacă s-ar fi întrebat măcar ce se întâmpla, însă el nu se întrebase.

Farouk luă una dintre vinetele care de acum se răciseră și scoase cu furculița carnea sa de culoarea pergamentului.

Când maeștrii Zar se ridicaseră în capul oaselor, probabil pentru prima oară după multe ore, hotărâseră că venise vremea să cânte și merseseră fără grabă spre un loc ales dinainte, în mijlocul sătenilor. Aceștia erau oameni care petrecuseră numeroase ore în soare, fără umbră, convingând turiști cu tenul de un roz aprins să cumpere vederi sau să facă o plimbare cu cămila, sau să viziteze un mormânt gol. Aceștia erau femei a căror existență însemna cărat și avut grijă, protejat și hrănit. Aceștia erau locuitorii satului Mena, care mestecaseră bucate gustoase și râseseră în noaptea caldă a deșertului, bucurându-se de cai și ținându-și tovărășie unii altora. Nu observaseră nici sosirea muzicienilor, nici absența gazdei, însă fiecare auzise soloul de tobe al maeștrilor Zar atunci când își începuse bătaia înceată.

Farouk fusese atent la muzicieni și, imediat ce îi văzuse mișcându-se, îl luase pe domnul Khaled de mână și-l condusese prin mulțime până ce ajunseseră direct în

fața maeștrilor Zar. Atunci când alămurile, *tabla* și micile talgere se alăturaseră tobei, aerul se umpluse de muzică, exact așa cum spațiul din jurul unei plante de iasomie se umple cu miros de iasomie.

Conversațiile încetaseră, iar oamenii începuseră să asculte muzica, picioarele încălțate în sandale băteau ritmul în nisip, degetele unei femei i se arcuiau încet în palmă, umerii începuseră să se legene ca niște *felucca* pe Nil. În curând lumea dansa, mâinile mângâiau aerul nopții, trăgând muzica înspre ei și înspre vecinii lor. Unii se mișcau târșâit, fluturându-și mâinile de parcă ar fi invocat sufletele pierdute, alții făceau pași mari de parcă s-ar fi furișat în camera iubitei sau călcau pe cărbuni aprinși, alții priveau dintr-o parte într-alta de parcă ar fi urmărit o minge aruncată între copii. Dacă Saïd ar fi fost acolo, și-ar fi băgat degetele la subsuoară și ar fi dat din coate ca din aripile unei găini Fayoumis. Toba făcea *b-bum, b-bum, b-bum* în cuprinsul deșertului și dispoziția tuturor se îmbunătățise fiindcă nu mai era loc pentru nimic altceva decât pentru fericire.

Când Farouk se uitase în urmă, văzuse că domnul Khaled dispăruse și, după ce îl căutase o vreme, îl găsise mergând spre marele pustiu al deșertului, surd la muzică și rătăcind cu privirea goală. Farouk îl luase de mână și stătuseră amândoi departe de mulțime, așteptând ca maeștrii Zar să-și înceapă magia. Aceștia cântaseră fără oprire o oră sau mai bine și lumea dansase până când obosise, unii refăcându-și apoi puterile cu niște ceai sau cu câte o bucată de carne de miel, cu câte o lingură de budincă *mihalabeyah* cu miros de trandafiri sau câte o

gură de ceva mai tare, dintr-o sticlă străină pusă într-o pungă maro de hârtie.

Farouk nu împărtășea bucuria mulțimii. Orice muzician putea oferi ritm, zisese, și, dacă te simțeai ușor sau voiai să uiți de griji, aveai să dansezi, însă aceștia erau Zar din Sud și aveau puterea să îți deschidă inima și să te facă să îl simți pe Dumnezeu, și doar ei erau în stare să-l invoce pe acel *afreet* pus pe rele care îl târa pe domnul Khaled în praf. Așa că era firesc, spusese Farouk cu siguranța de sine care-i însoțea toate impresiile, să nu fie încântat de cum cântau maeștrii Zar și de felul cum sătenii băteau din picioare ca niște adolescenți excitați.

Când muzicienii făcuseră o mică pauză ca să strângă pielea tobelor lângă foc și să soarbă niște ceai, Farouk se apropiase de ei și ceruse să știe dacă erau într-adevăr faimoșii Zar din Sud. Bineînțeles, răspunseseră. Cine credea el că erau? Farouk replicase că, la început, socotise că erau acei Zar din Sud, dar acum se întreba dacă nu cumva erau altcineva și nu cumva veniseră la petrecerea greșită. Poate că erau muzicieni tocmiți pentru nunta vreunui păstor de capre sau pentru vreo circumcizie, sau pentru vreun ospăț de turiști, în deșert. Unul dintre muzicieni le zisese celorlalți, pe un ton glumeț, că își dorea să fi cântat la ospățul unor turiști, căci se plătea bine și nu ar fi fost deranjați de oameni care înțelegeau muzica tot pe atât cât o șopârlă. Farouk răspunsese că, și dacă ar fi fost șopârla cea mai proastă și mai tare de urechi din Marele Deșert de Vest, muzica lor tot nu ar fi fost bună de nimic. Muzicianul se întorsese atunci spre Farouk și rostise cea mai cumplită insultă pe care un bărbat i-o poate adresa altuia, la care Farouk scuipase

pe picioarele bărbatului și zisese „*Ummak*", ceea ce, desigur, mutase insulta asupra mamei lui. După care, își amintea Farouk, urmaseră strigăte, sudalme și amenințări groaznice. Muzicianul jurase să-i taie limba lui Farouk; Farouk promisese să ardă până la temelie casa omului; și tot așa, până ce sătenii se plictisiseră de întrerupere și ceruseră să înceteze cearta.

– Locuitorii din satul Mena sunt cei mai împăciuitori din lume, zise Farouk cu mândrie.

Fin nu era de acord cu el?

Fin zise că nu mai întâlnise niciodată oameni care să se certe atât de mult, care să se lege de cea mai măruntă insultă și care să discute, să dezbată și să strige cu atâta pasiune. Zise că nu mai știa nici un alt loc în care atât de mulți oameni să participe cu un asemenea entuziasm la certurile altora. Dacă era același lucru cu ce spunea Farouk, atunci era de acord.

– E exact același lucru, răspunse Farouk.

– Deci i-ai iertat pe muzicieni? întrebă Fin.

– Bineînțeles că nu, zise Farouk.

Cum ar fi putut-o face, când îl insultaseră în asemenea hal, iar domnul Khaled se găsea într-o asemenea restriște?

Așa că, în timp ce muzica reîncepea, îl trăsese pe domnul Khaled dinaintea muzicienilor și izbise cu un băț într-o tavă de metal până ce muzica trebuise să se oprească. Sătenii se înfuriaseră și îi porunciseră să plece, însă Farouk refuzase să se miște din loc. Strigase că toată lumea știa de *afreet*-ul domnului Khaled, dar nu făceau nimic. Se prefăceau că nu s-ar fi putut întâmpla în satul lor ceva atât de groaznic. Le reamintise că domnul

Khaled se născuse în sat, aidoma tatălui și bunicului său, iar *afreet*-ul domnului Khaled era, astfel, *afreet*-ul lor. În acest moment se auziseră unele murmure și discuții, deoarece, după cum Farouk îl asigura pe Fin, era înțelepciune multă și rară în ce zicea. Își încheiase discursul cu un poem străvechi din Iran, care descria cum deșertul ducea dorul vieții și al cunoașterii, astfel încât până și pietrele tânjeau după ce știau oamenii. În final, căutase în *galabeya* și scosese teancul de lire egiptene pe care le pusese deoparte ca să parieze pe cai, azvârlindu-le deasupra muzicienilor, iar acestea căzuseră fluturând peste ei ca niște petale de flori scuturate.

– Poezie și bani, îi explică Farouk lui Fin, o combinație magică pentru maeștrii Zar.

Maeștrii Zar rămăseseră nemișcați până ce bancnotele se așezaseră la pământ și apoi deschiseseră brațele către Farouk ca șiragurile de steguleț colorate care-i întâmpinaseră pe oaspeți la petrecere. Farouk îi îmbrățișase pe toți, pe rând, și, când se reîntorsese în mulțime, sunetul tobelor se auzise într-un ritm secret și sfânt. Se auzea iar și iar, înălțându-se și căzând ca o bătaie de inimă, oprind până și cea mai slabă șoaptă. Domnul Khaled, de parcă ar fi fost atras de forțe invizibile, apăruse în fața maeștrilor Zar, cu brațele încrucișate și ținute la distanță de trup.

Simpla distracție dispăruse de mult, iar de acum fiecare persoană, fiecare bărbat și fiecare femeie, îl urmărea pe domnul Khaled, care încremenise, cu ochii strâns închiși. Bătaia ca a unei inimi a tobei continuase, *„dumm tek-a-tek, dumm tek-a-tek"*, timp de patru sau cinci minute, înălțându-se și căzând, invocându-l pe domnul Khaled

cel pierdut. Micile talgere se alăturară pe furiș ritmului, precum cea mai ușoară dintre dezmierdări, dând naștere la o mie de noi lumi, căutând îngerul care putea trezi sufletul domnului Khaled. Însă domnul Khaled rămase ferecat, *afreet*-ul cutremurându-i-se în corp precum petrolul prins sub cea mai subțire crustă de piatră. Lumea aplauda, se ruga, îl îndemna pe domnul Khaled, strigându-i *afreet*-ului să se miște, lăudându-i pe maeștrii Zar. Însă *afreet*-ul domnului Khaled era încăpățânat. *Tabla* dăduse buzna în ritm cu triluri în spirală, iar cele trei instrumente se învârteau unul în jurul celuilalt ca niște limbi de fum, fiecare invocându-l cu rândul pe Dumnezeu. Duruitul tobelor ba creștea în intensitate, ba scădea, atrăgând toți oamenii în jurul domnului Khaled, într-o făptură cu multe brațe și cu multe capete, dar de o singură ființă. Și, dintr-odată, ritmul contenise, iar unde fusese sunet acum nu mai era nimic, un spațiu cioplit în aer, ca întunecimea Marii Piramide noaptea, un loc unde trebuie să fie dorul. În exact acel moment, *afreet*-ul domnului Khaled se mișcase, atras de gol așa cum un bărbat e atras de o femeie. Mulțimea înțelesese și se întorsese ca o singură ființă către spiritul care făcea capul domnului Khaled să se legene dintr-o parte într-alta și ochii să-i iasă din orbite. Domnul Khaled se aplecase într-o parte, căzând în spațiul țesut de maeștrii Zar, și în fața ochilor mulțimii *afreet*-ul se ridicase, desfăcând brațele domnului Khaled și împingându-i pieptul în afară astfel încât inima sa să fie mai aproape de acel pustiu.

Apoi, condusă de Atotputernicul Dirijor, geamătul unduios al instrumentelor *mizmar* șerpuise în pustiu,

brodând groapa delicioasă a dorinței cu un cântec seducător, ca o fecioară neliniștită, care cheamă și iar cheamă. Domnul Khaled începuse să se învârtă, desprinzându-se din strânsoarea *afreet*-ului, iar în timp ce se răsucea fața lui căpătase o lumină sfântă, corpul ridicându-i-se până când strălucea cu zâmbetul unui om în fața iubirii lui Dumnezeu. În timp ce se rotea, domnului Khaled îi tremura capul, de parcă mintea lui nu putea cuprinde frumusețea. Asemenea putere în fiecare răsucire, aruncându-l încoace și încolo cu o forță care nu era omenească. Asemenea încântare cutremurătoare, stăpânindu-l pe domnul Khaled ca pe un copil, ca pe un amant, iar domnul Khaled, scuturând din cap și din mâini de parcă tot ceea ce vedea era dincolo de simțuri, dincolo de cuvinte, până ce fusese copleșit de o bucurie îmbătătoare.

Acum toată tăcerea dispăruse, iar mulțimea striga și aclama, alungându-l pe *afreet*, trimițându-l în deșert, în piramidă, oriunde în afara inimii bietului domn Khaled. Toți săreau și se învârteau întru iubirea lui Allah și, după ce se scursese mai multă vreme decât își putea aminti cineva, muzica se stinsese și, cu excepția gâfâitului mulțimii, mai existau doar tăcerea deșertului și zâmbetul radios al lui Ali Khaled bin Sahmi, eliberat în sfârșit de *afreet*-ul pus pe rele.

Farouk se opri din vorbit, se frecă la ochi, își trecu degetele delicate prin părul sârmos și privi pe fereastră. Tăcerea avea concretețe, ca la sfârșitul unei melodii frumoase. Fin uitase de sine o clipă; apoi însă, în prezența acelei tăceri, își aminti ce voise și își drese glasul.

– Cum rămâne cu Chelul? întrebă.

– Cu Chelul? răspunse Farouk. De ce să-și amintească ei de Chel? Lumea nu se gândea la Chel.

Numele său fu strigat de undeva de afară și chipul lui Farouk fu străbătut de fiorii îngrijorării. Se ridică, turnându-și whisky-ul în paharul lui Fin.

– A venit soția mea, zise, băgându-și trei lame de gumă de mestecat în gură și mișcându-și capul de la stânga la dreapta până când îi pocni gâtul. Își trase iarăși mânecile peste încheieturi. Te rog, trebuie să vorbesc! Samar nu știe nimic despre această zi, nici că ești tu aici. Poate...

Fin clipi nedumerit, apoi înțelese și se întoarse dinspre Farouk, iritat de acea întrerupere.

– Desigur, răspunse. Să mă duc pe acoperiș?

Când se răsuci pentru a-și privi prietenul, descoperi că era deja singur.

24

Fin privi Marea Piramidă, care, nemaifiind luminată pentru turişti, era acum o absenţă întunecată şi păstoasă ca o imagine neterminată. Se întinse pe o parte, pe jos, sprijinindu-şi capul pe braţ. Ştia că se apropie de sfârşitul poveştii şi era hotărât să primească tot ce avea nevoie. Trebuia să fie ceva în adâncul ei, altfel, de ce ar fi dorit-o? Trebuia să se încreadă că toate aveau să se lege atunci când afla ce se găsea sub casa Chelului. Poate că mai târziu avea să-l întâlnească pe Saïd, să se aventureze el însuşi în tunel. Fin simţea o legătură cu protagonistul poveştii, sau cel puţin cu ambiţiile acelui om, şi bănuia că era un soi de empatie care lui Farouk îi lipsea. Felul posac în care Farouk spunea povestea părea încărcat de prejudecată, de invidie. Dacă naraţiunea se reflecta atât de bine asupra lui Farouk cum ar fi vrut el să creadă Fin, atunci de ce era atât de evaziv? Poate că ţinea doar de faptul că lui Farouk îi lipsea curiozitatea, curiozitatea aparte pe care o împărtăşeau el şi Chelul – şi care îi făcea speciali.

O scânteie de undeva din depărtare îi atrase atenţia lui Fin, un punctuleţ galben, ca o stea căzătoare. Fin se ridică în capul oaselor şi scrută întunericul. Ba era acolo, ba nu mai era, o grăunţă lucitoare care se umfla până la dimensiunea unui semn auriu, a unei forme ce se apropia, strălucind tremurat ca focul. Auzi zgomot,

forfotă, strigăte și nechezat. Era o torță, un om pe un cal, ținând o torță aprinsă și ivindu-se în galop din întuneric. Curând, alți zece apărură, tresăltând pe deasupra elipsei puțin adânci a dunelor, silueta fiecărui călăreț fiind îndulcită de muselină curgătoare.

Trecând de hotarul unde lumina satului atingea umbra luminată a deșertului, primul călăreț scoase un dispozitiv de comunicare dinăuntrul robei și vorbi la el. Fin se grăbi să-l strige în josul scării pe Farouk.

– Se întâmplă ceva! Repede, vino să vezi!

Fin fugi înapoi la marginea acoperișului și stătu acolo privind cu gura căscată, ba strângând din pumni, ba desfăcându-i. Zgomotul crescu în intensitate, pe măsură ce un șir de peste cincizeci de cămile apăru din întuneric, cei care mânau strigând și fluierând, iar noaptea fiind sfâșiată de răgetele agresive ale masculilor în rut și împunsă de țipete prelungi, hăulitoare.

Fin coborî în fugă treptele și dădu buzna în bucătărie.

– Se întâmplă ceva, o sărbătorire de război tribal, sau ceva! exclamă el.

Farouk era cu soția lui. Erau îmbrățișați, mâinile lui Farouk cuprinzând talia ei, iar palma ei mângâind ceafa bărbatului. Se despărțiră la sosirea lui, iar ea se dădu mai în spate. Jenat, Fin întinse mâna în semn de salut, apoi o retrase iute. Era nepoliticos să saluți fizic o femeie. Farouk îi spuse câteva cuvinte în arabă soției, iar ea îi întinse mâna lui Fin. Dădură mâna și schimbară *salaam*-uri. Vocea ei nu se potrivea cu moliciunea strângerii de mână. Ea tresări la încleștarea lui entuziastă – din pricina tulburării –, nu din timiditate, ci dintr-o sensibilitate intensă la adresa intimității atingerii. Își trase mâna și îi vorbi lui Fin într-o arabă caldă și rapidă. El îi privi obrajii

netezi și plini ca ai unui copil, ochii mari, cu sprâncene groase, perfect sculptate, care se subțiau spre capăt. Ea se întoarse pe călcâie și părăsi încăperea. Fin știa că femeia îi urase bun venit, dar restul nu-l pricepuse.

– Te rog, lasă-ne un pic... o să vin sus... într-o clipă, zise Farouk.

Fin observă că ochii lui Farouk erau umezi de emoție. Poate că deja știa de existența călăreților.

– Ce se întâmplă? E ceva serios? întrebă Fin.

– Nu-i nimic, răspunse iute Farouk, întorcându-se cu spatele. Du-te sus! Eu voi termina *baba ganoush*. Bărbatul luă usturoiul, zeama de lămâie, uleiul de măsline, tarhonul și chimenul și puse totul în amestec, împreună cu fâșiile – de-acum moi – de vânătă. Te rog, îi zise lui Fin, care zăbovea în spatele lui, o să vin și eu...

Fin fugi în susul scării, pe acoperiș.

Când Farouk i se alătură, Fin era aplecat peste zidul scund de la marginea acoperișului, privind evenimentele cu răsuflarea tăiată.

– Se întâmplă ceva, ceva important, anunță Fin.

Farouk nu părea îngrijorat. Ducea în palme castronul de lut ars cu *baba ganoush* și un teanc de lipii.

– Lămâia trebuie să îi șoptească tarhonului; chimenul trebuie să-i cânte cântece de dragoste vinetei; usturoiului trebuie să i se dea timp pentru seducție. Doar atunci se poate mânca acest fel.

Așeză castronul și lipiile pe zidul scund și se întoarse în casă, reapărând după câteva clipe cu două scaune de lemn pe care le puse unul lângă celălalt la marginea zidului.

Fin era captivat de ce se petrecea dedesubt. Călărețiii păreau să primească ordine de la personajul îmbrăcat aidoma lor și care avea o stație de emisie-recepție.

– Cel de acolo este șeful. Le zice ceva, dă ordine! Ce crezi că se întâmplă? Să fie extremiști, războinici tribali? șopti Fin pe nerăsuflate.

Farouk se instală pe unul din scaune.

– După doi, trei ani în Egipt, tot te mai crezi într-un film! Ce să fie azi, Fin? *Lawrence al Arabiei? Blestemul mumiei?* Farouk clătină dojenitor din cap. Există cinci milioane de telefoane mobile în Egipt; suntem centrul cultural al lumii arabe; avem o civilizație mai veche decât orice alt loc de pe Pământ; facem mai multe filme, scoatem mai multă muzică și mai multe cărți decât țara ta, dar tu ne socoți în continuare că aparținem trecutului, că nu reprezentăm nimic? Uită-te la tine, Fin! Tu stai în praf; în cea mai mare parte a timpului porți haine vechi, găurite și murdare. Nici un om din sat nu ar purta hainele pe care le porți tu. Este *zibballa!*

Fin era șocat.

– Despre ce vorbești acolo? Despre hainele mele? Îmi pare rău dacă nu mă ridic la standardele tale. Mi-am petrecut ziua...

– Nu. Acum, *habibi,* porți o *galabeya* ca un egiptean. E bine, deși nu e curată, desigur, fiindcă stai în praf ca un copil și e bumbac ieftin, de import. Mâine îți voi cumpăra una – bumbac de cea mai bună calitate, din Egipt. Te speli, te bărbierești, apoi îți vei găsi o slujbă și o soție, *insha'allah!*

– Dacă vreau o altă *galabeya,* o să îmi cumpăr una! se răsti Fin. Nu-ți cer nimic! Pot să plătesc pentru cele de trebuință mie – și, de obicei, și pentru cele de trebuință ție. Am plătit pentru legume, pentru whisky... Ți-am salvat viața, Farouk! Acum sunt războinici beduini sub casa ta și tu mă critici pentru că mă alarmez?

– Sunt ghizi turistici, nerodule, răspunse Farouk. Aşteaptă turiştii care mănâncă la un ospăţ beduin în deşert. Aceleaşi bucate pe care le mănâncă la hotelul lor, numai că acum o fac în deşert.

Farouk chicoti la adresa acestei idei şi rupse o bucată de lipie, pe care o înmuie în *baba ganoush.*

– Să-ţi spun ceva, *habibi,* ar trebui să uiţi când plăteşti sau nu, dar să ţii banii la inimă... nu aşa ar trebui să fie un bărbat.

Cămilele se apropiară şi Fin observă că, ţinându-se din răsputeri de spinarea fiecărui animal, era câte un turist deloc în largul lui, tânjind după tihna hotelului, entuziasmul şi ineditul expediţiei evaporându-se de mult timp din starea sa de spirit.

Două autobuze de lux, strălucitoare, cu oglinzi laterale enorme, ca antenele unor insecte, opriră cu mult zgomot şi confirmară acuta stânjeneală a lui Fin. Frânele hidraulice trosniră şi şuierară, speriind cămilele care soseau şi trezind amintirea falnică a puterii strechei atunci când animalele ţâşniră înapoi spre întinderea deşertului, purtând cu sine pe oricine se ţinea.

O impresionantă scenă de răcnete şi de confuzie se desfăşura în faţa casei, cămilele fiind târâte înapoi din deşert de beduini furioşi şi turişti zdruncinaţi furişându-se precaut în autobuzele dotate cu aer condiţionat sau împrăştiindu-se prin împrejurimi, fie făcând poze, fie cumpărând antichităţi îndoielnice de la negustori iviţi ca prin farmec. Ambii bărbaţi priveau ce se petrecea, Farouk lăsat pe spătar, adunând *baba ganoush* afumat cu bucăţi crocante de lipie, iar Fin patrulând pe lângă marginea acoperişului şi dând cu piciorul în pietricele. Călăreţii avură nevoie de douăzeci de minute pentru

a aduna cămilele, iar turiștii fură coborâți de pe ele cu gemete plângăcioase de „aoleu, Doamne" și „dă-mă jos, nenică", ce stârneau ecouri prin deșert. Într-un final, caravanseraiul împiedicat se urcă în autobuze, care porniră huruind spre Cairo. Călăreții rămaseră pe loc, numărându-și simbria, sporovăind și râzând.

Fin se așeză lângă Farouk.

– Îmi pare rău. Nu sunt în apele mele...

– Nu-i nimic, *habibi*, răspunse Farouk, întinzându-i castronul de lut ars.

Fin înmuie în el o bucată de lipie.

Farouk îi privi pe bărbații de dedesubt și apoi se ridică de pe scaun, ca lovit de inspirație.

– Spune-mi, în țara ta sunt cai?

– Mulți, răspunse Fin.

– În toată țara ta, Anglia ta...

– Republica Irlanda, îl corectă Fin.

– Da, da. Irlanda, Anglia, Republica... În toate aceste locuri, există cai grozavi?

– Sunt sigur că sunt, răspunse Fin, câțiva dintre cei mai buni cai din lume.

– Ba nu, îl informă Farouk pe Fin. Cel mai grozav cal din lume este cel arab, arab-egiptean. E adevărat, jur pe mama!

Farouk nu fusese la Fin acasă, zise, însă știa cu o certitudine absolută că, dacă existau cai buni în țara lui, se datora sângelui lor arab. Nici o altă rasă de cai nu era atât de pură, crescută fiind de secole de arabii din deșert, iar cei mai grozavi dintre arabi erau *al-khamsa*, cele cinci linii de sânge. Oare Fin știa acest lucru?

Fin îl asigură pe Farouk că nu-i prea păsa de respectivul subiect, însă bănuia că irlandezii aveau cai buni de sute de ani. Farouk nu-l luă în seamă.

– Oare Isus sau Moise, pacea fie cu ei, au crescut caii voștri? Nu, bineînțeles că nu! Și totuși, spui că aveți cai buni. Profetul Muhammad – binecuvântat fie-i numele – a ales *al-khamsa* el însuși. Știai asta?

Fin zise că nu știa și, înainte să-l poată opri, Farouk îi povesti cum Profetul, după multe zile petrecute în deșert, văzuse o oază și dăduse drumul cailor să fugă și să bea. Însă, înainte ca animalele să ajungă la apă, îi chemase înapoi, dorind să le testeze ascultarea. Doar cinci se întorseseră, iar pe aceștia Profetul îi numise *al-khamsa*, din care proveneau cei mai aleși cai din rasa arabă. Însăși forma calului arab reflecta dragostea lui Allah. Oare Fin știa asta? Fruntea mare cuprindea binecuvântările lui Allah, pieptul lat reflecta puterea, grumazul arcuit, curajul și, desigur, coada, purtată sus, ca sceptrul unui rege, era mândria arabilor. Din acești cai provenea orice exemplar de calitate din întreaga lume.

– E o părere, Farouk, zise Fin căscând, e doar o părere.

– O părere? întrebă Farouk.

– Caii arabi, caii egipteni... de fapt, tot ce spui tu.

Farouk nu luă în seamă aceste cuvinte.

– Înainte de arabi, zise el pufnind, caii tăi erau măgari!

– Desigur, Farouk! Dar cum rămâne cu Saïd Chelul?

– Chelul? El iubea caii, bineînțeles, erau mulți cai la petrecerea sa, răspunse Farouk. Fiecare dintre *al-khamsa* era prezent. *Kohailan, saklawi, hadban, dahman* și *obeyan.* Erau cu toții acolo, stând ca niște regi, vegheați de îngrijitori care le împleteau argintul vechi al beduinilor în coamă, în timp ce stăpânii le șopteau la ureche poezii

și laude. Farouk închise ochii, stăpânit de rapsodia nostalgică, și continuă șoptit: Pentru astfel de cai, un rege și-ar da regatul. Cai crescuți vreme de mii de ani într-o descendență neîntreruptă, mai lungă decât cuvântul scris, mai lungă decât istoria. Iar ei, *habibi,* erau artiștii rasei lor – nu animalele de curse, crescute și vândute pentru viteză de reginele tale ale Angliei, ci artiști, dansatori magici, care, dacă le era pe plac, aveau să dezvăluie dinaintea omului sufletul calului.

– Dar pentru ce se aduseseră toți acei cai? întrebă Fin.

Farouk insistă că erau de o importanță vitală. Deși mâncarea era importantă la o adunare, mai importanți chiar decât bucatele erau caii, mai ales cei dansatori, și se spunea că până și sate îndepărtate precum Sharayya își aduseseră caii la petrecerea Chelului. Din momentul în care începuseră festivitățile era limpede pentru oricine în afară de Iqbal Bolborositorul că, indiferent ce problemă ar fi avut lumea cu Saïd Chelul – și toată lumea avea măcar una –, el organizase petrecerea cu un stil admirabil.

– Nu poți plăti pentru venirea cailor, explică Farouk. Stăpânii lor trebuie să creadă că evenimentul e important și că ar fi neghiob din partea lor să nu apară cu animalele cele mai bune, pentru ca lumea să vină apoi cu cât de mulți bani își permite.

Poate că era din pricina confuziei din jurul scopului acelei petreceri, poate că ținea de descrierile pregătirilor Chelului, care se îmbogățeau la fiecare povestire. Cine putea ști cum se născuse entuziasmul? Însă sigur era că la petrecerea lui Saïd ajunseseră cei mai grozavi cai dansatori din Egipt.

Dar existau și alte amănunte importante, explică Farouk. Nu doar că veniseră cel puțin treizeci de cai grozavi, dar erau prezente două animale excepționale și de preț – Izeah din Balan și Noor din Tal' Shiid. Ambii cai erau dansatori străluciți, zise, combinând în mișcările lor grația și o spontaneitate desăvârșită. Unii spuneau că erau cei mai magnifici cai pe care îi văzuse Egiptul – și, prin urmare, întreaga lume – în ultimii cincizeci de ani. Problema, una însemnată, era că, atunci când cele două animale dansau, o făceau cu același spirit, în același fel. Noor era o iapă *hadban,* neagră ca noaptea, cu trei glezne albe; Izeah era un armăsar *obeyan* auriu. Deși se știa că liniile lor de sânge nu se încrucișaseră de două sute de ani, atunci când dansau era ca și când ai fi văzut un singur cal, dănțuind în reflexia unei ape liniștite.

Fiecare dintre proprietari, continuă Farouk, petrecuse ani întregi ascultând bârfele familiei sau ale servitorilor celuilalt, ca să monitorizeze mișcările calului rival și să-i țină pe cei doi la distanță. Acest acord nescris menținuse un echilibru natural timp de mulți ani. Dacă se știa că ambii cai erau prezenți la același eveniment, explică el, atunci onoarea, fundamentul a tot ce e valoros, ar fi cerut ca ei să se întreacă, și, desigur, ar fi fost o zi nefastă pentru unul din proprietari. Să aduci laolaltă doi asemenea cai era un lucru cumplit, spuse Farouk, cumplit și greșit. Însă acum se întâmplase la petrecerea lui Saïd, accidental, din voia sorții sau din voința Atotputernicului. Mulțimea era foarte stârnită, ca de promisiunea unei bătăi între gemeni, în curtea școlii.

Farouk se lăsă pe spătarul scaunului, mai încrezător decât ar fi fost Fin pe capacitatea de a oferi sprijin a

picioarelor fragile, găurite, ca fagurii, de carii înfometați ai deșertului.

Pe durata reprezentației pline de inspirație a maeștrilor Zar, Saïd Chelul nu fusese nici măcar întrezărit, și, în ciuda numelui său care plutea vag prin mintea fiecărui invitat, nimeni nu-i observase absența. Poate că fuseseră cu toții captivați de calitatea mâncării, de scoaterea *afreet*-ului domnului Khaled sau de virtuțile cailor. Farouk nu știa exact. Referitor la acest aspect, explică Farouk, poate că judecase greșit viclenia vechiului său prieten, căci era posibil să fi făcut parte din plan. Dacă era adevărat așa ceva, dacă Saïd Chelul plănuise cu bună știință o asemenea surescitare ca să distragă atenția oamenilor de la absența sa, atunci planul, oricât de strălucit urzit, avea curând să se destrame.

Când Saïd ieșise din casă și pornise către oaspeți, cei care îl văzuseră se porniseră să țipe și să strige: *„AFREET, AFREET!"* O clipă, toată lumea crezuse că probabil reapăruse *afreet*-ul domnului Khaled și pusese stăpânire pe trupul lui Saïd Chelul. Farouk explică faptul că un *afreet* trebuia să se ducă undeva, iar oricine avea ochi de văzut vedea că Saïd Chelul arăta ca un om posedat.

Chelul pășea așa cum pășise dintotdeauna. Ba chiar zâmbea, își aminti Farouk, în felul în care zâmbesc unii atunci când sunt agitați sau stânjeniți, neștiind sigur dacă ar trebui să se alăture bășcăliei sau dacă ei sunt subiectul bășcăliei. Cei care se găseau suficient de aproape ar fi trebuit să vadă că Saïd nu putea fi posedat de un *afreet*, căci un *afreet* nu zâmbea niciodată. Nu, nu de asta se striga, ci dintr-un motiv mult mai evident. Din vârful capului său chel până la picioarele sale mari și ciolănoase, Saïd Chelul se albise.

– De la șoc? întrebă Fin.

Farouk era de acord că existau șocuri care puteau să albească pielea, ba chiar și părul, dar ce șoc era atât de groaznic încât să schimbe și culoarea hainelor unui om? Căci nu doar fața și palmele Chelului erau albe, ci și veșmintele îi erau acum la fel de albe precum creștetul său amplu. Ca să înrăutățească lucrurile, ochii îi erau roșii, roșii ca sângele proaspăt, ceea ce, explică Farouk, reprezenta un semn sigur de posedare.

Chelul nu avea habar de felul cum arăta, nici că lumea îl socotea un spirit demonic. Își imagina că ei se holbau și arătau cu degetul dintr-o formă nouă de respect. Și de unde, se întrebă Farouk cu compasiune, să fi știut el diferența, de vreme ce nimeni nu-i arătase respect lui Saïd Chelul de la vârsta copilăriei? Când însă lumea începuse să arunce cu pietre, Chelul începuse să aibă bănuiala că ceva nu era în regulă. Coborâse privirea și, văzând cât de alb îi era corpul, începuse să plesnească și să-și scuture îmbrăcămintea, stârnind norișori în jurul său. Asta-i făcuse pe oameni să strige mai abitir și să fugă terorizați.

– Suntem un popor curajos, adăugă iute Farouk, mai curajos decât orice altă națiie, însă de nimic nu le e mai frică egiptenilor decât de un *afreet!*

Chelul apucase o găleată de apă de lângă fântâna sa și și-o răsturnase în cap.

– Asta, zise Farouk, a schimbat totul.

– Totul? întrebă Fin, întinzându-și piciorul învinețit pentru a-l dezmorți și schimbându-și poziția.

– Pleosc! răspunse Farouk, lovindu-și palmele între ele. La fel cum lumina schimbă întunericul.

Afreet-ul Chelului era o iluzie a prafului, nimic mai mult. Partea din față a corpului său era acoperită cu

o pudră albă, fină, de parcă ar fi trecut pe jumătate în lumea de jos.

– Iar ochii săi roșii? întrebă Fin.

– Tot de la praf, desigur!

Imediat ce apa spălase praful, lumea înțelesese și începuse să râdă cu ușurarea celor cărora le fusese mai frică decât ar fi fost dispuși să recunoască. Chelul, găsindu-se din nou subiect de glume, era furios. Se întorsese pe călcâie și fugise în casă, trăgând zăvorul după el și refuzând să mai iasă sau să răspundă.

Lumea de la petrecere vorbea de-acum deschis despre comportamentul curios al Chelului, însă nu o făceau de parcă ar fi constituit vreun mister. Dacă locuitorii satului Mena ar fi știut ce avea să se întâmple mai târziu, cu siguranță ar fi încercat să găsească sens în acțiunile sale ciudate, însă, bineînțeles, nu se întâmplă așa ceva. Dacă ar fi fost vorba despre altcineva din sat, și-ar fi pus întrebări: De ce se poartă așa? Ce înseamnă? Însă, în cazul Chelului, nu se întrebaseră nimic; el mereu se purtase ciudat. Singura concluzie pe care și-o permiteau cu această ocazie era că purtarea Chelului trebuia să fie rezultatul a prea mult *kif* bun, ocru, care ajunsese din Levant după o intens deplânsă absență de mulți ani.

Farouk i se destăinui lui Fin că niciodată nu crezuse că purtarea Chelului era legată de hașișul din Levant. El și Chelul fumaseră *kif* în mari cantități încă de când aveau doisprezece ani, după care amestecau ce rămânea cu bălegar de cămilă pentru a-l vinde turiștilor. Știa că nu *kif*-ul provocase comportamentul Chelului, așa că se apropiase de casa Chelului și bătuse la ușă, însă Saïd nu răspunsese, așa că Farouk se întorsese la cai.

Miros de tămâie și o aromă bogată de mâncare gătită se furișară până pe acoperiș în timp ce Farouk povestea, și curând, de parcă și ea ar fi plutit pe o mireasmă dulce, apăru Samar în capul treptelor și îi pofti la masă.

Când soția lui coborî, Farouk scoase whisky-ul dintr-o pungă de plastic uzată și reumplu paharul lui Fin. Puse sticla la loc și legă cu grijă punga la gură, de parcă whisky-ul ar fi putut încerca să evadeze și să dea iama prin sat. Se întinse pentru a-și dezmorți oasele și privi stelele. Se auzea un ciocănit ușor dinspre acoperișul pe care Fin văzuse porumbeii, sesizabil doar în răgazurile luate de la povestit. Farouk sări de pe scaun și se duse în direcția de unde venea zgomotul, strigându-i băiatului din vecini să înceteze.

– Toată noaptea bate, n-are deloc respect! În fiecare noapte acest băiat își clădește turnul către cer, tot mai înalt, pentru păsările lui. Ai văzut aceste păsări? întrebă Farouk.

– Porumbeii?

– Nu, nu porumbeii! Sunt țurțurici!

– Vrei să spui turturici.

– Da, desigur, turturici, răspunse Farouk. *Gamila,* nu?

– Da, spuse Fin, drăguțe. Foarte *gamila!*

– Nu voi uita ce ai făcut azi, zise Farouk încetișor. Această poveste, asta vrei?

– Asta vreau, răspunse Fin.

25

Se duseră să mănânce într-o cameră aflată deasupra bucătăriei, unde o masă joasă de lemn și piele era înconjurată de perne de diferite mărimi. Fin se așeză pe o pernă și, văzându-l pe Farouk întinzându-se într-o rână, îi urmă exemplul.

Samar apăru în cadrul ușii. Ținea un castron de metal subțire ca hârtia, împodobit cu semilune micuțe, și un urcior străvechi, cu o buză prelungă și exotică. Farouk zâmbi și ridică mâinile.

– Suntem onorați, *habibi!* Soția mea a adus apă, zise, punându-și degetele sub jetul turnat dibaci de femeie.

Farouk se spălă cu grijă, curățându-se de murdăria zilei și scoțându-și nisipul de sub unghii. Își șterse mâinile pe un șervet împăturit de damasc, schimbând vorbe pline de afecțiune cu Samar. Fin privi mișcările delicate ale femeii. Purta un material indigo, brodat cu flori argintii, vălul de un albastru-închis fiind legat strâns în jurul capului, încadrându-i fața rotundă și frumoasă. Fin se pomeni dorindu-și să o poată ține în brațe sau ca ea să îl țină în brațe pe el. Nu era o dorință senzuală, își spuse, dar se uită în altă parte atunci când Farouk îi întâlni privirea.

Samar se întoarse către Fin și turnă un firișor de apă caldă peste palmele lui, dar el, nesimțindu-se în largul

său, vărsă apa pe o pernă de mătase delicat brodată de sub el. Femeia îi dădu lui Fin șervetul de damasc, pe care el îl apăsă peste pata umedă. Samar țâțâi consternată, luând șervetul de pe pată și punându-l ferm pe mâinile lui Fin, aruncând apoi perna din cameră de parcă nu ar fi contat.

Rana se strecură înăuntru aducând castroane cu mâncare delicios de aromată. Acum că ea nu mai putea să fugă, Fin o complimentă călduros. Rana se înroși până în adâncul cicatricilor sale albe și se grăbi să plece din cameră.

– Rana e cu tine de multă vreme, zise Fin fără nici un rost.

– Unde altundeva să se ducă? răspunse Farouk.

Samar auzi ceva ce nu-i plăcu în tonul lui Farouk sau poate că înțelegea mai multă engleză decât recunoștea. I se plânse lui Farouk în timp ce muta masa joasă într-o parte, întinzând un pled pe podea și aranjând farfuriile în fața lui.

Farouk îl privi pe Fin în vreme ce Samar ieșea din cameră.

– O iubește pe Rana, zise el drept explicație.

Farouk îi descrise lui Fin fiecare dintre mâncărurile din fața lor – pui cu lămâi uscate, pastă de humus, pui cu usturoi și cu măsline, ficat de pui prăjit pe țepușe de lemn, fasole *fava* și lămâie –, toate fiind scăldate reconfortant în ulei egiptean de măsline care, îl asigură Farouk pe Fin, era cel mai bun din lume. Fin mâncă, rupând dumicate, înmuind în sos și adunând cu degetele, în timp ce lui Farouk părea să îi facă mai multă plăcere să se asigure că Fin avea parte de cele mai bune bucăți din fiecare fel, decât să mănânce el însuși. Când Fin o lăsă mai moale cu

mâncatul, Farouk îl ispiti spre noi bucate, iar atunci când Fin nu mai putu să pună în gură nimic, Farouk îl provocă să guste vârful unui ardei iute roșiatic, de mărimea și forța de impact ale glonțului unui lunetist.

Fin acceptă micuța mănușă aruncată și mestecă plin de încredere. Îi plăceau ardeii iuți și era mândru de abilitatea sa de a le potoli furtuna, însă, după o acalmie înșelătoare, o fierbințeală ca de pucioasă explodă în gura lui Fin, arzându-i gâtlejul și făcându-i să pulseze venele feței. Fin încercă să își păstreze calmul, spunându-și în sinea lui că avea să treacă, dar fierbințeala continua să crească, dincolo de orice senzație pe care o mai încercase vreodată, până când, aproape cuprins de panică, el se întinse după apă. Farouk privea suferința lui Fin cu un anume grad de amuzament și luă paharul înainte să apuce să bea Fin, dându-i în loc un castravete întreg. Fin se lăsă pe spate pe perne, mușcând din castravete și gâfâind, până ce furia ardeiului iute se stinse.

– Bun, nu? întrebă Farouk, rânjind.

– Ticălosule, răspunse Fin cu ochii înlăcrimați.

Samar se întoarse și se așeză lângă Farouk. În timp ce focul din gura sa se risipea, Fin privi degetele pictate cu henna ale femeii alcătuind elegant cocoloașe de orez și scoțând grațios carne din bălți de lichid uleios. Coborî privirea înspre orezul și firimiturile împrăștiate dinaintea lui și roși de cât de nepriceput mânca. Samar îi spuse ceva lui Farouk la ureche.

– Vrea să știe despre ce e vorba în această poveste pe care ți-o dorești atât de mult, zise Farouk. Suntem prietenii tăi și te putem ajuta în multe feluri. Samar are verișoare nemăritate – aproape la fel de frumoase ca ea. De asemenea, unchiul său lucrează la ziarul *Al-Ahram*.

Samar îl privi pieziș pe Fin și șopti din nou la urechea soțului. Farouk izbucni în râs.

– Măcar lasă-ne să-ți cumpărăm o *galabeya* mai bună! I-am spus că m-am oferit deja să fac asta și multe altele. Însă tu îți dorești doar această poveste... nimic altceva. Ea îl cunoaște pe Saïd Chelul și nu înțelege de ce vrei să afli lucruri despre el. El nu înseamnă nimic.

Fin înălță din umeri.

Samar îl privea atent. Femeia căscă, se ridică, șoptindu-i alte câteva cuvinte lui Farouk, și dădu să plece.

– Ce spune? întrebă Fin.

– Ei, e obosită, vrea să meargă la culcare, răspunse Farouk.

Samar se opri locului și își privi soțul.

– Asta a spus? ceru Fin să afle.

– Nu, ea spune... știe ce vrei, răspunse Farouk. Însă acest lucru nu e de găsit vreodată.

Samar ieși din încăpere.

– La ce se referă? întrebă iute Fin. Ce anume vreau eu?

– De unde să știu? zise Farouk ridicând din umeri. Nu mi-a spus!

Râse, căscă și se lăsă pe spate printre perne, închizând ochii.

Fin își drese glasul și, întrucât nu urmă nici un răspuns, se aplecă peste Farouk și-l scutură ușor.

– Poți termina povestea?

Farouk se ridică într-un cot.

– A, da, desigur... Unde eram, *habibi?* Chelul, da, el e în casă, însă caii... Îmi amintesc, desigur!

Oftă și continuă povestea.

– Discuția dintre Hamid și Fibir, stăpânii magnificilor cai, ca toate discuțiile purtate sub curmalul lui Yousef

al-Zaki, se desfășurase foarte bine. Ambii bărbați acceptaseră că soarta le adusese caii laolaltă și onoarea cerea ca ei să danseze. Problema care rămânea de rezolvat era natura precisă a „acordului" lor.

– Acord? întrebă Fin.

– Taxa pe care trebuia să o plătească acela care pierdea, explică Farouk. De obicei, se putea negocia plătirea unei sume frumușele în urma unui schimb egal pentru părți, însă Hamid, proprietarul armăsarului Izeah, era considerabil mai puțin înstărit decât Fibir, care era un bărbat binecuvântat cu bogății. Era important, zise Farouk, mai ales într-o dispută de onoare cum era aceasta, ca acordurile și penalizările să fie cinstite și egale.

– Când spui „acord", vrei să spui „pariu", insistă Fin, adăugând că era conștient că jocurile de noroc erau interzise în Islam, dar, deoarece erau prieteni, iar Allah se presupunea că era pretutindeni, puteau să spună lucrurilor pe nume.

Farouk se ridică indignat în capul oaselor. Fin făcuse iarăși o mare confuzie și denaturase adevărul cu creierul său de coca-cola. Desigur, jocurile de noroc nu erau permise în Islam, însă acestea nu erau jocuri de noroc, susținea Farouk cu ardoare. Jocurile de noroc erau *haram*. Poate Fin nu era conștient de acel *hadith* rostit de Profetul cel Binecuvântat către Abu Hamsa. „Când un bărbat își pune iapa să concureze împotriva unui alt cal, necunoscut lui, și câștigătorul este decis de soartă, nu este joc de noroc. Însă dacă știe că iapa sa va câștiga, acela e joc de noroc."

Fin fu de acord că nu auzise niciodată aceste vorbe, însă presupunea că Profetul, pacea fie asupra lui, voia să

spună că era acceptabil să se întreacă, dar nu să trișeze. Totuși, nu se pomenea nimic despre bani dați sau luați.

Farouk se ridică în picioare, aruncând o pernă la podea.

– Bani! Bani! Totul se reduce la bani pentru tine! Ți-am spus eu că Hamid și Fibir au pariat bani pe caii lor? Ți-am zis? Nu, nu am zis! Nu au fost bani. Se lăsă pe vine, clătinând obosit din cap. Acum ești interpret de *hadith?* Și încerci să-mi pui piedici, ca unui școlar, în propria mea credință! Nu ai Dumnezeu, și poate că de aceea îl invidiezi pe al meu. Să-ți spun ceva, Fin! Te invit să ni te alături, o sută de milioane de musulmani și cu mine te invităm la Islam. Allah poate fi Dumnezeul tău, Fin, însă există doar unul, iar Muhammad, pacea fie asupra numelui său, este Profetul său. Dacă îl accepți pe Allah cel Atotputernic, vei ști că doar el e judecătorul. Doar el!

Fin nu știa ce să spună, așa că păstră tăcerea și, după cum se întâmpla mereu în cazul lui Farouk, furia trecu repede, fiind dată uitării.

– Arabii, zise Farouk, se puneau rareori de acord unul cu celălalt, dar erau maeștri ai dezbaterii și, în răstimpul necesar artiștilor Zar pentru a izgoni *afreet*-ul domnului Khaled, cei doi bărbați, Hamid și Fibir, ajunseseră la un acord.

Hamid avea o încredere nestrămutată în armăsarul său și era convins că va câștiga. Dacă nu era el câștigător, jura să-i dea lui Fibir orice cerea. Dacă însă calul său câștiga, atunci Hamid putea cere orice voia. Se făcuseră jurămintele și animalele fuseseră aduse dinaintea mulțimii.

Doi asemenea cai nu mai fuseseră puși față în față din vremea marelui sultan mameluc Ahmed ibn Tulun[1]. Culoarea lui Izeah era precum a caiselor coapte; coama îi era lungă, de cea mai deschisă nuanță de chihlimbariu; coada, chiar și atunci când era ținută arcuită grațios, ajungea până aproape de pământ; umerii îi erau musculoși, avea capul mic și frumos, cu o dungă de alb pur între ochi de parcă ar fi fost atins de pensula Atotputernicului. Iapa, Noor – Farouk flutură din mâini înainte de a lămuri că Fin nu ar fi putut niciodată înțelege frumusețea unui astfel de cal până ce nu stătea în fața lui –, Noor însemna mai mult decât perfecțiunea. Era neagră ca petrolul filtrat, precum concentrarea în eternitate a tuturor culorilor universului, cu un grumaz lung, curbat precum el-Nil; capul și-l ținea drept de parcă ar fi fost călărețul propriei spinări delicate. Farouk aduse lămuriri despre felul cum virtuțile cailor erau limpezi pentru toți sătenii și descrise felul cum oamenii stăteau într-un cerc larg, în timp ce muzicienii așteptau pregătiți, cu tobele lor. Pe fiecare cal se afla un călăreț ales chiar de animal. Însă, adăugă Farouk de parcă era o completare pe deplin inutilă, nimeni nu avea ochi pentru călăreți.

Atunci când cel mai în vârstă dintre muzicieni își începuse ciclul de treisprezece bătăi cu al său *nahrasan* cu două fețe, animalele stăteau față în față, nemișcate. Însă, la cea de-a opta bătaie, amândouă se ridicaseră pe picioarele din spate și se lăsaseră jos simultan, de parcă ar fi fost de-un singur trup. Fiecare cal înălța picioarele de parcă ar fi mers la trap în aer, ținând capul drept, cu nările umflate, cu coada șfichiuind aerul. Când *mizmar*-ul

[1] Guvernator al Egiptului în a doua jumătate a secolului al IX-lea (n.red.)

străpunsese întunericul cu geamătul său trist, caii se trăseseră pieziș încrucișându-și copitele, îndepărtându-se unul de celălalt, întorcându-se în cercuri odată cu muzica și apoi apropiindu-se până ce boturile li se atinseseră, rămânând nemișcați, respirând răsuflarea celuilalt. Stătuseră așa până ce o bătrână incantase un *dkhir* străvechi, cu cuvintele: „Calea iubirii nu e o alee; odată intrat nu mai poți ieși". În acel moment, ambii cai se cabraseră, lovind aerul cu copitele, răsucindu-se și nechezând până ce îi aruncaseră din spinare pe călăreți, care fugiseră împleticit, căutând protecția mulțimii. Nimeni nu îndrăznise să se apropie de cai, care scurmau cu copita în nisipul bătătorit ca taurii nubieni, arătând de parcă intenționau să lupte până la moarte, nicidecum să danseze. Noor se dăduse brusc în spate și se întorsese, prezentându-și crupa dinaintea armăsarului. Nechezând, el sărise și o acoperise, scuturând din cap, cu coama strălucind ca flăcările focului în timp ce o pătrundea cu mișcări sălbatice care îi făceau mușchii să tremure. Mulțimea icnise la unison, iar muzica se oprise, așa că, până ce caii nu se opriseră epuizați, se auzise doar sunetul împreunării bestiale.

Nu se mai întâmplase niciodată așa ceva într-un dans, iar locuitorii satului Mena păstrau tăcerea, smeriți și minunându-se. În timp ce caii erau duși de acolo, rămânea întrebarea: Cine triumfase? După o discuție îndelungată și zgomotoasă, satul concluzionase că nu exista un câștigător real. Totuși, așa cum scosese prompt în evidență Umm Attallah, o femeie cu șase fii și trei fiice, foarte respectată pentru înțelepciunea ei, Hamid, ca proprietar al lui Izeah, trebuia să plătească, deoarece jurase că armăsarul său avea să învingă iapa lui Fabir.

Acest adevăr nu se putea contesta, iar Hamid acceptase judecata. Toate privirile se întorseseră atunci către adversarul cel bogat, Fabir, ca să vadă ce pedeapsă avea să ceară. Cu doar câteva cuvinte, putea să-l ruineze pe Hamid, să-i ceară casa și pământul, ba chiar calul său grozav. Însă Fabir dăduse dovadă de înțelepciunea care fusese izvorul marii sale averi și de politețea care îl făcuse atât de admirat în sat. Ceea ce solicita el, anunțase satului, era mânzul zămislit din împerecherea cailor – nici mai mult, nici mai puțin.

Nici Suleiman Magnificul nu ar fi putut alege mai bine. Bărbații începuseră să aclame, femeile hăuleau, *mizmar*-ul prinsese a se văita și toba *nahrasan* duruia, iar satul știa că în acea noapte făceau parte dintr-o poveste care nu avea să fie nicicând uitată.

– În satul Mena, viața e grea, plină de suferințe. Poate e la fel în toată lumea, nu? Însă în asemenea momente înțelegem cât suntem de binecuvântați că trăim într-un astfel de sat, că, la mult timp după moartea noastră, poveștile noastre vor fi spuse în cafenelele din *al-Kahira* și pe acoperișuri și lângă focuri în tot Egiptul... cine știe, poate și mai departe.

Fără a mai adăuga ceva, Farouk se întinse, cu mâinile la ceafă.

– Acesta nu poate fi sfârșitul poveștii, Farouk! Vreau adevăratul sfârșit, insistă Fin.

– *Halaas*, s-a terminat... Nu asta ai vrut, *habibi?*

– Farouk, nu-mi pasă de cai! Nici măcar nu-mi plac. Nu-mi pasă de cămile, de muzicieni, de spirite *afreet*. E ca o glumă pentru tine, dar pentru mine e altceva. Nu pricepi? Ceea ce vreau eu este ce a vrut Chelul. Ce era sub casă?

– Ești un ignorant, Fin! Întotdeauna înfometat, chiar și după o masă bogată. Ar fi mai bine dacă ai avea niște mândrie, niște demnitate, atunci poate ai găsi satisfacție... Nu-ți plac caii? întrebă Farouk.

– Nu asta contează, insistă Fin.

– Dar ți-e frică de ei?

– Nu, nu... Ba da, puțin.

Farouk era uimit și ceru să afle cum se putea ca unui bărbat să-i fie frică de un cal, când nu te bârfea, nu înjura, nu mințea, nu-ți fura banii, nu se culca cu nevasta ta și nu te îmbolnăvea.

Fin răspunse că nu-i plăceau. Până în acest moment al vieții, păstrase cu bună știință distanța între el și întreaga familie ecvestră. Nu era de fapt speriat de cai, explică, ci doar îi considera imposibil de controlat și puternici. Erau imprevizibili și simțeau teama lui – teama că avea să fie călcat în picioare, rănit.

– Un cal, zise Farouk cu pasiune, poate elibera un bărbat!

– Atunci, eliberează-mă! E tot ce cer. Spune-mi ce s-a întâmplat, ce s-a întâmplat de fapt.

– Dacă povestea s-ar fi terminat acolo, totul ar fi fost bine, zise Farouk. Te rog, e destul, imploră el. Chelul a luat povestea și a făcut-o a lui. Tu ești la fel. Rupi mugurii pomului fructifer fiindcă ești îndrăgostit de frumusețea lor, însă vei plânge când nu vor fi fructe! Farouk privi ochii plini de ardoare ai lui Fin, apoi continuă: Maeștrii Zar, satul, caii, deșertul... pentru Chelul, nu însemnau nimic. El se credea despărțit de acestea, despărțit de orice altceva în afara locului întunecat de sub casa lui, și a încercat să vindece această rană cu visuri, așa cum faci și tu, Fin! Visezi că există o comoară mai mare decât

cântecul păsărilor, mai bogată decât dragostea prietenilor tăi, decât sănătatea ta. Ai încredere în mine, îți jur pe mama mea, pe Samar cea prețioasă mie, pe copiii pe care îi vom avea, *insha'allah,* e mai bine ca povestea să se termine aici! Farouk se ridică în picioare. Sunt obosit. Hai să ne culcăm, camera ta este...

– Nu, Farouk, șuieră Fin, prinzându-l de încheietură și trăgându-l înapoi. Spune-mi ce a găsit!

Paharul de whisky al lui Fin îi alunecă din cealaltă mână și se făcu țăndări pe podea.

Farouk privi mâna lui Fin care-i strângea încheietura subțire, până când Fin îi dădu drumul.

– Îți voi spune, rosti el încet. Dar, odată ce e spus, vei vedea că nu e nimic. Ar fi trebuit să-ți lași golul sub casa Chelului și să nu-l aduci în a mea... Farouk se așeză și începu să vorbească, cu privirea în pământ: În timp ce sărbătorirea, dansul și uralele erau încă pline de viață, Saïd Chelul a fost văzut ieșind în fugă din casă de parcă ar fi fost hăituit de toți *jinn*-ii din iad. Înainte să fi trecut de umbra lăsată de acoperiș în lucirea lunii, s-a auzit o puternică explozie, care a sfârtecat casa și l-a aruncat pe Saïd în aer ca pe păpușa unui copil. Noaptea s-a făcut zi și toată lumea a fost trântită pe jos. Când explozia a trecut, o furtună de pietre a căzut din cer, izbind pământul în sute de locuri. Printr-un miracol, doar Saïd Chelul și Iqbal Bolborositorul au fost loviți, însă cei doi cai, Izeah și Noor, au scăpat liberi, cuprinși de panică, și au fugit în Marele Deșert, fără a mai fi văzuți vreodată.

– Dar Chelul? voi Fin să afle.

– S-a trezit după trei zile, ca și Iqbal, zise Farouk. Erau complet sănătoși, deși Iqbal nu mai bolborosește de atunci.

Farouk căscă aproape să-i trosnească fălcile.

– Și ascunzătoarea de sub casa Chelului? întrebă Fin.

Farouk se ridică și se apropie de ușă.

– Prea multă dinamită, zise peste umăr. Totul a fost distrus, totul... Numai praf și moloz au rămas.

Fin sări în picioare și fugi spre ușă, punându-se în calea lui Farouk.

– Ascunzi ceva! Trebuie să mai fie! Nu te cred! Saïd nu s-ar da bătut. Știu sigur că nu ar face-o. *Trebuie* să mai fie ceva! Vreau să-l întreb eu însumi. Du-mă la el! porunci Fin cu voce spartă.

Farouk ridică privirea spre Fin. Ochii îi erau obosiți, pleoapele, grele, tonul vocii era coborât.

– Nu am cum. Chelul a fost luat de poliție. E la închisoare, încă cinci ani. Farouk trecu pe lângă Fin și porni să urce scările. Asta e tot. S-a terminat. *Halaas.*

– Nu ai de unde să știi, strigă Fin în spatele lui Farouk.

Farouk se întoarse, cu ochii zvâcnindu-i de iritare.

– Fiindcă îți e frică de ocean, cauți o perlă într-o livadă?

Clătină din cap și porni mai departe. Fin îl privi îndepărtându-se, înghițit de întuneric pe măsură ce urca scările, până când doar încălțările sale albe se mai zăriră, iar apoi, nimic.

Fin nu avea de ales, trebuia să meargă la culcare. Deschise ușa pe care i-o arătase Farouk și intră într-o cameră în care nu se găsea decât un pat vechi de fier. Se întinse pe spate, cu privirea în tavan, străduindu-se să cuprindă înțelesul celor aflate. Era târziu. Ar trebui să încerce să doarmă. Fin pipăi salteaua; era umplută cu paie uscate sau cu păr de cal. Își trecu palma peste ea, impresionat pentru o clipă de ridicătura semnificativă de la unul din capete. Nici o porțiune a saltelei nu era

plată, însă nu topografia patului avea să-l împiedice să se odihnească.

Fin stătea întins, gonind cu viteza teribilă a gândurilor sale. Nu credea, nu îndrăznea să creadă că nu mai era nimic, că descoperirea pe care o așteptase, de fapt, nu exista. Se așeză mai drept, ținând palmele pe lângă corp și apăsând salteaua. Mintea i se învârtejea ca un giroscop, săpând în adâncime, răsucindu-se necontenit. Strânse cadrul de fier al patului până ce marginile ruginite îi străpunseră pielea palmelor și mânia înlocui starea de confuzie. Fusese aproape de moarte în acea zi, și pentru ce? Pentru moloz și praf. Farouk ascundea adevărul, îl păstra pentru sine. Mințea.

Fin nu auzea copilul care plângea după mama sa, nu vedea cei doi șoareci care fugeau de-a lungul marginii nefinisate a zidului, nu mirosea izurile cărnurilor prăjite, canalizării și detergentului, pe care le purta adierea blândă a nopții. Nu știa câtă vreme stătuse așa sau când sărise în picioare, alergând în întuneric. Nu simțea treptele sub tălpi sau umerii care i se izbeau de uși, palmele care loveau pereții, glasul care îl chema pe Farouk. Alergă prin casă, fugind de nimicul din spatele lui, până când găsi dunga de lumină ivindu-se pe sub ușă și dădu buzna în dormitorul în care Samar stătea deasupra soțului său, ambii goi și pierduți în actul dragostei.

Speriată, femeia se aruncă țipând pe pat, lângă soțul său, în timp ce Farouk răcni spre Fin să iasă. Fin încremeni, neizbutind să se miște. Farouk sări din pat și-l împinse pe ușă, în hol, unde căzu pe podeaua de piatră.

– Afară! Mâine, când răsare soarele, vei pleca din casa mea! Farouk scuipa cuvintele, având o căutătură rece, plină de furie. Dacă te văd din nou... nu te voi mai vedea.

Fin zăcea pe holul întunecat, ruşinea înlocuindu-i nebunia. Farouk făcu un pas spre el şi Fin speră să-l lovească, aşa cum făcuse americanul. Să-l lase lat. Să-i inunde trupul cu o durere care avea să alunge ruşinea. Însă Farouk îi întoarse spatele şi intră în dormitor, trântind uşa după sine.

Cu greu, Fin se ridică şi porni împleticindu-se, stăpânit de o jenă adâncă, epuizat. Şchiopătă până în camera sa şi se prăbuşi pe pat, fără să se deranjeze măcar să dea la o parte bucăţile sfărâmate de tencuială care căzuseră din tavan.

26

Fin încă doarme.

De-abia apăsând salteaua, o amprentă ușoară de trup pe patul cu marginile cearșafului vârâte bine sub saltea. Colțul pernei îmbrăcate în albastru e turtit și are o pată întunecată provenind din gura lui deschisă, salivând; mici văi în pătura de bumbac, umplute cu firimituri de moloz din tavan. De-abia o amprentă, de parcă, și în somn, el e absent. Fin visează, prins un răstimp în somnul adânc de copil, o inocență care nu opune rezistență gravitației, care se scufundă, lăsând contur acolo unde stă întins. Ușa se lovește și se cutremură. Fin se tensionează, se trezește, se ține, încearcă să se prindă pentru a se opune trezirii, neobositei forțe care îl trage spre pământ. Primul său gând se îndreaptă spre Waled, venit să-l ducă undeva, să-i înceapă din nou ziua. Se aprinde o lumină. E un bărbat, un beduin, având o țesătură albă prinsă în jurul capului, fața apărându-i ca un craniu prin materialul subțire, noaptea deșertului fiind acum rece, frigul persistând în preajma lui.

– Ridică-te! ordonă el, aruncând un batic către Fin.

După sunetul vocii, e Farouk. Baticul îi cade lui Fin pe față.

– Hai, în partea dinspre deșert, spune Farouk în timp ce iese din încăpere.

Fin rămâne pe pat, privind prin țesătură, un giulgiu care freamătă în dreptul buzelor lui.

Fin a dormit complet îmbrăcat. Nu va exista un ritual al îmbrăcării care să îngăduie un repaus, până și încălțările îi sunt în picioare. Se ridică și geme în momentul în care vânătaia de pe coapsă mușcă precum un câine bătrân. Își ia baticul de pe față și, legându-l la gât, trece împleticit pragul și o pornește spre ieșire.

Ușa din față e deschisă, iar aleea e pustie; nu mișcă nimic. Fin închide ușa și, în timp ce aceasta scârțâie, aude o chemare. Urmează sunetul vocii până când îl găsește pe Farouk stând în locul în care umbrele adânci ale caselor întâlnesc lumina cenușie a deșertului sub razele de lună. Sunt doi cai acolo.

– Ia calul! îi comandă Farouk.

Fin se retrage în umbra lăsată de zidul casei, cu palmele ridicate în fața sa.

– Sunt arabi, pursânge, din *al-khamsa*.

Farouk îi aruncă hățurile lui Fin.

– Nu pot călări, spune Fin, ridicând hățurile. E întuneric și piciorul meu...

Farouk încalecă.

– De ce vorbești de mădulare rănite? zice el din șa. Vino, să mergem!

Fin se dă în spate. Poate ignora durerea din picior, e adevărat, dar nu poate ignora animalul din fața sa, care scurmă cu copita în nisip și scutură nerăbdător din cap, atât de plin de forță instabilă, încât pare pe cale să explodeze. Deșertul se întinde în fața lui ca o amenințare.

Farouk își întoarce calul.

– Vino, îi poruncește el în șoaptă. Îți voi arăta!

Există alinare în cuprinsul umbrei, dar nu e scăpare. Fin își ia inima în dinți. Se apropie de cal, trăgându-i hățul peste cap cum i-a văzut făcând pe alții, implorând în tăcere animalul să nu se miște. Apucă oblâncul șeii, simțindu-i pâsla și cuiele reci, de fier, în palmă. Aceasta se lasă puțin când Fin apasă, iar calul pășește către el. Fin se uită la Farouk, căutându-i ajutorul, dar bărbatul nu e acolo. Fin ridică piciorul și-l pune ușor în cupa adâncă, de piele, a scării. Simțind greutatea lui Fin, calul se îndepărtează, fluturându-și coada, iar Fin e forțat să se salte, cu laba unui picior în scară, iar cu piciorul rănit încercând să se prindă de ceva, în noaptea rece. Gemând, Fin își răsucește șoldurile și aterizează pe șa, lovind orbește înspre scara goală până când laba celuilalt picior își găsește locul. Calul face un pas în lateral și scutură din cap, cu botul fremătând, nerăbdător să pornească spre deșert.

Farouk călărește până la Fin și-i ridică hățurile.

– Uite așa, lungi. Într-o mână, o mână!

Fin ia hățurile, mișcându-se cât se poate de puțin, pentru a nu interpreta calul mișcarea drept o provocare.

Farouk își mână calul la pas în jurul lui Fin, potrivind curele și comentând asupra posturii sale.

– Capul sus... Piciorul jos, jos! Nu, partea din spate a piciorului! N-ai urechi?

– Călcâiul? sugerează Fin cu glas pierit.

– Călcâiul, călcâiul, da! Călcâiul în jos. Bine. Sus, sus spatele, stai drept! Ești bărbat, nu-i așa? Drept, bine. Acum, fă-te comod!

Ultimul ordin e o contradicție plină de cruzime, însă Farouk dispare deja în deșert. Neîndemnat, celălalt cal îl

urmează și Fin se apleacă în față în neantul primului său pas. Prinde oblâncul șeii, în timp ce greutatea corpului său se avântă spre pământ. Calul mai face un pas și spațiul se umple brusc, permițându-i lui Fin să-și găsească echilibrul. După alți câțiva pași, el concluzionează că este un tipar pe care îl poate prezice, ba chiar cu care se poate mișca. Se cască o mică spărtură în frica sa, lărgindu-se la fiecare pas ritmat, iar prin acea deschizătură el poate, preț de o clipă, să arunce o privire la marea întindere a deșertului. Fin își odihnește mâna pe grumazul gros al animalului, admirând mușchii și căldura, legănându-se ușor în pasul lui.

Fac cale întoarsă și o iau de-a lungul hotarului satului, viață și lumini pe o latură, întunecime goală și argintie, pe cealaltă, Farouk își încetinește calul până când Fin ajunge lângă el.

– E bine? rostește, privindu-l pe Fin pentru prima dată.

Fin încuviințează din cap.

Farouk se întoarce cu spatele și, la vreun soi de semnal invizibil, calul său pornește la galop ușor. Calul lui Fin, așteptând cu nerăbdare un semnal asemănător, pornește după primul animal, urmând umbra celuilalt, în lumina lunii, de parcă ar fi fost a sa. Fin strigă, căutând ceva de care să se țină, cu picioarele bălăbănindu-se. Găsind oblâncul, se agață, ținându-se din răsputeri de șa. Luminile satului devin o linie crestată și zărită cu coada ochiului, pământul se înalță și coboară, copitele scot tropot ca de tunet pe nisipul tare. Fin strigă și se ține de cal. Șira spinării îi e zgâlțâită și lovită, mușchii îl dor de încordare. Fiecare pas este promisiunea unei răni.

Fără vreun avertisment, Farouk se oprește. În momentul în care calul lui Fin se oprește lângă el, Fin continuă de unul singur, deplasându-se cu o iuțeală nestânjenită de nimic, eliberat din șa și de pe cal, zburând prin aer până când nisipul îi pune brutal capăt căderii, cu un zgomot surd, tăindu-i respirația.

Fin icnește până ce-și recapătă suflul. Se ridică, mișcându-și fiecare mădular, verificându-le starea. Nimic nu este fisurat sau fracturat, însă o urmă egală de durere marchează partea cu care s-a lovit de pământ. Își scutură nisipul grunjos de pe obraz. Calul său și-a luat tălpășița în deșert, cu Farouk pe urmele sale. Fin speră că a străbătut o distanță mare, ducându-l și pe Farouk cu sine. Solul e tare, dar aducător de ușurare, cum e uscatul pentru cei suferind de rău de mare. Se cufundă iarăși în fermitatea lui, așteptând ca amintirile zgâlțâite legate de cal să lase loc nemișcării.

Farouk se întoarce, ducând calul lui Fin de hățuri.

– Asta vrei? îi strigă lui Fin, arătând cu un gest larg spre pustietatea deșertului. Uită-te în jur! Asta cauți?

Fin privește în jur. În lumina lunii, nu vede decât mormane de nisip.

– Nu văd nimic.

– Bineînțeles că nu vezi nimic, dar asta ai vrut, nu?

Fin urmărește cu privirea brațul lui Farouk, care arată o grămadă de moloz de lângă ceva ce ar fi putut fi cândva un zid. Se ridică și face câțiva pași. De cealaltă parte a zidului este o creastă de nisip adus de vânt. O altă casă din Mena care s-a dat bătută în fața timpului.

– E o ruină, și ce-i cu asta? zice Fin.

– Această ruină, răspunde Farouk întorcându-și calul, este casa lui Saïd Chelul!

Fin se sprijină de ciotul crestat al unui palmier căzut. Se îndreaptă cu mișcări țepene către peretele prăbușit și caută cu privirea prin mormanele de piatră, spre a găsi vreun semn, vreun indiciu. S-ar mulțumi cu orice: o gaură, o fâșie de covor, un artefact. Nu e însă nimic, sau poate că nu vede nimic din cauza luminii monocrome așternute pe straturile de pietre și de moloz.

– Acoperișul e împrăștiat prin tot deșertul, îi strigă Farouk lui Fin. Pereții și podeaua au căzut unde stai tu. Nu mai e nimic!

– Însă dedesubt, Farouk... spune Fin lăsându-se în genunchi. Dedesubt trebuie să fie tunelul, ascunzătoarea! Nu vrei să afli? Fin începe să scurme prin moloz. Putem săpa până când găsim lespedea de alabastru, iar apoi... cine știe ce am putea găsi.

Fin dă la o parte pietrele și scoate brațe pline de nisip, însă dărâmăturile cad în groapa formată, umplând-o mai iute decât sapă Fin.

– Sapă! Sapă, dacă asta vrei! Nu contează. Peste tot pe unde pășim sunt tuneluri, unele cu comori, altele fără. Farouk vorbește stând în spatele lui Fin. Trăim deasupra cavourilor, pe un pământ firav ca o crustă de nisip. Alege orice loc, Fin, și sapă, dacă asta dorești! Alege satul Mena, alege Cairo, țara ta, oriunde! Nu contează!

Fin își implântă mâinile mai adânc, trăgând brațe pline de nisip și de pietriș înspre el, zăgăzuind, acolo unde poate, nisipul care se scurge, împingându-l înapoi în timp ce se varsă în jurul său și îi trece printre

degete, umplând orice groapă. Sapă mai iute, adunând cu palmele, măturând cu antebrațele, răcâind pietrele până când i se rup unghiile și îi sângerează degetele, însă nisipul e pretutindeni, mișcându-se odată cu el, umplând spațiile pe care le deschide, nesupus ca apa, de neoprit ca timpul. Fin continuă să sape până când devine conștient că nu se poate găsi comoara lui, până când devine conștient că nu e nimic acolo pentru el, și, epuizat, fără speranță, se prăbușește în nisip.

– Mergem, zice Farouk de deasupra, apropiindu-se călare de locul unde zace Fin și lăsându-i lângă cap hățurile calului său.

Fin nu se clintește.

– Ridică-le! comandă Farouk. Nu-ți voi căuta din nou calul în deșert!

Apoi se întoarce și pleacă.

Fin se ridică, luptându-se cu o povară ce îi apasă pieptul, și, în timp ce se îndreaptă în poziție verticală, împotrivindu-se gravitației, pare că o parte din greutatea care îl trage la pământ rămâne în mica groapă pe care a săpat-o. Ia cureaua de piele a hățurilor și se urcă pe cal, cu mișcări chinuite. Tolerând greutatea inegală a lui Fin, calul urmează calea pe care a pornit Farouk. Fin se lasă în șa, pierdut în spațiul visurilor sale golite, întrebându-se dacă fusese vreodată ceva la care să spere.

Prăbușit în șa, cu inima plină de tristețe, Fin nu observă că se îndepărtează de sat decât atunci când ajunge lângă Farouk.

– Să ne întoarcem, zice Fin.

Farouk ridică palma, făcându-i semn să tacă.

Fin se uită în jur. Îl doare tot trupul, însă cerul e fără de hotare, cu o urmă vagă de lumină, precum coada unui lup, la orizont.

Farouk își leagă baticul strâns în jurul capului și al feței, lăsând loc liber numai pentru ochi. Îi face semn lui Fin să procedeze la fel, dar Fin privește în sus, întrebându-se dacă transformarea pe care o simte este iluminarea cerului. Farouk îi spune ceva lui Fin, cu vocea înăbușită de material. Fin se uită la el, zărind doar două luciri ale lunii reflectate în ochii prietenului său. Farouk lovește cu hățurile grumazul calului și, în clipa în care pielea plesnește mușchiul puternic și nădușit, calul pornește galopând înspre deșert.

Calul lui Fin se repede în urmărirea celuilalt, iar Fin rămâne suspendat. Se ține de oblânc precum un om care se agață de marginea unei prăpăstii. La fiecare salt al calului, e lovit de oblâncul bătut în cuie de fier. Încercă să tragă de hățuri, dar asta nu face decât să-i slăbească puterea de a se ține.

Fin răcnește în timp ce calul capătă avânt, mușchii împingând chiar mai puternic înspre sol, de parcă ar fi încercat să se elibereze de sub stăpânirea pământului. Fin încleștează mâinile, se prinde de coama calului, ținându-se cu picioarele, strângând flancurile animalului și astfel, fără să-și dea seama, mânându-l și mai iute. Își îngroapă fața în coama animalului și își urlă hotărârea de a se ține, de a rămâne pe spinare. Lumea sa se reduce acum la frică și la mirosul aspru al sudorii calului.

De undeva, prin acea panică și acel tunet de copite, Fin aude o voce strigându-i numele. Aruncă o privire în

dreapta, unde Farouk galopează lângă el, lăsându-se în spate pe cal de parcă ar fi fost un șezlong, cu hățurile ținute în palma pe jumătate deschisă. Fin își îngroapă iarăși capul în coama calului. Farouk continuă să strige, până ce Fm ridică din nou privirea.

– Oprește-l, fă-l să se oprească! imploră Fm.

Farouk își desface baticul și se apleacă înspre Fin.

– Un bărbat nu călărește așa, îi strigă. Dă-ți drumul!

Fm nu poate face asta. A-și da drumul înseamnă distrugere, înseamnă zdrobire de pământ, înseamnă potcoave de fier izbind corpul său moale, durere, poate chiar moarte. Fin se prinde și mai strâns.

Farouk se apleacă mai tare înspre el, strigându-i, cerându-i să slăbească strânsoarea. Fiecare salt al calului pare să-i fărâme lui Fin șira spinării, îi taie carnea picioarelor în catarame ascuțite și în piele aspră. Epuizarea și frica se răsucesc în jurul lui Fin ca un garou, până ce, stors de puteri, își dă drumul.

Fin e izbit în șa și rămâne cu pieptul deschis, în vânt, strânge din coapse, gambele i se încleștează în spatele picioarelor din față ale animalului în plin galop. Odată cu legănarea șoldurilor, întrețesându-se cu mișcarea calului, Fin știe că nu va cădea, că a lăsat în urmă groaza.

Fin zboară, zboară prin noapte. Sub el e aerul cel trainic, iar ochii i se deschid, exaltați. Întunericul care îl înconjoară devine culoare: albastru, în fiecare clipă mai intens, în vreme ce ei zboară mai departe. În față e un deal, o dună, hotarul curb unde se întâlnesc pământul și cerul, ridicându-se în fața lui de parcă nisipul ar fi umplut cerul. Farouk e în față, calul acestuia urcând panta în salturi mari, până ce ajunge pe culmea dunei. Acolo se

opreşte, aprinzându-se în lumina trandafirie-aurie a soarelui care răsare. Calul lui Fin îl urmează, făcând salturi cu picioarele sale puternice, la fiecare săritură urcând o distanţă cât lungimea corpului său, până ce, în răstimp de-o răsuflare, şi ei ajung pe creastă. Calul lui Fin se opreşte lângă Farouk. Fin se lasă adânc în şa, un nor de nisip stârnindu-se în faţa lui ca o pulbere de aur, ca o fantomă falnică sclipind în primele raze ale soarelui, slobozindu-i inexprimabilele frici în cerul dimineţii.

Irezistibil, soarele străpunge orizontul, luminând vârful Marii Piramide, iar zvonul lui *Salaat el-fajr,* rugăciunea care urmează zorii, pluteşte peste oraşul îndepărtat, izgonind ultimele umbre albastre-cenuşii ale nopţii în explozia sa de aur. Viu, strălucitor, Fin îşi îndeamnă calul spre noua zi.

GLOSAR

afreet	spirit malefic
al-khamsa	„Cele cinci", marile rase de cai arabi
al-Kahira	Cairo – la propriu, „Cel Triumfător"
Allahu akbar	Dumnezeu e mare
araa'	chel
asseer manga	suc de mango
bahdein	mai târziu, după aceea
bissm al-saleeb	în numele crucii (creştine)
cus	organ genital feminin (peiorativ)
dhikr	act de devoţiune, conţinând repetarea numelor lui Allah
Eid	sărbătoare la sfârşitul Ramadanului
El-hamdelillah	Domnul fie lăudat
Ellei faat maat.	Ce a trecut a murit.
el-Nil	Nilul
fayn	unde
felucca	ambarcaţiuni tradiţionale egiptene, din lemn, cu pânze
ferenghi	străin

ful medames	mâncare de fasole cu specific egiptean
gamila	încântător, frumos
gazma	încălțăminte
habibi	dragul meu, draga mea
Hadith	colecție de scrieri islamice, conținând zicalele Profetului Muhammad
hajj	marele pelerinaj la Mecca
halaas	terminat, gata, destul
haram	interzis de legea islamică, ce păcat
insha'allah	dacă așa e voia Domnului
irtiyaab	suspect
jinn	spirit (duh)
Kayf haalak (m), *haalek* (f)	Ce mai faci?
keffiyeh	batic (de bărbat)
khamseen	vânt fierbinte din Sahara
khasi	eunuc
kif	hașiș
la'	nu
madrasa	școală
Ma'alesh	Nu contează.
Medjool	curmală mare, dulce
mizmar	instrument de suflat din trestie
nahrasan	tobă cu două fețe
rahgel	bărbat
Sabah/Masaa' el-khayr.	Dimineață–Seară de bunătate (Bună seara).
Sabah/Masaa' el noor.	Dimineață–Seară de lumină (răspuns la *Sabah/Masaa' el-khayr).*

sharia legea islamică

sharmoota femeie ușoară

shish cubulețe de carne pe frigăruie

shokran, shokran gazilan mulțumesc, mulțumesc foarte mult

shwarma sendviș făcut din bucăți de carne de miel sau de pui de la rotisor

shwayya puțin, un pic (folosit greșit de Fin în loc de „mic")

sitt femeie

sura termen ce desemnează un capitol sau altul din Sfântul Coran

tabla tobă

teez fund (argou)

Teezak hamra. Fundul tău e roșu (insultă).

torshi murături

wootz oțel de Damasc

Ya, besh! Salut, șefule!

Yallah. Să mergem.

Yallah imshi. Pleacă.

za'atar cimbru

zibbala, zibbaleen (pl.) gunoi, persoană care adună gunoaie

zobra penis (argou)

La editura RAO
a apărut

Kenzaburō Ōe

O VIAȚĂ LINIȘTITĂ

Doi frați – Mitsu și Takashi – se întorc în satul copilăriei lor, situat într-o vale împădurită, aproape ireală, izolată de restul Japoniei și populată cu personaje grotești. Acolo, sunt nevoiți să se confrunte cu istoria propriei familii. În timp ce Mitsu încearcă să-și revină după nașterea unui fiu retardat și sinuciderea unui prieten, Takashi îi strânge pe tinerii din vale într-o echipă de fotbal pe care o implică într-un proiect utopic...

Încercarea lor de a scăpa de influența urbanizării eșuează și își dau seama că tentaculele modernizării se întind peste tot, inclusiv în relația dintre ei.

CLUBUL CĂRȚII

Rao clasic

EMILY BRONTË — *La răscruce de vânturi*
GUSTAVE FLAUBERT — *Ispitirea Sfântului Anton*
HARRIET BEECHER-STOWE — *Coliba unchiului Tom*
HENRYCK SIENKIEWICZ — *Prin foc și sabie* (2 vol.)
LAURENCE STERNE — *O călătorie sentimentală / Jurnalul pentru Eliza*
SEI SHONAGON — *Însemnări de căpătâi*
THOMAS HARDY — *Doi ochi albaștri*
WILLIAM THACKEREY — *Bâlciul deșertăciunilor* (2 vol.)

Opere XX / Clasici contemporani

ALBERT CAMUS — *Fața și reversul / Nunta / Mitul lui Sisif / Omul revoltat / Vara ◆ Străinul / Ciuma / Căderea / Exilul și împărăția*
ANDRÉ MALRAUX — *Antimemorii*, vol. 1 – *Oglinda limburilor ◆ Condiția umană*
ANTOINE DE SAINT-EXUPÉRY — *Citadela*
ERNESTO SÁBATO — *Înainte de tăcere*
HENRY DE MONTHERLANT — *Fetele ◆ Demonul binelui ◆ Leproasele ◆ Visul*
HERMANN HESSE — *Gertrude/ Rosshalde / Ultima vară a lui Klingsor*
JEAN-PAUL SARTRE — *Teatru (Muștele / Cu ușile închise / Morți fără înmormântare / Diavolul și bunul Dumnezeu / Sechestrații din Altona)*
JOSEP PLA — *Noapte de primăvară / Strada îngustă*
JUAN RULFO — *Pedro Páramo ◆ Câmpia în flăcări*
KAFKA — *Castelul / Procesul ◆ Jurnal*
LOUIS GUILLOUX — *Sângele negru*
MARIO VARGAS LLOSA — *Războiul sfârșitului lumii*
MICHEL TOURNIER — *Fecioara și căpcăunul ◆ Gaspar, Melhior & Baltazar*
MIGUEL DELIBES — *Doamna în roșu pe fundal cenușiu ◆ Cinci ore cu Mario*
RAFAEL CHIRTES — *Împușcăturile vânătorului*
ROMAIN GARY — *Prima dragoste, ultima dragoste ◆ Rădăcinile cerului*
VIRGINIA WOOLF — *Jurnalul unei scriitoare ◆ Camera lui Jacob ◆ Anii ◆ Eseuri alese. Arta lecturii ◆ Între acte ◆ Valurile ◆ Eseuri alese. Portrete în oglindă ◆ Schițe ◆ Doamna Dalloway*

Literatură contemporană

ADOLF MUSCHG — *Pot merge și singur și alte povestiri de dragoste*
ALI SMITH — *Accidental*
ANDREA DE CARLO — *O mare de adevăruri*
ANDRZEJ STASIUK — *Căldtorind spre Babadag ◆ Fado ◆ Nouă*
ANGELÁ VALLVEY — *Micile neajunsuri ale fericirii*
ANTONIO ALAMO — *Incendierea paradisului*
ANTONIO SKÁRMETA — *Poștașul lui Neruda ◆ Neruda văzut de Skármeta*
ARTURO BAREA — *Copilăria unui răzvrătit*
BANANA YOSHIMOTO — *N.P.*
CARLOS MARÍA DOMINGUEZ — *Casa de hârtie*
CARMEN COVITO — *Urâțica*
DIMITRÉ DINEV — *O lumină deasupra capului*
DOMINIQUE FERNANDEZ — *Îngerul destinului*
DON DELILLO — *Mao II*
E.L. DOCTOROW — *Labirintul apelor*
ENRIQUE VILA-MATAS — *Bartleby & Co ◆ Parisul nu are sfârșit ◆ Asasina cultivată*
FEDERICO ANDAHAZI — *Secretul culorii pure ◆ Anatomistul ◆ Mironosițele ◆ Conchistadorul*
FELIPE BENÍTEZ REYES — *Caruselul iluziilor*
GERHARD MEIER — *Tărâmul vânturilor*

IURI ANDRUHOVYCI	*Douăsprezece inele*
JAVIER MARÍAS	*Inimă atât de albă*
JEAN-DANIEL BALTASSAT	*Tainele donei Isabel*
JOSEPH HELLER	*Catch-22* ◆ *Ora închiderii*
JUAN CARLOS SOMOZA	*Clara și penumbra*
JUAN MANUEL DE PRADA	*Păsărici*
JULIA KRISTEVA	*Samuraii* ◆ *Moarte la Bizanț*
JULIAN BARNES	*Privind în soare*
KAZUO ISHIGURO	*Nemângâiații*
KENZABURŌ ŌE	*O experiență personală* ◆ *Strigătul înăbușit*
LUIS GARCÍA JAMBRINA	*Vise paralele*
M. VAZQUEZ MONTALBAN	*Pianistul*
MARGARET DRABBLE	*Drumul strălucitor*
MARGUERITE DURAS	*Amanta englează* ◆ *Hiroshima dragostea mea* ◆ *India Song*
MARTIN GÜLICH	*Îmbrățișarea* ◆ *Bellinzona, noaptea*
PAOLO GIORDANO	*Singurătatea numerelor prime*
PATRICK MODIANO	*Dora Bruder*
PHILIPPE SOLLERS	*Steaua amanților*
REGIS JAUFFRET	*Case de nebuni*
RICHARD WAGNER	*Miss București*
ROBERT FINLEY	*Indiile accidentale*
ROMANO BATTAGLIA	*O inimă curată*
ROSA MONTERO	*Ziua Inocenților* ◆ *Stăpân iubit* ◆ *Povestea regelui străveziu* *În inima infernului*
ROSE TREMAIN	*Restaurația*
SANDRO VERONESI	*Haos calm* ◆ *Forța trecutului*
TONINO BENACQUISTA	*Alter ego*
YANN QUEFFÉLEC	*Nuntă nemiloasă*

Autori români contemporani

ALEX MIHAI STOENESCU	*Misiunea Dominicană*
ANA CALINA GARAȘ	*Masca norocului* ◆ *Jocul de-a viața* ◆ *Taina* ◆ *Broderii în vid*
NICOLAE ROTARU	*Îngeri de oțel* ◆ *Trilogia de lut* ◆ *Trilogia de apă*

Thriller, aventuri, acțiune, roman istoric

AGATHA CHRISTIE	*Crăciunul lui Poirot* ◆ *Întâlnire cu moartea* ◆ *Ucigașul ABC* ◆ *Mâna ascunsă* ◆ *Cei cinci purceluși* ◆ *Crimă la vicariat* ◆ *Moarte pe Nil* ◆ *Crima din Mesopotamia* ◆ *Misterul Trenului Albastru* ◆ *Martorul mut* ◆ *Muncile lui Hercule* ◆ *Nemesis* ◆ *Cadavrul din bibliotecă* ◆ *Misterul din Caraibe* ◆ *Doamna McGinty a murit* ◆ *Zece negri mititei* ◆ *13 la cină* ◆ *Pisica printre porumbei* ◆ *O supradoză de moarte* ◆ *Triunghiul etern* ◆ *Hotel Bertram* ◆ *Oglinda spartă* ◆ *Petrecerea de Halloween* ◆ *Cu cărțile pe masă* ◆ *Trenul de Paddington*
A.J. ZERRIES	*Taina lui Van Gogh*
ANDREAS ALBES	*Comoara*
ANDREAS ESCHBACH	*Filmul Isus* ◆ *Premiul Nobel*
ANDY MCNAB	*Misiune specială*
ANNE RICE	*Interviu cu un vampir* ◆ *Vampirul Lestat* ◆ *Regina damnaților* ◆ *Ora vrăjitoarelor* ◆ *Vampirul Vittorio* ◆ *Povestea hoțului de trupuri* ◆ *Lasher* ◆ *Mumia* ◆ *Plecarea din Egipt* ◆ *Vampirul Armand* ◆ *Taltos*
ANTOINE B. DANIEL	*Prințesa soarelui* ◆ *Aurul din Cuzco* ◆ *Machu Picchu, Cetatea Secretă* *Dansul zeilor* ◆ *Lanțurile de aur*
ANTHONY DURHAM	*Mândria Cartaginei*
ANTONY HOROWITZ	*Un banc criminal*
BARBARA VICTOR	*Coriander*
BEN ELTON	*Popcorn* ◆ *Crimă în direct* ◆ *Prima victimă*
BERNARD CORNWELL	*Harlequin* ◆ *Vagabond* ◆ *Eretic*
BERNARD KNIGHT	*Dincolo de liman* ◆ *Potirul otrăvit* ◆ *Căutările coronerului John* ◆ *Înfricoșătoarea taină* ◆ *Cadavrul meșterului făurar*
BILL NAPRIER	*Tripticul*
BRIAN LOWRY	*Nu vă încredeți*

CAMERON WEST	*Pumnalul Medici*
CANDANCE BUSHNELL	*Totul despre sex* ◆ *Frumuseţe de vânzare*
CHRIS CARTER	*Francezul* ◆ *Gheena* ◆ *Înfruntă viitorul*
CHRISTIAN JACQ	*Nefer cel Tăcut* ◆ *Femeia înţeleaptă* ◆ *Paneb cel Zelos* ◆ *Locaşul Adevărului* ◆ *Arborele Vieţii* ◆ *Uneltirile Răului* ◆ *Calea de Foc Marele Secret* ◆ *Afacerea Tutankhamon* ◆ *Ce dulce e viaţa la umbra palmierilor!* ◆ *Marele Magician, Fiul Luminii* ◆ *Din dragoste pentru Philae*
CHRISTOPH RAMSMAYR	*Ultima lume*
CHUCK HOGAN	*Încercuirea*
CLIVE BARKER	*Cabal* ◆ *Everville*
CLIVE CUSSLER	*Sahara* ◆ *Aurul incaşilor* ◆ *Vântul negru*
COLIN FORBES	*Fără cruţare* ◆ *Furia sângelui* ◆ *Rinocerul* ◆ *Înfruntarea* *Pe muchie de cuţit* ◆ *Abis* ◆ *Navele fantomă* ◆ *Operaţiunea Shockwave*
CLAUDIA CROSS	*Maestra Runelor*
CONN IGGULDEN	*La porţile Romei*
CRISTINA BAJO	*Grădina otrăvurilor*
DAN BROWN	*Conspiraţia* ◆ *Codul lui da Vinci* ◆ *Îngeri şi demoni* ◆ *Fortăreaţa digitală*
DANIEL EASTERMAN	*Ziua mâniei*
DAPHNÉ DU MAURIER	*Rebecca* ◆ *Verişoara mea Rachel* ◆ *Hanul Jamaica*
DAVID BALDACCI	*Ultima secundă* ◆ *Ultimul supravieţuitor* ◆ *Putere absolută*
DAVID COPPERFIELD	*La limita imposibilului*
DAVID GIBBINS	*Atlantida*
DAVID MORRELL	*Cărţile*
DEAN KOONTZ	*Unicul supravieţuitor*
DIDIER CONVARD	*Lacrimile papei* ◆ *Cei cinci templieri ai lui Iisus*
DOMINICK DUNNE	*Un anotimp în purgatoriu*
DOUGLAS PRESTON	*Codicele*
EMILI ROSALES	*Oraşul invizibil*
ERNEST VOLKMAN	*Spionaj*
FRANCISCO M. GUERRERO	*Colinele Edenului*
FRANCO LIMARDI	*Doar o lacrimă*
FREDERICK FORSYTH	*Fantoma din Manhattan* ◆ *Dosarul Odessa* ◆ *Răzbunătorul* *Alternativa diavolului* ◆ *Ziua Şacalului* ◆ *Afganul* ◆ *Al 4-lea protocol*
FRÉDERIC LENOIR & VIOLETTE CABESSOS	*Promisiunea îngerilor*
FRÉDÉRIC LENOIR	*Oracolul Lunei*
GEORGE PELECANOS	*Grădinarul nopţii*
GERHARD MEIER	*Tărâmul vânturilor*
GIORGIO FALETTI	*Eu ucid* ◆ *Cu ochii altuia* ◆ *Dincolo de un destin evident*
GUILLAUME MUSSO	*Şi după...*
IAN CALDWELL & DUSTIN THOMASON	*Misterul manuscrisului*
IAN FLEMING	*Bărbatul cu pistolul de aur* ◆ *Doar pentru ochii tăi* ◆ *Operaţiunea* *Thunderball* ◆ *Spionul care m-a iubit* ◆ *Trăieşti numai de două ori* ◆ *Caracatiţa şi alte povestiri*
IGNACIO GARCIA-VALIÑO	*Cele două morţi ale lui Socrate*
JACK ROSS	*Recviem*
JAMES PATTERSON	*1-ul pe lista morţii* ◆ *A 2-a şansă* ◆ *Al 3-lea caz* ◆ *4 Iulie* ◆ *Al cincilea călăreţ* ◆ *Salvamarul* ◆ *Bikini* ◆ *De-a v-aţi ascunselea*
JAMES PATTERSON & JOHN TWELVE HAWKS	*Casa de pe plajă*
PETER DE JONGE	*Râul întunecat*
J.M. GUELBENZU	*Moartea vine de departe*
JAMES GRADY	*Câini turbaţi*
JAMES TWINING	*Vulturul cu două capete* ◆ *Soarele negru*
JAMES ROLLINS	*Harta oaselor* ◆ *Furtuna de nisip*
JEFFREY ARCHER	*Nici un ban în plus, nici un ban în minus* ◆ *O duzină de tertipuri* ◆ *În linie dreaptă* ◆ *Primul între egali* ◆ *O chestiune de onoare*
JEFFREY DEAVER	*Scaunul gol* ◆ *Maimuţa de piatră*
JOHN CASE	*Întâiul călăreţ al Apocalipsei* ◆ *A opta zi* ◆ *Codul genetic* ◆ *Sindromul*
JOHN BRUNNER	*Reţelele infinităţii*
JOHN GRISHAM	*Ultimul jurat* ◆ *Moştenitorii* ◆ *Avocatul străzii* ◆ *Maestrul* ◆ *... Şi vreme e ca să ucizi* ◆ *Firma* ◆ *Cazul Pelican* ◆ *Clientul* ◆ *Maestrul* *Camera morţii* ◆ *Un altfel de Crăciun* ◆ *Juriul* ◆ *Omul care aduce*

	ploaia ◆ Ultimul jurat ◆ Campionul din Arkansas ◆ Apelul ◆ Partenerul ◆ Frăția ◆ Testamentul
JOHN KATZENBACH	*Omul din umbră ◆ Războiul lui Hart ◆ Ziua răfuielii ◆ Analistul ◆ Povestea unui neștiutor*
JOHN LE CARRÉ	*Experiment secret ◆ Omul nostru din Panama ◆ Spionul care a ieșit din joc ◆ Casa Rusia ◆ Cărțica ◆ Premiantul ◆ Oamenii lui Smiley ◆ Managerul nopții*
JOHN LESCROART	*Audierea ◆ Justiție exemplară ◆ Vinovăția ◆ Jurământul ◆ Al treisprezecelea jurat*
JOHN O'FARRELL	*Perfect bărbătesc*
JOHN SAUL	*Umbra ◆ Creatura ◆ Mâna dreaptă a diavolului ◆ Prezența Chinuiește-i pe copii ◆ Întuneric ◆ Somnambulii*
JOHN TRENHAILE	*Legile sângelui ◆ Unealta răului*
JOSEPH FINDER	*Puteri excepționale*
JOSEPH KONAN	*Misterele Berlinului*
JORGE MOLIST	*Întoarcerea catarilor*
J.R.R. TOLKIEN	Trilogia *Stăpânul inelelor*
KARIN ALVTEGEN	*Rușinea*
KARIN SLAUGHTER	*Obsesia*
KATHERINE NEVILLE	*Opt*
KATHY REICHS	*Oase încrucișate*
KEN FOLLETT	*Alb infinit ◆ Prin urechile acului ◆ O avere periculoasă*
KENNETH ROYCE	*Președintele a murit*
KEVIN J. ANDERSON	*Anticorpii*
KEVIN GUILFOILE	*Joc de umbre*
LINO ALDANI	*Crucea de gheață*
MARA VOLKERS	*Mireasa magului*
MARC DUGAIN	*Blestemul lui Edgar ◆ O execuție obișnuită*
MARCO BETTINI	*Culoarea sângelui*
MARIE PHILLIPS	*Zeii puși pe rele*
MARGARET MITCHELL	*Insula pierdută*
MARKUS C. SHULTE VON DRACH	*Furor*
MARIO PUZO	*Nașul ◆ Omerta ◆ Ultimul don*
MARK BURNELL	*A treia femeie*
MARTIN CAPPAROS	*Enigma Valfierno*
MAUDA SCOTT	*Boudica*
MAX GALLO	*Întru acest semn vei învinge ◆ Parisul în rugăciune ◆ Spartacus. Revolta sclavilor ◆ Nero. Domnia Antihristului ◆ Titus. Martiriul evreilor*
MICHAEL BADEN & LINDA KENNEY	*Tăcerea*
MICHAEL CORDY	*Lucifer*
MICHAEL HARVEY	*Crima în Chicago*
MICHAEL LAWSON	*Cercul interior*
MICHAEL REILLY	*Stația polară*
MICHAEL TEITELBAUM	*Bărbații în negru II ◆ Aventurile Omului-Păianjen*
MICHAEL TOLKIN	*Printre morți*
MIREILLE CALMEL	*Camera blestemată ◆ Răzbunarea lui Isabeau ◆ Slujitorii regelui ◆ Jocul umbrelor ◆ Patul lui Aliénor*
MIKE HORN	*Luptând cu imposibilul*
MISHA DEFONSECA	*Printre lupi*
MO HAYDER	*Tokio ◆ Omul-pasăre*
NATSUO KIRINO	*Afară*
NELSON DEMILLE	*Plum Island ◆ Fabrica de știoni ◆ Spenceriville ◆ Fiica generalului ◆ Coasta de Aur ◆ Căderea nopții ◆ Odiseea lui Talbot*
NICHOLAS SPARKS	*Nopți în Rodanthe ◆ Nuntă ◆ O plimbare de neuitat ◆ Miracolul ◆ Accidentul ◆ Dragă John ◆ Ultimul cântec*
NEREA RIESCO	*Ars Magica*
NOEL BARBER	*Plâns și râs*
PATRICIO STURLESE	*Taina închizitorului*
PAUL ERDMAN	*Panica din '89 ◆ Filiera elvețiană ◆ Ultimele zile ale Americii ◆ Sub semnul riscului*
PAUL LEVINE	*Solomon vs. Lord*
P.D. JAMES	*Fiul omului ◆ Moarte în Sfântul Ordin ◆ Gustul morții ◆ Păcatul originar ◆ Faru*
PETER MAYLE	*Viață de câine ◆ Un an în Provence ◆ Din nou în Provence ◆ Un an bun ◆ Lecții de franceză ◆ Hotel Pastis*

PETER SPIEGELMAN	*Pisica roșie*
PHILIP LE ROY	*Ultima armă*
P.J. TRACY	*Operațiunea Monkeywrench*
RALPH PETERS	*Flăcări din cer*
RAY BRADBURY	*Fahrenheit 451*
RAYMOND BENSON	*Să nu mori azi*
RICHARD DOETSCH	*Hoții paradisului*
RICHARD DÜBELL	*Biblia diavolului*
ROBERT DUGONI	*Stăpânul juriului*
ROBERT FERRIGNO	*Rugă pentru asasin*
ROBERT FINN	*Inițiatul*
ROBERT JORDAN	*Ochiul lumii ◆ În căutarea Cornului ◆ Dragonul renăscut ◆ Umbra se întinde*
ROBERT ROSENBERG	*Camera de montaj*
ROBIN COOK	*Răpirea ◆ Risc asumat ◆ Marker*
SCOTT SMITH	*Un plan simplu ◆ Ruinele*
SCOTT TUROW	*Erori judiciare ◆ Prejudicii morale*
SEBASTIAN FAULKS	*Jocul cu diavolul*
SERDAR OZKAN	*Trandafirul dispărut*
STEPHEN BOOTH	*Sălașul morții ◆ Câinele negru*
STEPHEN CLARKE	*Un an în Merde ◆ În ce Merde te bagă dragostea*
SUE GRAFTON	*A de la Alibi ◆ B de la Bandit ◆ C de la Cadavru*
SUE MONK KIDD	*Viața secretă a albinelor ◆ Jilțul sirenei*
TED ALLBEURY	*De o parte și de alta a frontierei*
TERRY PRATCHETT	*Stranii surate ◆ Piramide ◆ Gărzi! Gărzi! ◆ Eric ◆ Imagini mișcătoare ◆ Domnul cu coasa ◆ Prin cele străinătăți ◆ Zei mărunți*
TESS STIMSON	*Clubul infidelilor*
TESS GERRITSEN	*Ucenicul ◆ Păcătoasa*
THOMAS GIFFORD	*Puterea destinului ◆ Assassini ◆ Operațiunea Praetorian*
THOMAS HARRIS	*Hannibal – în spatele măștii ◆ Tăcerea mieilor ◆ Hannibal ◆ Dragonul roșu*
TIM LAHAYE & JERRY B. JENKINS	*Supraviețuitorii ◆ Armata pătimirilor ◆ Nicolae◆ Pecetluirea sfinților Apollyon ◆ Cavalerii Apocalipsei ◆ Posedatul ◆ Semnul*
TIMOTHY WATTS	*Marele jaf*
TOM CLANCY	*Centrul de comandă V – Echilibru de forțe ◆ Furtuna roșie ◆ Vânătoarea lui Octombrie Roșu ◆ Centrul de comandă VI – Stare de asediu ◆ Dezbină și cucerește ◆ Linia de demarcație*
TOM GABBAY	*Conspirația din Berlin*
TOM MARTIN	*Piramida*
TRAVIS HOLLAND	*Povestea arhivarului*
VALÉRIE TASSO	*Insațiabilă*
WALTER M. MILLER JR.	*Cantică pentru Leibowitz*
WILBUR SMITH	*Festinul leilor ◆ Sunetul tunetului ◆ Sanctuarul ◆ Tărmul în flăcări ◆ Războinicii Nilului ◆ Ultimul papirus ◆ Magul ◆ Puterea sabiei ◆ Fuga ◆ Căutarea*
WILLIAM DIEHL	*Domnie în iad ◆ Eureka ◆ 27 ◆ Cameleonul*
WILLIAM C. GORDON	*Vasele chinezești*
WILLIAM GIBSON	*Chrome ◆ Contele Zero*
WILLIAM KOTZWINKLE	*E.T. Extraterestrul*
WOLFGANG HOHLBEIN	*Anubis*
WOLFRAM ZU MONDFELD, BARBARA ZU WERTHEIM	*Școala gladiatorilor*

Dramă, romance, saga, umor

BARBARA QUICK	*Fecioarele lui Vivaldi*
BIBA MERLO	*12 luni*
GIANNI RIOTTA	*Alborada ◆ Prințul norilor*
JANET FITCH	*Leandrul alb*
NICHOLAS SPARKS	*Nopți în Rodanthe ◆ Nunta ◆ O plimbare de neuitat ◆ Miracolul ◆ Accidentul ◆ Jurnalul unei iubiri ◆ Dragoste la prima vedere ◆ Dragă John*
ROSAMUNDE PILCHER	*Septembrie ◆ Căutătorii de scoici*
TONY PARSONS	*Copil și bărbat ◆ Bărbat și soție ◆ Spiritul familiei ◆ Lecții de viață*

Istorie, sociologie, filozofie, politică, religie

ALEX M. STOENESCU	*Esecul democrației române (Istoria loviturilor de stat în România, II)* ◆ *Cele trei dictaturi (Istoria loviturilor de stat în România, III)* ◆ *Armata, mareșalul și evreii*
ANTONY BEEVOR	*Stalingrad*
AUNG SAN SUN KYI & ALAN CLEMENTS	*Vocea speranței*
BERND INGMAR GRUTBERLET	*50 de mari minciuni și legende ale lumii*
CARLOS CASTANEDA	*Călătorie la Ixtlan* ◆ *Învățăturile lui Don Juan* ◆ *Povestiri despre putere* ◆ *Cealaltă realitate* ◆ *Al doilea cerc de putere* ◆ *Pase magice* *Darul vulturului*
ERNEST VOLKMAN	*Spionaj*
J.F. FOGEL, B. ROSENTHAL	[redacted]
JOSE FRECHES	[redacted]
LYNN PICKNET, CLIVE PRINCE	[redacted]
LAWRENCE GARDNER	*Stirpea Sfântului Graal*
MARIE-FRANCE ETCHEGOIN & FREDERIC LENOIR	*Ancheta*
MAURIZIO FERRARIS	*Alo? Unde ești?*
MIHAI RETEGAN	*1968 – Din primăvară până în toamnă*

Seria Top Secret

ANDY STERN	*Cine a câștigat războaiele petrolului?*
JOHN GIBB	*Cine te urmărește?*
LINDSAY PORTER	*Cine sunt Illuminații?*
NOAM FRIEDLANDER	*Ce este Opus Dei?*
THOM BURNETT	*Cine a câștigat, de fapt, cursa spațială?*
THOM BURNETT, ALEX GAMES	*Cine conduce, de fapt, lumea?*

Memorii, jurnale, biografii

BILL CLINTON	*Viața mea*
FARAH PAHLAVI	*Memorii*
HILLARY RODHAM CLINTON	*Istorie trăită*
ILIE NĂSTASE	*Mr Năstase*
MADELEINE ALBRIGHT	*Doamna secretar de stat*
NICHOLAS SARKOZY	*Martor*
REGINA NOOR	*Calea spre credință*
ROLAND JOSEQMAROL	*În numele lui Osama bin Laden*
SUAD	*Arsă de vie*
ZLATA FILIPOVIC	*Jurnalul Zlatei*

CLUBUL CĂRȚII

RAO

CLUBUL CĂRȚII RAO are un regulament de funcționare mai modern, mai eficient și mai adaptat nevoilor dumneavoastră, pus la dispoziția membrilor odată cu fișa de înscriere. Pentru detalii vă puteți informa din broșurile noastre sau scriindu-ne pe adresa: CPCE–CP 23 București
e-mail: *club@raobooks.com*

sau accesând site-urile:
www.raobooks.com; www.rao.ro

FEDPRINT
TIPOGRAFIE

În această povestire hipnotică și exuberantă care se desfășoară în orașul Cairo, cel din timpuri moderne, Fin, un jurnalist irlandez sărac lipit, se trezește într-o dimineață cu o mahmureală îngrozitoare și o vânătaie cumplit de dureroasă pe coapsă. El se pomenește implicat într-o aventură exotică prin străvechiul oraș arab, care-i va încerca până la limită curajul și rezistența trupească și sufletească, și va porni în urmărirea unei povești despre o comoară. Pentru a o descoperi, va trebui să-l găsească mai întâi pe prietenul său Farouk, un povestitor de profesie, cu multe informații despre lucrurile care-l interesează pe Fin. Impulsionat de whisky și de mii de pahare de ceai, Fin ajunge în căutarea sa până în umbra Marii Piramide din Gizeh, printre prăvălii îngrămădite.

Cu un umor plin de senzualitate, acest roman ne dezvăluie pelerinajul printr-o cultură străină al unui bărbat aflat în căutarea sensului existenței sale, și care, pe traseu, ajunge să se transforme și să se cunoască pe sine.

ISBN 978-606-609-010-0

editura rao

www.rao.ro
www.raobooks.com